

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

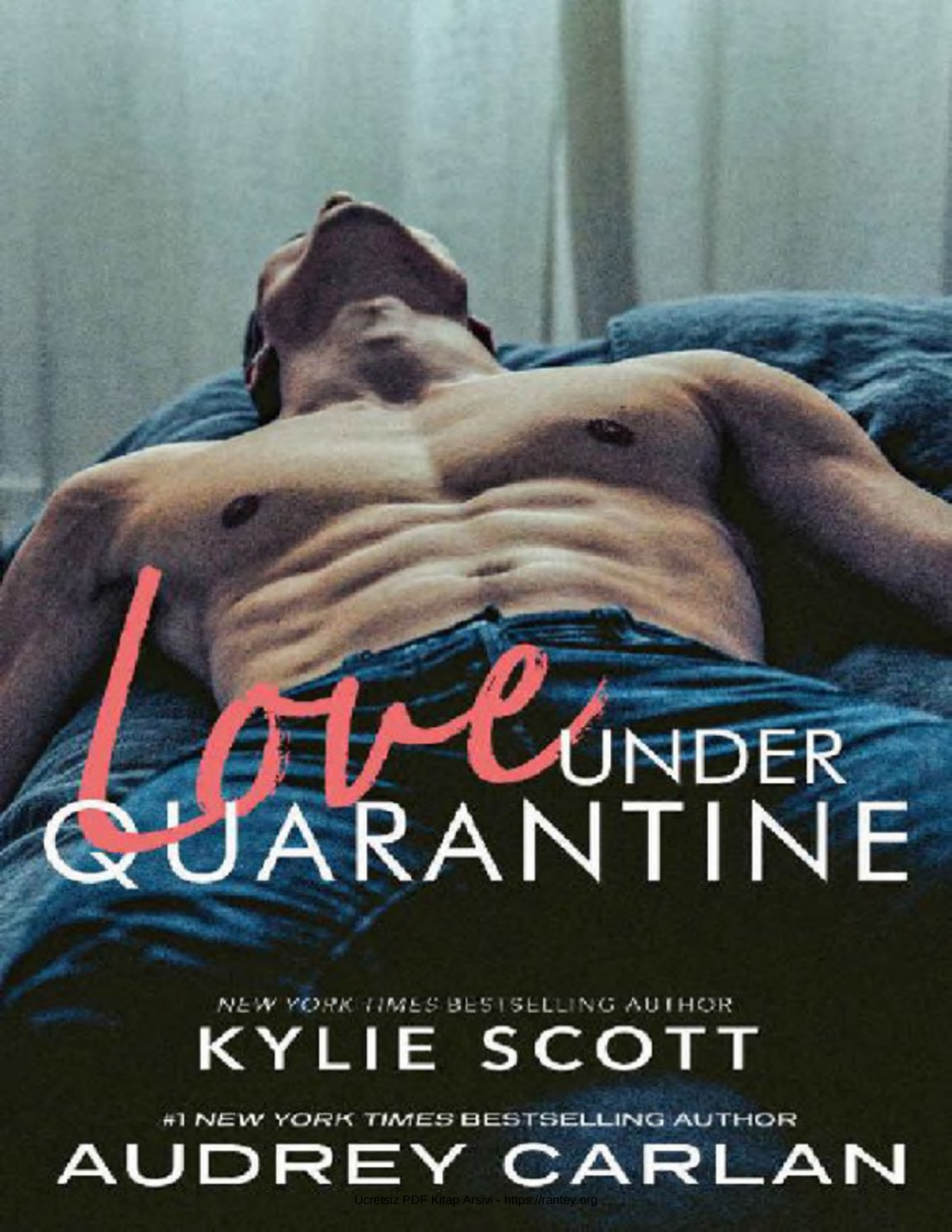
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Love UNDER
QUARANTINE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KYLIE SCOTT

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

AUDREY CARLAN

OKUYUCULARA NOT

Merhaba arkadaşlar,

Her şeyden Önce, bu mesajın moralinizi düzeltmesini ve kendinizi sağlıklı hissetmenizi umuyoruz. Yazdığımız her kitapta olduğu gibi, *Karantina Altında Aşk'ta* da birçok gerçek hayat deneyimi ve kurgu olan bazı şeyler olacak. Her bir insanın sığınakta geçirdiği süre boyunca farklı deneyimleri olduğu için bazı özgürlükler aldık. Ancak, Evan ve Sadie'nin COVID-19 salgını sırasında eğriyi düzeltmek için kişisel deneyimlerimizden bazılarını ve duyduğumuz, yaptığımız, söylediğimiz ve yaşadığımız şeyleri paylaşımları için elimizden geleni yaptık.

Bu hikaye tamamen kurgudur. Her şehir, eyalet ve ülkenin bir pandemiyle başa çıkmak için kendi yöntemleri olacaktır. Bu alanda uzman değiliz, ancak bir dünya trajedisi sırasında umut, sevgi ve hayatta kalma ile dolu bir hikaye tasvir etmek için elimizden geleni yaptık.

Umarız beğenirsiniz.

Teşekkür ederiz.

Kylie & Audrey

BÖLÜM 1

KARANTİNA: 1. GÜN

EVAN

"ŞEHİRİ KİLİTLEDİLER, dostum!" En iyi arkadaşım Jake'in dairesini arşınlarken cep telefonuma öfkeyle bağıyorum.

"Ev, kardeşim, sakın ol. Tansiyonunun fırladığını duyabiliyorum. Afrika'dan. San Francisco'yu kapattıklarından da şüpheliyim. Dünyanın en büyük şehirlerinden biri. Hükümetin altı milyonluk bir şehri kapatmasına imkan yok, taşıtlardan bahsetmiyorum bile. Yapmanız gereken..."

"Jake... Annemin hayatı üzerine yemin ederim. Halk Sağlığı Bakanlığı bunu ortaya koydu ve vali de kabul etti. Tüm Körfez Bölgesi için evde kalma emri var. Basındaki söylentilere göre eyalet çapında uygulanacakmış."

"Tamam, korkmanı anlıyorum. Başında bir sürü dert var." Patronluk taslayan tonu kanımı kaynatıyor.

Telefonu kulağıma götürmeyen elimi parmaklarım bembeyaz olana kadar mengene gibi sıkıyorum. "Çıldırдың mı? Ben kolay hedefim! Medya nerede olduğumu öğrenirse, benim için her şey biter. Hikâyenin benim tarafımdaki kısmı henüz ortaya çıkmadı ve şu anda hayatımdaki bu boktan durumla başa çıkmanın en iyi yolu için hâlâ reklamcımınla birlikte çalışıyorum."

Hattan ağır bir iç çekiş geliyor. "Evan, aptallık etme. Afrika'da HIV/AIDS, sıtma ve menenjit gibi yüz binlerce insanı öldüren hastalıklarla mücadele ediyorum. Sen dünyanın en büyük özgür ülkesinde küçük bir rahatsızlıktan kurtulacaksın."

Kahretsin. Şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Alnımı ovuşturuyorum ve parmaklarımı tepemdeki kirli sarı saç dalgalarının arasından geçiriyorum. "Buna koronavirüs diyorlar. Sanırım gribe benziyor."

Arka planda arkadaşımın bazı kağıtları karıştırdığını duyabiliyorum. "Evet, irtibatlarımızdan endişelerle ilgili raporları aldık. Çin'de Wuhan adlı küçük bir kasabada ortaya çıkmış. Görünüşe göre Dünya Sağlık Örgütü Aralık ayında ya da civarında bu konuda bilgi almış. Gripten çok daha ciddi ve bulaşıcı. Görünüşe göre raporlar, veriler ve ayrıntılar her gün ortaya çıkıyor."

"Mart ayındayız dostum. Neden bunu şimdi duyuyoruz ki?" Her kelimesini sinirlilik kaplamış bir şekilde homurdanıyorum.

Bir iç çekiş daha satırlara yayılıyor. "Bu o kadar kolay değil. Bir şeyin pandemiye *dönüşebileceğini* duyuramazlar. Bunu atlatmak ve neler olduğunu görmek zorundayız. Çin ve İtalya'nın harap olduğu söyleniyor. Dünyanın büyük bir kısmı hala bunun ne kadar kötüleşebileceğini anlamaya çalışıyor."

"Ve tüm bunlar olurken ben San Francisco'da sıkışıp kaldım," diyorum kuru bir sesle.

"Sıkışmak mı? Evan, Oakland Marauders'da oynuyorsun. Evin arabayla yirmi dakika uzaklıkta. Mısır'da sıkışıp kalmış gibi değilsin. Ayrıca, benim dairemden daha kötüsünü bulabilirsin. Güvenli, yirminci kattasın ve arkadaşın var. Bu arada Gloria'ya baktığın için teşekkürler." En iyi arkadaşım kıkırdıyor, anında beni daha da kızdırıyor.

"Şeytan-kedi mi demek istiyorsun?" Medya merkezinin tepesindeki tüneğinden bana tıslayan turuncu kediye ters ters bakıyorum. Yemin ederim, eğer o kedi atlayıp bana saldırırsa, balkondan kuğu dalışı yaparak dokuz canını da kaybedecek.

"Bu hiç hoş değil. O benim güzeller güzeli kızıl prensesim. Sadece beni özlüyor, ama eninde sonunda sana ısınacaktır. Ona kahve cezvesinin yanındaki sağ üst dolapta bulunan ikramlardan biraz ver. Bu onu kazanmana yardımcı olacaktır."

Mutfığa girip dolabı açıyorum ve kedi ödülleri çıkarıyorum. Çantayı salladığım anda, şeytan-kedi mutfığa koşuyor ve bir parkur ninjası gibi tezgâhın üzerine atlıyor.

"Aman Tanrım! Ne oluyor lan kedi?" Kedi sanki ona ödülleri şimdi verip uzaklaşırsam kimsenin zarar görmeyeceğini iddia ediyormuş gibi bana bakarken geri sığıyorum. Psikopat kedi.

Jake'in derin kahkahası kulaklarımı dolduruyor. Elimdeki ödülleri ona vermek yerine, hayvandan bir metre kadar uzaktaki tezgâhın üzerine biraz sallıyorum. Bugün parmaklarımı tutacağım, çok teşekkür ederim!

"Çok heyecanlı. Eğer bir ödül alacak olsaydın sen de heyecanlanmaz mıydın?"

"Eğer ikram büyük memeli ve kabarık popolu uzun boylu bir sarışın

olsaydı, evet. Gerçi yakın zamanda böyle bir şey olmayacak.

en iyi arkadaşımın dairesi."

"Tamam, hemen geliyorum." Jake mırıldanıyor, sesi telefonda çok uzakta, sanki başka biriyle konuşuyormuş gibi geliyor. "Bak Ev, gitmem gerek. Eminim iyi olacaksın. Birkaç gün içinde seni kontrol edeceğim. Sadece dikkat çekme. Eninde sonunda gerçek ortaya çıkacak ve adın temize çıkacak, tamam mı? Biraz inancın olsun."

"İnanç mı?" Öfkelendim. "Basında mı? Ekibime mi? Ya da belki tüm insanlığa?"

"Yukarıdakilerin hepsi. Ve dışarı çıkmadan önce ve sonra ellerinizi yıkayın. Bu şeyin iki haftalık bir kuluçka süresi olduğunu söylüyorlar, bu da semptomların on dört güne kadar kendini göstermeyebileceği anlamına geliyor."

"İki hafta! İki hafta boyunca burada mahsur kalacağım!" Bağıriyorum ama şikayetimi duymazdan geliyor.

"Dikkatli olun. Ve kedime iyi davran! Bye!" Ben cevap vermeden telefonu kapatıyor.

İki hafta.

İki hafta boyunca ne yapmam gerekiyor? Daireyi taradım. İki yatak odası ve iki banyosu var, mutfak ve oturma odası açık bir düzene sahip. Mutfakta L şeklinde küçük bir bar tezgahı ve altında dört tabure var. Çoğu insanın mutfak masası olarak kullanacağı alan Jake'in ofisi olarak düzenlenmiş. Uzun, ahşap, kulübe tarzı bir masa, bir bilgisayar, dev bir monitör ve ergonomik bir sandalye ile birlikte duvara yaslanmış duruyor.

Oturma odası bekar şıklığında. İki siyah deri kanepesi; biri üç kişilik, diğeri bir loveseat. Açık gri tonlarında birkaç yumuşak yastık yüzeye serpiştirilmiş. Büyük kanepenin arkasında siyah, gri, beyaz ve açık mavi tonlarında desenli, Kızılderili tasarımına benzeyen bir yorgan duruyor. Kanepelerin arasında krom kenarlı cam bir sehpa var. Ortada eşleşen bir dikdörtgen masa oturuyor. Sehpanın üzerinde beyaz gölgeli parlak mavi bir lamba duruyor. Köşede büyük bir saksı bitkisinin yanında bir sigara lambası uzun ve gururlu bir şekilde duruyor - ancak bitkinin gerçek olduğundan emin değilim. Kesinlikle kontrol etmem gerekecek yoksa iki haftalık konaklamam sırasında yavaş yavaş ölecek. Kanepelerin karşısında son teknoloji bir medya merkezi var. Elli beş inç TV, Xbox, müzik seti, DVD oynatıcı... Hepsi var.

Hay sikeyim. Umarım burada olmam gereken süre sadece iki haftadır. Doktorların böyle bir şeyi anlaması ne kadar sürebilir ki? Jake'in dediğine göre

Geçen yıl Çin'e gittim ve şimdi Mart ayının ortasındayız. Tüm kariyerimin tuvalete atılıp atılmayacağını görmek için beklerken bakmam gereken başka bir şey daha.

Uğruna çalıştığım her şey gitti.

Tek gereken, medyaya gönderilen iyi zamanlanmış bir fotoğraf ve ardından dolabımın aranmasıydı ve kellem doğrama tahtasına gitti.

Uyuşturucu ve doping. Kariyerim için harcadığım onca şeyden sonra. Tüm kan, ter ve gözyaşı dünün çöpü gibi kapıdan dışarı atıldı. En kötüsü de o odada ya da partide hiç işim olmamasıydı. Fotoğrafı kimin çektiğini ve beni kimin sattığını bile bilmiyorum. Pek sayılmaz. Medya kaynağını açıklamayı reddediyor ama gerçekten kötü görüldüğü kesin.

Ekibin yarısı yalanlara inanıyor. Neden inanmasınlar ki? Ben kelimenin tam anlamıyla bir oyuncu ve particiyim. En azından geçmişte öyleydim. Yakın zamanda, yirmi dokuz yaşına bastıktan sonra hayatımı yeniden değerlendirmeye başladım. Uzun zamandır ihtiyaç duyduğum bazı değişiklikler yaptım. Bunlardan ilki, içki içmeyi ve yaşıtım olmayan kadınlarla parti yapmayı bırakmaktı. İkincisi, sadece oyuna odaklanmak.

Formumun zirvesindeydim. Vücuduma bir tapınak gibi davrandım ve haftada altı gün, günde iki saat, hatta daha fazla spor salonunda ona taptım. Hayatımın en iyi formundayım. Kariyerim açısından da en iyi ve en çok kazanan koşucu benim. Son kontratım on dört milyon dolardı ve bu olay patlak verene kadar gelecek yıl daha da fazla kazanmayı bekliyordum.

Şimdi nerede olacağımı kim bilebilir?

Futbol kardeşliğinin tek kuralı vücudunuzu kimyasal olarak geliştirmemenizdir. Oraya kendi irademiz ve cesaretimizle ulaşırız. Sadece bir partide uyuşturucu kullandığınızdan değil, maçlardan önce doping yaptığınızdan şüphelenilmesi? Bu saygısızlık.

Geçen sezon ligdeki en hızlı koşucu olmak benim şöhret iddiamdı. Şimdi ise değersiz. Masumiyetimi kanıtlasam bile, her zaman merccek altında olabilirim. Masumiyetim kanıtlanana kadar suçlu sayılırım, tersi değil.

Bu konuda söz hakkım olduğundan değil. O gece çok içtiğimi hatırlıyorum. Çocuklarla kahkahalarımızı paylaşıyorduk. Koç amigo kızlardan biriyle biraz eğlenmek için sıvışmıştı ve ben de havalı olmaya çalışıyordum, Levi ve ben onun getirdiği diğer kızlarla takılıyorduk. Hep birlikte sıkı bir parti yaptık. Balıklar gibi içtik, bilardo ve kâğıt oynadık, bazı grup kızlarıyla dans ettik. Sıra dışı bir şey yoktu. Sonunda beni bir yatak odasına götürdüler.

seksi bir piliç. Adını bile hatırlamıyorum. Hatırladığım son şey yatakta bana sarılmasıydı. Bana viski olduğunu düşündüğüm bir bardak uzattı. Ben de içtim. Sonra ışıklar söndü.

Ertesi gün uyandığımda kendimi garip bir yatakta, akşamdan kalma bir halde buldum. Ne yazık ki, geçtiğimiz yılın büyük bir bölümünde oldukça sakın bir hayat sürmeme rağmen, bu geçmişte sık rastlanan bir durum değildi.

O sırada eve gittim, yattım ve uyudum. Bir medya fırtınasına uyandım - yarı çıplak bedenim, etrafımda içki ve uyuşturucu malzemeleri ile bir yatakta sızmış halde gazetenin ön sayfasında ve buradan Timbuktu'ya kadar her medya kaynağında baş haber olarak yer alıyordu.

Koç ertesi gün beni ofisine çağırdı. Takım risk değerlendirme müdürünü ve güvenliği dolabımı aramaya götürmeden önce bana yeni bir fırça attı. O zaman hiçbir şey düşünmemiştim. Saklayacak bir şeyim yoktu. Ta ki güvenlik ekibi içinde şırıngalar ve daha önce hiç görmediğim sıvı dolu şişeler olan bir kit çıkarana kadar. Anabolik-androjenik steroid kelimeleri dikkatimi çekti. Koç'unkinden bahsetmiyorum bile.

Uyuşturucu kullanmadığıma ve kesinlikle doping yapmadığıma söz verdim. Takım doktoru kendi testlerini yapmak için tonlarca kanımı aldı. Gerçi steroidlerin genellikle yirmi dört saat içinde sistemi terk ettiğinden bahsetti. Bununla birlikte, saç ve idrar da aldı. Bu testler daha kesin sonuçlar verecekti ama biraz zaman alacaktı. Önemli değildi.

Arenadan çıktığımda basın beni bekliyordu.

Ve şimdi buradayım, hayat boyu en iyi arkadaşımın dairesinde oturmuş yaralarımı sarıyorum ve gözlerden uzak duruyorum.

Dünya bir salgın tehdidiyle parçalanıyor ve ben pek de aşına olmadığım bir şehirde karantina altındayım. Sadece Jake şehirdeyken ziyaret ettiğim bir binada. Bir komşum televizyonun sesini o kadar yüksek açıyor ki neler olduğunu anlamak için gündüz kuşağı dizilerini izlememe bile gerek kalmıyor. Ve diğer komşu şu anda ne yapıyor? Yoga olabilir mi? Camdan dışarı baktığımda uzun boylu ve kıvrımlı bir sarışının manzaraya baktığını, bir ayağını karşı bacağının dizine koyup ellerini başının üzerinde dua pozisyonuna getirdiğini ve tek ayağı üzerinde dengede durduğunu görüyorum.

Yüzünü hiç göremiyorum ama vücudu harika. Günlerce kıvrımlar, tüm doğru yerlerde.

Hayır, hayır, hayır, hayır! İhtiyacım olan son şey hayatımı mahveden başka bir sarışın. O gece partide yatağa attığım kız da sarışındı. Tanrım, ben

Elbette bir tipim var.

Telefonum çaldığında dişlerimi gıcırdatıyorum. Aşağı baktım ve reklamcım olduğunu gördüm. Tanrıya şükür!

"Evet, bana bir planın olduğunu söyle," diye telefona sarıldım.

Polly, nam-ı diğer Pauline Frederickson, spor ünlülerinin önde gelen spin doktorudur. Maçlarda topu birden fazla kez son bölgeye doğru koşturmayı başladığımda ve maaşım artmaya devam ettiğinde beni aradı. Şimdi o benim en büyük kozum.

"Sana da merhaba, Evan."

"Polly, sadede gel, olur mu? San Francisco'da mahsur kaldım ve şehir az önce kilitlendi. Nezaket gösterecek havada değilim." Biraz temiz hava almak için sürgülü kapıyı açıyorum ve alnımı serin cama dayıyorum. Esinti aşırı ısınmış tenimi anında serinletiyor.

"Şey, çoğunlukla kötü haberlerim var. Koç, seni herhangi bir suçtan aklamanın biraz zaman alacağını söylüyor. Kan, idrar ve saç analiz sonuçlarını medya ile paylaşmaya istekli olmanız gerekecek. Resim bin kelime anlatır ama steroidler..."

"Affedersiniz!" Dünyadaki tüm Bay Area okyanus rüzgârları, sistemimde alev alev yanan öfkeyi soğutamazdı.

"Bunun takımı ve kendisini gerçekten kötü gösterdiğini söylüyor. Ve bu tür riskleri göze alamazlar."

"Dalga mı geçiyorsun benimle! Takımı kötü mü gösteriyorum? Koç hileci bir piç! Bir rock yıldızı gibi parti yapıyor. Ama yine de sağlam bir sözleşmesi var! Peki ya benimki?"

"Üzgün olduğunu anlıyorum ama bunu çözeceğiz. Söz veriyorum."

"Bu delilik! Ve takımın yarısı bu saçmalığa inanıyor mu?" Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Bu adamlar benim kardeşim gibi!"

"Üzgünüm, Evan. Böyle şeyler olur. Ve ne yazık ki, yakın geçmişiniz ve yatağınızda içki ve uyuşturucuyla çekilmiş fotoğraflarınız ortadayken, kanıt olmadan söyleyebileceğimiz pek bir şey yok."

"Tanrım, ne yapacağımı bilmiyorum. Biri bana tuzak kuruyor! Ne düşünüyorsun?" Kocaman bir nefes çekiyorum, hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek ve zihnimi dolduran korkuyu hafifletmek için elimden geleni yapıyorum.

"Şimdi mi? Saklan. Bırakın bu olay biraz unutulsun. Herkesin konuştuğu bu koronavirüs meselesi medyanın merkezinde yer alıyor. New York'ta işler çığırından çıktı. Bu işler nasıldır bilirsin. Biraz bekle.

ve başka bir uyduruk hikayenin manşete çıkmasına izin ver. Şansımız yaver gider ve basından uzak durursanız, tüm bunlar unutulur gider ve biz de doğrudan menajeriniz ve ekibinizle bu işi halledebiliriz."

"Ne dersen yapacağım. Belki de haklısındır. Her şeyden biraz uzaklaşmak iyi gelecektir. Gerçi valinin evde kalma emriyle San Francisco şehir merkezindeki küçük bir dairede bütün gün ne halt edeceğimden emin değilim."

"Herkes ne yapıyorsa onu yap," diye yardımcı olmayan bir öneride bulunuyor.

"Peki bu ne olurdu?" Kıkırdıyorum ve sarışının kollarını T şeklinde uzatmasını, bacaklarını geniş bir duruşa getirmesini ve bana yuvarlak kıcının inanılmaz bir görüntüsünü vererek eğilmesini izliyorum. Dudağımı ısırıyorum ve daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıyorum.

"Okumaya başlayın, ağırlık kaldırın, bulmaca çözün, internette gezinin ve vakit geçirmenin en iyi ve en tutarlı yolu... Netflix ve chill."

"Netflix ve chill?"

"Evet! *Point of Interest* ya da *Lucifer*'ı ya da vampirleri seviyorsanız *True Blood*'ı tavsiye ederim."

"Vampirler mi?" Başımı sallıyorum ve avuç içimi yorgun yüzüme sürüyorum. "Gitmene izin vereceğim."

"Başka bir şey çıkmazsa seni birkaç gün içinde ararım."

"Harika, teşekkürler."

"Ya Evan?"

"Evet?"

"Steroid almıyorsun değil mi? Öyle mi?" Sesi doğrudan ve duygudan yoksun.

Midem b u l a n ı y o r . Kendi reklamcım bile gerçeği sorguluyor. Bu benim hakkımda ne söylüyor? "Hayır, söylemedim."

"O halde geçmişte olanlar geçmişte kaldı. Şimdi ilerliyoruz." Sesi neşeli ve iyimserdi. Şu anda hissettiğim her şeyin tam tersi.

"Harika. Teşekkürler, Polly. İrtibatta olacağız."

"Kendine iyi bak, Evan. Unutma, Netflix ve chill. Medyada görünmek yok."

"Hay hay, kaptan!" O göremese de ben havayı selamlıyorum.

Telefonu kapatıp manzaraya bakıyorum. Gözlerim yüksek binaları ve caddelerde bir aşağı bir yukarı gidip gelen arabaların azlığını tarıyor. Ben daha çok

Yandaki güzel kadına bak.

Hemen solumdaki balkona bir göz attığımda, muhteşem kalçalı sarışının artık orada olmadığını görmek beni üzüyor.

Sanırım Netflix ve chill o zaman.

* * *

SADIE

Tamam, ayaklarınızı kalça mesafesi kadar açık ve matın üzerinde ortalanmış şekilde yeniden konumlandırın. Nefes alın ve nefes verirken her şeyi bırakın. Balkondan çorak şehre bakıyorum ve perspektif bulmaya çalışıyorum. Öğretmen ne demişti? Niyetinizi belirleyin mi? Niyetim bir nebze de olsa sağlığımı korumak ve kendimi izole ederken delirmemek. Parmaklar iki cephede de çapraz. Biraz iş yapmak da fena fikir değil.

"Lanet şehri kapattılar, dostum!" Ses, zen noktamı bulmamı engelliyor. İri yarı sarışın bir adam komşu apartmanda volta atıyor. Sanırım hepimiz öyle ya da böyle egzersiz yapmak zorundayız. Buranın sahibi sessiz sakın bir doktor ama şu anda yurt dışında. Bu adamın kim olduğu hakkında bir fikrim yok. Yeni kedi bakıcısı olabilir mi? Eğer öyleyse, umarım Gloria onu çabucak eve alıştıtırır çünkü tüm bu bağırma davranışları iyi değil. Önümüzdeki birkaç hafta onunla aynı duvarı paylaşmak zorunda kalırsam olmaz.

Yeni komşumun sesi daha katlanılabilir bir seviyeye iniyor ve bir sonraki pozuma geçmeden önce derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum. Çok daha iyiyim. Şüpheli bir dengeye sahip olmama ve tüm bu yoga olayında yeni olmama rağmen, çok da kötü yapmıyorum. Her şey kilit altındayken şehrin bu kadar sessiz olması garip. Neredeyse huzurlu.

"İki hafta! İki hafta boyunca burada mahsur kalacağım!" diye bir kez daha söyleniyor. Ugh.

Mimarın tabandan tavana pencerelere olan tutkusu nedeniyle - ışığı içeri almak için mükemmel - yeni komşumun performansını oldukça iyi görebiliyorum. Çok endişeli. Çok kederli. Sanki kilitlenme sırasında hepimiz çıldırmayacağız. Daha yeni başlamış olsa bile. Ben kendi adıma bunun kaç boşanma ve ayrılığa neden olacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Buna hastalıklı bir merak diyebilirsiniz. Gerçi bir aşk romanı yazarı olarak, bu durumda gerçek aşk olasılıkları üzerinde durmak bana daha iyi gelecektir.

Rastgele bir takılmanın haftalar süren zorunlu etkileşim sayesinde çok daha fazlasına dönüşmesi? Yeni ortaya çıkan ortak ilgi alanları üzerine bağ kuran ev arkadaşları mı? Hayır. Oda arkadaşlarının can sıkıntısını gidermek için seks anlaşması yapması! İşte bu işe yarayabilir. Kırık yataklar ve kırık kalpler. İşler böyle halledilir. Tabii sonunda sonsuza dek mutlu olmak şartıyla.

"Affedersiniz!" diye bağıyor, sinirli bir şekilde elini kalın, dalgalı, koyu sarı saçlarının arasından geçiriyor. Sanırım yeni bir telefon görüşmesi. Ne de olsa *bütün* gün aynı kişiye bağırıramazsın. Bu ne kadar sıkıcı olurdu?

Bana dikkatim dağınık diyebilirsiniz, ama onu izlemek aslında Downward Dog'umu mükemmelleştirmekten ya da kilerimin envanterini çıkarmaktan çok daha ilginç. Lanet olası Oreolar. Bir paket daha aldığımı yemin edebilirim. Birinci gün ve en sevdiğim atıştırma şimdiden bitti. Kıyameti getirin artık. Oreos olmadan hayatım zaten işlevsel olarak bitti.

"Benimle dalga mı geçiyorsun!" Adamın ciğerlerinin sağlam olduğu kesin. Ne yazık ki bu noktada yüzünü buruşturup apartmana geri döndü. Tabii ki hâlâ bağıyor ama ne dediğini tam olarak anlayamıyorum.

İyi tarafından bakarsak, o kot pantolonun içinde kıcı harikulade. Tanrı şahidim olsun. Daha az pandemik zamanlarda, arkadaşlarıma gelip o şeyin güzelliğine tanık olmaları için bir şişe şarap ısmarlardım. Çok sıkı. Çok güzel. Dudaklarımı yaladım. Tişörtünün altındaki geniş omuzları da etkileyici. Dairenin önüne doğru adım attığında, güçlü bir çene hattı, yüksek bir alın ve hafifçe çarpık olabilecek bir burunla karşılaşıyorum. En azından kitapta öyle olacak. Okuyucular buna bayılır. Karmaşık bir geçmişin ipucu ve iyi bir önlem için atılmış bir tutam şiddet. İdeal olarak, küçük bir çocuğu savunurken ya da yavru köpekleri kurtarıken kırmış olmalı. Belki de ikisinin bir kombinasyonu?

Evet, bu kesin. Öfke kontrolü sorunları dışında, bu adam resmen seksi. Gerçek bir aşk ilgisinin peşinde olduğumdan değil. Sadece bir sonraki kitabımın kahramanı için ilham kaynağı.

İşte o zaman aklıma geldi... iri yarı adam, karantina sırasında seksi, yalnız ve içine kapanık komşusuna şaşırtıcı derecede hassas bir yönünü gösteriyor. Hmm. Olasılıkları var. Ertelemeyi bırakıp bir sonraki poza geçiyorum, kollar T şeklinde açık, bacaklar geniş ve belde yavaş bir bükülme. Kalçalarının kalınlığıyla birlikte olay örgüsü fikrini düşünerek nefes veriyorum. Kotun kaslarının her santimini sevgiyle kucaklayışını. Sanki bir döngü halinde kafamın içinde tekrar tekrar çalışıyor. Tamam, belki biraz sekse açım. O filmde yer alabilir

benim de mastürbasyon fantezilerim. Ne de olsa o, yardımsever bir adam. Ya da en azından benim zihnimde öyle. Ve adam orada kalacak. Güvenli ve uygun bir mesafede. Hem virüs hem de kalbim için.

Kahramanımın yapımına geri dönelim. Gözleri ne renk olmalı? Bulutsuz bir yaz gününde gökyüzü kadar mavi mi? Baharın ilk yaprakları gibi yeşil. Kahverengi... Bilmiyorum, kahverengi bir şey. Belli ki beynim yetersiz atıştırmalıklar yüzünden şekere aç kalmış. En kısa zamanda düzeltilmesi gereken bir durum. Reece's Pieces'ın yarın için olması gerekiyordu ama neyse. Bunlar zor zamanlar ve fedakârlık yapmak gerekiyor. Ayrıca almam gereken notlar var. Hem de bir sürü.

Adımlarımı biraz daha hızlandırarak paspasımı rulo yapıp kolumun altına sıkıştırıyorum ve komşuma son bir kez daha bakıyorum. Alnı cam pencereye dayanmış, cep telefonu kulağına yapışmış. Yenilmiş ve kederli görünüyor. Şimdi ona bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Virüsle ilgili olabilir mi? Sessizce adama iyi şanslar diliyorum ve sesini alçaltmasını umuyorum. Yazmam gereken harika bir ilk bölüm var ve annemin bir şeyler atıştırmaya ihtiyacı var.

BÖLÜM 2

KARANTİNA: 2. GÜN

SADIE

"HAYIR, ANNE, BUNU YAPAMAZSIN. Evde kalmalısın." Bir elimle telefonumu tutarken diğer elimle şakaklarımda oluşan gerginliği ovuyorum. "Haftada sadece bir kez market alışverişi için dışarı çıkmalısın ve o zaman bile ameliyata hazırlanan bir doktor gibi önce ve sonra ellerini yıkamalısın. Bunun yerine neden stres atıp kurabiye pişirmiyorsun? Alman kahveli kekinin harika olduğunu biliyorum, ama destansı boyutlarda yeni bir başyapıtı mükemmelleştirmek için bir sürü başka malzemen var."

"Ama bu babanın favorisi," diye sızlanıyor.

"Eminim sen de onun en sevdiğisin, bu yüzden senin hayatta ve iyi olman önemli. Sen öldükten sonra beni işitsel kurbanı olarak bırakıp golf hakkında konuşup durmasını dinlememi bekleyemezsin. Bu çok acımasızca anne."

Derin bir iç çekti, muhtemelen kızının tavsiyesinin artılarını ve eksilerini tartıyor ve konuşmamda eksik bir şeyler buluyordu.

Ebeveynler ne zaman bu kadar bakımlı oldu? Ve görünüşe göre kurşun geçirmez. Daha dün babam, hükümetin ve tüm tıp uzmanlarının ve bilim insanlarının defalarca uyarmasına rağmen yeni bahçe eldivenleri almaya gitti. Sıkılmışlardı, haklılar, ben de sıkılıyorum ama vay anasını. Acil bir Snickers çikolatasına ihtiyaç duymak gibi aptalca bir şey yüzünden içlerinden birinin virüse yakalanmasından korkuyordum.

"En azından senin bir evin ve bahçen var. Ben bir apartman dairesinde sıkışıp kaldım." Ben de biraz mızızlanmaktan geri kalmıyorum. Hayat böyle. Bütün gün aralıklarla yağmur yağdı. Gökyüzü gri ve perişan. Çömelmek ve ter içinde yaşamak için mükemmel bir hava. Küçük bir kabin humması nöbeti için üzgünüm. "Yetişkin bir insan olduğunu biliyorum ve sana ders vermek istemem-"

"Evet, biliyorsun," diye karşılık veriyor hemen.

Yanılmıyor. Onu korkutmak istiyorum. Onları. Uyarılara kulak vermeleri gerekiyor. "Anne, sen en riskli yaş grubundasın. Sen ve babanın dikkatli olması çok önemli."

"Son zamanlarda Sean'dan haber aldın mı?"

Cennete bakıyorum. Ailem eski erkek arkadaşımı benden daha çok seviyor olabilir. Pandeminin tehlikeleri hakkında onlara ders vermemi engellemek için onu kullanmaktan çekinmedikleri kesin. Sean golf oynuyor ve muhasebe şirketine ortak oldu. Babamın hoşuna gidecek şekilde sportmen ve annemin hayran kalacağı şekilde çözücü. Çuvalın dışında çok sıkıcı olması çok kötü. Ayrıca, biz çıkmadan önce çirkin bir boşanma süreci geçirdiği için, ilişkiler hakkındaki görüşleri en hafif tabirle lekeli. Adamın ilk buluşmamızda evlilik sözleşmesi imzalamam için ısrar etmemesine şaşırdım.

"Hayır," dedim. "Çok fazla hayır var anne. Hayır her yerde, yerlere dökülüyor, duvarlara tırmanıyor..."

Öfkelendi. "Dramatik olmaya gerek yok, Sadie. Sean çok iyi bir adam."

"Üzgünüm." Üzgün değilim. Bu bariz bir yalan. "*Sean ve Sadie*. Kulağa kötü geliyor zaten. Gelecekteki tüm ilişkiler için kesin bir aliterasyon karşıtı kural koyacağım. Çok kafa karıştırıcı. Birlikte taşındığımızı ve monogramlı havlular aldığımızı düşünsene. Hangisinin kime ait olduğunu asla bilemezdik."

"Şimdi aptallık ediyorsun. Kendini tecrit etmek için Teksas'a dönmek istemediğine emin misin?"

Yüce Tanrım. Gerçekten anlamıyor. "Seyahat etmememiz gerekiyor ve ben burada iyiyim. Gerçekten."

"Tamam. Git biraz çalış. Ve düzgün yemeyi unutma!"

"Evet, anne. Seni seviyorum anne." Atıştırmalık dolabıma bakıp bir sonraki ikramımı planlıyorum. Bu sefer M&M'leri düşünüyorum.

Bunun üzerine güldü ve telefonu yüzüme kapattı. Aile dinamiğimizi özetliyor. Bir tutam mizah, bir tutam zorunluluk, bir kaşık müdahale ve bir yığın sevgi.

Yağmur duruyor ve hava serinliyor. Balkona çıkıyorum ve şehre bakıyorum. Herkes sokağa çıkma yasağındayken hâlâ olağanüstü bir şekilde sakin. Sokakta sadece tek tük araçlar var. İnsanlar, market poşeti olduğunu tahmin ettiğim şeyleri taşıyarak, önerilen altı metre arayla yürüyorlar. Uzaklarda bir yerde kahkahalar yankılanıyor. Birkaç blok ötede bir kamyonun hafif mırıltısını duyuyorum.

Ve sonra gidip varlığını duyurmak zorunda kaldı. Yeni komşu.

Ortalama bir havaya rağmen, güneş gözlüklerini takmış ve tişörtünü çıkarmış bir şekilde bir şezlongda güneşlenmeye çalışıyor. Sanırsınız ki plajda falan. Vay be, ne kasları varmış. Elinde bir şişe birayla Kenny Rogers'ın "The Gambler" şarkısının sözlerini söylüyor. Yüksek sesle. Ve sınırlı vokal yetenekleri göz önüne alındığında, çok gururlu.

"Tanrım, kelimeleri yanlış anlıyorsun." Burnumu kırıştırdım. Kulaklıkları takılıyken yapıcı eleştirilerimi duyabileceğinden değil. Muhtemelen iyi bir şey. "Ve kesinlikle o notayı kaçırdın. Günlük işinden vazgeçme, dostum."

Güneş gözlüklerinin üstünden bana bakarak "Sert," diye yorum yapıyor. Oops.

Kulaklıkları çıkarıp kucığına yerleştiriyor. Uzun bir süre sanki bir şey bekliyormuş gibi beni inceliyor. Kim bilir neyi? Sonunda, "Sanırım melodiyi biliyorsun?" diye sordu.

"Babamın en sevdiği şarkılardan biridir." Bir omzumu silkiyorum.

Yine sessizce beni izliyor. Yakışıklı yüzünde en ufak bir ifade bile yok. Adam kesinlikle beni pokerde yenebilir.

"Özür dilerim. Bir kişilik partinizi rahatsız etmek istemezdim," diye mırıldanıyorum kuru bir sesle.

Bunun üzerine kıkırdıyor ve birasını dudaklarına götürüyor. Boynu rahatsız edici derecede çekici, kalın ve güçlü. Ve boğazının yukarı aşağı çalışması, birasını her yutuşunda hareket etmesi... Hmm. Dudaklarımı yalıyorum.

"Sen söyle o zaman," diye meydan okuyor.

"Tabii ki hayır! Senin aksine ben sesimin sınırlarını biliyorum." Bir kıkırdama daha. "Senin adın ne komşu?"

"Sadie."

"Merhaba, Sadie. Ben Evan." Şarkı söylemediği ya da bağırmadığı zamanlarda aslında hoş bir sesi var. Derin ve biraz sert. Güneş gözlüklerini bir kenara fırlatıp pervasızca beni süzdüğüne bakılırsa, adamın kendine güveni hiç de eksik değil. Bir dakika önce çıplak göğsünü süzdüğüm düşünülürse, gerçekten şikayet etmemeliyim.

"Merhaba." Hoş geldin demek için elimi kaldırdım. Hayır. Bu hiç de garip değil. "Gündüz içkisinde bana katılmak ister misin, Sadie?"

"Uh, hayır. Teşekkürler. Daha öğlen olmadı ve yapacak işlerim var." Aslında yazılacak koca bir kitap, ilham perisi de o. Ama bu konuda onunla ayrıntılara girmeye gerek yok. Asla.

"Ah, anlıyorum. Sen iyi bir kızsın." Bilerek homurdanıyor. Hatta alay ediyor. Pislik. Sanki benim hakkımda bir şey biliyormuş gibi. Ve... kelimeleri bulanık değil, ama kim bilir şimdiye kadar kaç bira içti.

"Ve sen de biraz iğrençsin," diye çıkıştım, artık aramızdaki küçük *Tête-à-tête*.

Bu onu sadece daha çok güldürüyor, başı geriye düşüyor ve kollarını karın kaslarının üzerine koyuyor. Gerçekten sarhoş değilse bile kesinlikle çakırkeyif. Bu tür saçmalıklara ihtiyacım yok. Yargılanmak isteseydim, annemle görüşmeye devam ederdim.

"Memnun oldum, Evan." Bunun üzerine kapıya doğru yöneldim.

"Bekle! Lütfen. Özür dilerim." Sandalyeden kalktı ve yan tarafımdaki korkuluklara doğru yürüdü. "Seni rahatsız etmek istememiştim."

Ona döndüm, kollarımı kavuşturdum. Bekliyorum.

"Bir şey varsa, tüm bu tecrit olayından dolayı biraz yalnızım. Sürekli içeride kalmak zorunda olmak kafamı kurcalıyor." Altın rengi göğsünü ovuşturuyor.

Yardım edemem ama hareketlerini izliyorum. Göğsü kocaman. Sarı göğüs kolları göğsünün her tarafına eşit miktarda serpilmiş. Çok tüylü ya da mağara adamı gibi değil ama kesinlikle erkeksi. Eminim yumuşaktır. Daha aşağıda sekiz-evet, sekiz-görünür karın kası var. Bugünlerde kimin sekiz karnı var ki? Belki de kişisel antrenördür. Hmm... Kişisel antrenör karantina sırasında bir dairede kilitli kalır, sonunda hizmetçiyi "eğitir" ve aşık olurlar. Yine burnumu kıvırdım. Çok klişe ve porno gibi. Hayır, ben seksi sporcuya geri dönüyorum.

"Genelde dışarıda geziyorsun, değil mi?" Ben soruyorum.

"Evet. Antrenman, iş, arkadaşlarla vakit geçirmek... farklı şeyler. Bilirsin işte." Gülümsemesi küçük ama samimi görünüyor. "Peki ya sen?"

"Normalde evden çalışıyorum, bu yüzden benim için o kadar büyük bir fark yok. Dairemi ve manzarayı da seviyorum." Berkeley'de İngilizce eğitimimi tamamladıktan sonra Teksas'a geri dönmememin nedenlerinden biri de bu. San Francisco'ya aşık oldum. Körfez, köprü, gece hayatı ve her şey. Tepeler, tramvaylar ve su kenarındaki küçük restoranlar. Hepsine bayılıyorum. "Yine de dışarı çıkıp istediğinizi yapamamak can sıkıcı."

"Kesinlikle öyle," diye katılıyor.

"Daha önce ailemle konuştum ve arkadaşlarımdan biriyle FaceTime'dan mesajlaştım ama sadece iyi bir kahve ve hamur işi almaya gitmek ya da yürüyüşe çıkmak veya spor salonuna gitmek..."

"Bir de bana sor." Parmaklıklara yaslandığında omuzlarındaki ve kollarının üst kısmındaki kaslar büyüleyici bir şekilde esniyor. "Genellikle günde birkaç saat orada oluyorum. Oturma odasında şınav ve mekik çekmek aynı etkiyi yaratmıyor. Boş odada bir koşu bandı ve bisiklet var ama aynı etkiyi yaratmıyor."

"Ve biz sadece ikinci gündeyiz."

"Kahretsin. Hatırlatmayın bana." Bir elini başının tepesindeki koyu sarı dalgaların arasında gezdiriyor. Katmanlar dağılıyor ve sanki öyle olmasını istemiş gibi yerlerine geri düşüyor.

"Yani, Jake'in evine mi bakıyorsun?" diye sordum. Çünkü meraklı biriyim. Çoğumuz yazarız.

Evan bir an için uzaklara bakıyor, bulutlu gökyüzünü ve boş şehri seyrediyor. "Evet. Ben, ah... Ben sadece o yurtdışında çalışırken onun yerine eve bakıyorum."

"Tamam."

Yanıtı bir şekilde garip geliyor ama şimdilik bunu görmezden geleceğim. Kabarık, kızıl bir kedi belirir ve bacaklarına dolanır. Evan kaşları derin bir şekilde çatılmış bir halde hayvana bakıyor. Adam ciddi şekilde tedirgin.

"Gloria," diye cıvıldıyorum. "Küçük kürklü bebek nasıl?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Kediyi beğendin mi? Onu istiyor musun?" Sözleri düz ve duygusuz. Ciddi ve bunda beni kıkırdatan bir şey var.

"Jake'in kedisini verirseniz, dairesini tekrar kullanmanıza izin vermekle pek ilgilenmeyebilir."

"Umarım yakın zamanda tekrar ihtiyacım olmaz." İri omuzları sanki aniden dünyanın yükünü taşıyormuş gibi düşüyor. "Benden hoşlanmıyor bile. Sadece senin için gösteri yapıyor. Küçük şeytan-kitty."

"Zavallı Gloria. Muhtemelen babasını özlüyordur." Gülümsüyorum. "Kedi seven biri değilsin, ha?"

"Görünüşe göre değil." Kediye bakıp yüzünü buruşturuyor.

Gülüyorum. Yüzündeki iğrenme ifadesi çok komikti. Gloria ise hiç umursamadan küçük tatlı kafasını onun baldır kaslarına sürtmeye devam etti. Kediler harikadır. Dünyadaki tüm tavırları ve daha fazlası. Çok da iyi uyurlar. "Alerjim var yoksa Gloria'yı seve seve tatile çağırırdım."

"Neden bir köpeğiniz yok? Hayvansever birine benziyorsun."

"Çok bakım istiyorlar. Yürüyüşe ihtiyaçları var ve bazen dışarı çıkmadan uzun yıllar geçiriyorum. Eğer bir şey üzerinde çalışıyorsam, kafam gerçekten buna uygunsa, köpeğimi yürüyüşe çıkarmak için durmak zorunda kalmak istemem."

"Sadık ve eğlencelidirler." Kulağa daha çekici gelmeye çalışıyor.

"Köpek bisküvisi osuruyorlar, Evan."

Başını arkaya atıp gülüyor. Tanrım, çok güzel. Onu gülerken karnımın alt kısmında bir yer en zevkli şekilde geriliyor. O kaslar esniyor ve lezzetli bir şekilde hareket ediyor. Belli ki kaslarım hala çalışıyor. Bunu bilmek güzel. Ancak yeni ve geçici komşumla flört etmek kötü olurdu. Akılsızca. Şehvetli beynimin her an anlayacağı nedenlerden dolayı.

Adamın birkaç dakika içinde sarhoş bir pislikten göz alıcı bir güzelliğe dönüşmesi en hafif tabiriyle endişe verici. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, biz daha konuşmadan önce etkileyici vücuduna bakıyordum. Spor salonunda geçirdiği tüm o saatler gayet iyi görünüyordu, çok teşekkür ederim. Bir spor salonu faresiyle ilgileneneğimden değil. İlgilenmezdim. İlgilenmezdim. Sean'ın katı rutininden ve yüksek beklentilerinden sonra olmaz. Sürekli fazla mesai yapıyor ve günün her saati nöbet tutuyor.

Bir dahaki sefere daha özgür ve rahat bir erkeğe gideceğim. Beni güldüren, rahatlayabileceğim biri. Beni 401k'm hakkında sorguya çekmeyen biri. Bahse girerim yeni komşum hiç dondurma yememiştir. Vücudunda bir santim bile yağ olmadığına eminim. Bu arada, kışımın kurabiyelere asla geri ödenemeyecek bir borcu var.

"Hadi, benimle bir içki iç." Çocuksu bir şekilde gülümsüyor ve ben de sırtışına karşılık vermekten kendimi alamıyorum.

"Çalışmak zorundayım." Gerçekten sayfaya daha fazla kelime yazmam gerekiyor. Editörüm ve yayıncım aylardır yeni taslağım için peşimdeler. Ama nedense ilham perim yok oldu. Son zamanlarda aşırı derecede titiz. Bir fare kadar sessiz. Ta ki bu izolasyon baş gösterene ve dün yeni komşum telefonda çeşitli insanlara bağırırken onu görene kadar. Görünüşe göre röntgenciymişim. Kim bilebilirdi ki? Daha dün gece yeni bir romanın ilk bölümünün tamamını bitirdim. Sayfada dört bin muhteşem kelime. Ve şimdi düşünüyorum da, belki ikinci bölüm ateşli bir sporcunun egzersiz yapmasını ya da duş almasını içerir. Evan'ın çıplak, ıslak ve duşta olduğunu hayal ederek dudağımı ısıırıyorum.

Tenim ısınlıyor ve serinlemek için elimi yüzümün önünde sallıyorum.

"Az önce evden çalıştığını söyledin. Bu sana okulu asmak için mükemmel bir bahane vermiyor mu? Karantina altındasın. Hadi, biraz yaşa." Şişesinin geri kalanını içmeden önce kaşlarını sallıyor.

Dudaklarımı büzüyorum. "Hiç biram yok."

Bu onu çılgınca sırttırıyor ve yemin ederim kalbim duruyor. Adam gülümsediğinde muhteşem oluyor. Parlak beyaz dişler. Mavi-yeşil gözler. Bu mesafeden hala tam olarak ne renk olduklarını söyleyemiyorum. Balkonlarımız arasında bir metre var.

"İyi ki stok yapmışım. Bir sürü biram var. Kapının önüne bir altılık bırakacağım."

Ben hayır diyemeden, cam sürgüsünün içinden kayboluyor. "Neden bundan pişman olacaktım gibi hissediyorum?"

* * *

EVAN

Tişört giymeyi bile düşünmeden mutfağa gidip güzel komşum için bir altılı paket ve fazladan bir paket Doritos çıkarıyorum. İlginç biri. Çok fazla şey anlatmaz. Kenny Rogers'ın müziği hakkında kesinlikle fikirleri var. İçimden gülüyorum ve yalınayak kapıya doğru yürüyorum. Çabucak altılı paketi ve Doritos'u kapısının önündeki halının üzerine bırakıyorum ve şu anki saklanma yerime geri dönmeden önce kapıyı iki kez çalıyorum. Elimde birayla orada durup beni içeri davet etmesini çok isterdim ama bir yabancıyı içeri almayacak kadar zeki görünüyor, özellikle de şu anda televizyonda ve internette her şey insanlardan olabildiğince uzak durmamızı söylerken.

Şehir, vatandaşlarının sadece gıda ve ihtiyaç maddelerini almasına izin veriyor. Bira benim için bir ihtiyaç, bu yüzden taşınmadan önce markete gittiğimde yirmi dörtlük iki paket aldım. Üzüntülerimi bastırmak için yeterince içtiğimden emin olmalıydım. Takım doktorundan ya da koçumdan hâlâ bir haber alamadım ama sadece birkaç gün oldu. Takım arkadaşlarımdan bazılarını arayıp hakkımda neler konuşulduğunu öğrenebilirim ama açıkçası insanların ne tahmin ettiğini bilmek istemiyorum. Gerçekleri öğrenip yoluma devam etmeyi tercih ederim. Ben sadece

İsa'ya devam etmenin ekibime geri dönmek anlamına geldiğini ve yepyeni bir kariyere devam etmek anlamına gelmediğini umuyorum.

Babam yıkılırdı. Oğlunun profesyonel olarak oynamasıyla yaşar ve nefes alır. Indiana'daki tüm arkadaşlarına kariyerimi anlatır. Hatta Indiana'daki herkes Mustangs için mavi ve gümüş rengi kanarken o Oakland Marauders'ı tutuyor. Yine de babam kardeşlerinden gelen tüm tepkileri yüzünde bir gülümseme ve göğsünde gururla karşılıyor.

Buzdolabını bir kez daha ziyaret ederek iki soğuk bira çıkardım ve diğer Doritos paketini aldım. Ona Nacho Peynirli çeşidini verdim çünkü daha güvenli bir seçim. Nacho peyniri karışımını herkes sever ama Cool Ranch'i herkes sevmez. Ben de eşit fırsatlı bir Dorito severim, bu yüzden her iki şekilde de gidebilirim.

Ganimetimi kucaklayarak verandaya geri dönüyorum ve biraları yan masaya koyuyorum. Sonra sandalyemi Sadie'nin balkonuna bakacak şekilde yeniden düzenliyorum. Koltuğuma yerleşip bekliyorum.

Ve bekle.

Tam on dakika ve bir dolu bira içtikten sonra kışının üstünde bir şeyi sürükleyerek sürgüden dışarı çıkar. Katlanır bir sandalye. Balkonunda hiç koltuk olmadığını fark etmemiştim.

"Ne yapıyorsun orada?" Ayağa kalkıp korkuluğun kenarına yaslanıyorum ve onun bir sandalyeyi, altılı paketi ve Doritos poşetini aynı anda itip çekmesini izliyorum.

Ve üstünü değiştirmiş. Daha önce kapüşonlu bir tişört giyiyordu. Şimdi ise geniş göğüslerine yapışan uzun kollu, V yakalı, mor bir bluz giymiş. Büyük memeler değil ama kesinlikle küçük bir avuç dolusu. Gördüğüm geniş göğüs dekoltesi de bunu doğruluyor. Aletim kotumun içinde kıpırdanıyor ve bir kez avuçluyorum, sonra emiciye biraz daha yer açmak için biraz kaydırıyorum. O meşgulken, üst düğmeyi açıyorum ve bir santimetre daha fazla alan için iç çekiyorum.

Daha önce açık bıraktığı saçlarını şimdi dağınık bir topuz yapmış, altın rengi dalgalar omuzlarına dökülüyor. Açık olmasını tercih ederim ama dilenciler seçici olamaz.

Sonunda kendi etrafında döner, birasını yere bırakır ve sandalyeye yığılır. "Vay be! Tamam. Doritos için de teşekkürler. Doritos için de teşekkürler."

"Ve bira," diye ekliyorum iyi niyetle çünkü kim bedava birayı unutur ki?

"Evet, bir de bu var. Ben daha çok atıştırılmalık seven bir kızım, bu yüzden cipsler için ekstra komşu puanı kazandınız."

"Yani kalbine giden yol midenden mi geçiyor? Bildiğim iyi oldu."

Torbayı yırtarak açıyor, içinden portakallı bir kare çıkarıyor ve hepsini ağzına atıyor. Vay be! Acaba ağzına başka ne sokabilir?

Aletim bir kez daha farkına varıyor ama bu sefer tam gaz gidiyor, kot pantolonumun kotuna karşı acı verici bir şekilde sertleşiyor. Tam bir dakika boyunca Gloria'nın gözlerimi oyduğunu ve uykumda beni öldürdüğünü düşünüyorum. Anında, Bay Mutlu bir nefes alıyor ve daha rahat bir şekilde yarıya iniyor.

Oturuyorum, çantamı açıyorum ve biradan kocaman bir yudum alıyorum. Güneş sabahın grisi arasından kendini göstermeye başlıyor ve keyfim yerine geliyor. Güzel bir kadınla bir şeyler içmek ve atıştırmak, biraz güneş ışığı, harika bir manzara... Belki de bu karantina olayı iyi olacak.

En azından bugünlük.

"Tamam o zaman. Bana kendin hakkında kimsenin bilmediği bir şey söyle." Ranch kaplı bir cips daha atıştırıyorum.

"Vay canına. Doğrudan gusto'ya gidiyorsun."

Omuz silkiyorum. "Oynamanın tek yolu. Yüksek sesle yaşamak. Bu benim sloganım." Gerçi bu slogan geçen yıl bana çok iyi geldi.

"Hmm, tamam, sparky. Oynayacağım."

"Sparky? Adımı nereden biliyorsun? Benim hakkımda bir şey mi duydun?" Bakışlarımı katlanır sandalyesinde bağdaş kurmuş, güzel yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakan komşuma çevirdiğimde korku boğazımı kaplıyor.

"Hayır, ahbap. Sakin ol. Neden? Seni tanımalı mıyım?"

"Kahretsin, özür dilerim. Yanlış söyledim. Soyadım Sparks. Belki Jake benim hakkımda bir şeyler söylemiştir diye düşündüm." Konuşmayı yeniden yönlendirmeye çalıştım.

"Yok artık! Ben bir dahiyim." Kocaman gülümsüyor ve birasını yudumluyor. "Acaba bir gecede medyuma mı dönüştüm? Bu harika olurdu."

Yalan söyleyip söylemediğini anlamak için dikkatle dinliyorum ama samimi görünüyor.

"Dürüst olmak gerekirse, bu tamamen tesadüftü, ama artık bunu asla unutamayacaksın."

"Sana dönelim. Senin hakkında kimsenin bilmediği bir şey. Git." Biramı yudumluyorum ve bir bileğimi dizimin üzerinden geçirirken arkama yaslanıyorum.

Cipslerini afiyetle yiyor. Biraz şaşırdım. Çıktığım kadınlar o kadar gerçek değil. Asla fazla yemezler. On beş dolarlık içkiler içerler ve asla rahat giyinmezler. En son ne zaman güzel bir kadını bir eşofman altı ve basit ama çok seksi uzun kollu bir tişörtle gördüğümü hatırlamıyorum.

"Bir keresinde düşmek üzere olan bir uçaktan paraşütle atlamak zorunda kalmıştım." O deadpans.

"Kapa şu lanet çeneni? Cidden mi?" Etkilendim.

Gözleri açılıyor ve kahkahayı basıyor. "Hayır. Bu Görevimiz Tehlike seviyesinde bir tiyatro. Sadece ısırp ısırmayacağını görmek istedim. Ve şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki Sparky, ısırdın. Hem de çok sert. Bu sefer seni çok iyi yakaladım!" Sandalyesinde dans ediyor ve birasından biraz daha içiyor.

"Pratik şakacı, anlıyorum. Bunun, hiç beklemediğin bir anda seni geri almam gerekeceği anlamına geldiğinin farkındasındır."

Gülümsüyor ve göz kırpmıyor. "Denemeni görmek isterim dostum."

Sonraki birkaç saat boyunca ve benim için üç bira daha -onun için iki tane sayıyorum- saçmaladık. Aslında hiçbir zaman kayda değer bir şey konuşmuyoruz, sadece arkadaşça davranıyoruz ve fırsat buldukça birbirimize laf atıyoruz.

Güneş ufukta yükselirken ayağa kalkıyor ve vücudunu geriyor. Göğüslerinin yükselişini hayranlıkla izliyorum ve küçük, yuvarlak karnında bir deri parçası yakalıyorum. Kadın sert bir vücuda sahip değil, ama tüm doğru yerlerde yumuşak. Göğüs. Kıç. Kalçalar. Uyluklar.

Benim normal tipim heykelsi-sahte göğüsler, dudaklar ve cilt tonu. Bu kız, o gerçek. Her yerde.

Ve gördüğüm şeyden olması gerekenden daha çok hoşlanıyorum.

"Bir fotoğraf çek. Daha uzun süre dayanır," diye takılıyor gülümseyerek. "Çok eğlendim ama gerçekten işe dönmem gerekiyor."

"Tamam. İyi şanslar. Ya Sadie?" Sandalyesini evine geri iterken seslendim.

"Evet, Evan?"

"İyi vakit geçirdim. Bana eşlik ettiğin için teşekkürler."

"Bir şey değil." Bir tutam saçını kulağının arkasına iterken yanakları pembeleşiyor.

"Sadie?" Tekrar seslendim.

Kıkırdıyor ve bana doğru bakıyor. "Evet, *Evan*." Adımı telaffuz ediyor.

"Yarın aynı saatte?" Kendi kahkahalarımla öneriyorum ama gerçekte, Bir balkon randevusu ayarlamaktan daha çok istediğim bir şey yok.

İlgi çekici bir komşu.

"Göreceğiz. İyi geceler dilerim. Dikkatli olun." "Sana da."

Gün batımı, güzel esinti ve düşüncelerimle baş başa kalana kadar onu izliyorum. Manzaraya gülümsüyorum. Jake'in dairesine ve bu şehre adım attığımdan beri ilk kez kendimi bu kadar yalnız hissetmiyorum.

BÖLÜM 3

KARANTİNA: 3. GÜN

EVAN

Ağırlık sehpa sını balkondaki açık alana korkuyla devirdim. Neyse ki güneş açmış ve Körfez'de altmış derecelik güzel bir sabah var. Sadie'nin balkonuna bakıyorum ve tül perdelerin sıkıca kapalı olduğunu görüyorum. Sonra bankla birlikte gelen altı ağırlığı almak için içeri dönüyorum.

Yedek odadaki dolapta yepyeni, hâlâ kutusunda duran bir ağırlık sehpa sını bulmak aptalca bir şanstı. Bu sabah bisiklete binmek için oraya gittim ama seksi, gizemli ve komik komşumuz Sadie ile olası bir görüşmeyi -ya da aklımdaki adıyla *randevuyu*- kaçırmak istemedim. Etrafı tararken köşeye yığılmış ve üzerlerine battaniye örtülmüş bir ağırlık seti buldum.

Başımı sallıyorum, iki tane kırk beş kiloluk bira kaldırıyorum ve dışarı çıkarıyorum. "Zavallı Jake," diye mırıldanıyorum, yurtdışında çalışan arkadaşımı düşünerek.

Piç her zaman kışını yırtarak çalışıyor. Bir insanı kurtarmaktan diğerine geçiyor. Bir yanım bunu kendini kurtarmak zorunda kalmamak için yaptığını düşünüyor. Kız kardeşini o şekilde kaybetmesi - biz daha gençken bir su raftingi gezisinde - onu değiştirdi. Onun ölümünden sonra doktor olmayı ve dünyayı kurtarmayı kafasına koydu. Peki Jake'i kim kurtarıyordu? Yatağını ısıtacak, kariyerini destekleyecek ve onu olduğu gibi sevecek güzel bir kadın değil.

Belki Sadie'nin bir arkadaşı vardır?

Kahretsin, belki Sadie yakışıklı arkadaşım Jake'i çoktan çıplak görmüştür? Lanet olsun. Belki de çıkmışlardır!

Ağırlıkları bırakıp diğerlerini almak için içeri girdiğimde, bol gelen antrenman şortumdan cep telefonumu çıkarıp mesajlarımı açıyorum.

Matematikle aram olmadığı için Afrika'da saatin kaç olduğunu bulmaya çalışmadım. Saat farkını bilseydim, hemen onu arardım.

Kimden:

Evan'a:

Jake

Hiç komşun Sadie ile çıktın mı?

Gönder tuşuna basmadan önce kısa mesajı tekrar tekrar okuyorum, hiç çıkmamış ve kesinlikle birbirlerini çıplak görmemiş olmaları için dua ediyorum. Başka bir erkeğin onun çıplak bedenini görebileceği düşüncesi bile dişlerimi gıcırdatıyor.

Yapmamış olsa iyi olur. Kardeşlik kodu, eğer yaptıysa oraya gidemeyeceğim anlamına geliyor ve dünden sonra oraya gitmekle kesinlikle ilgileniyorum. Tekrar tekrar.

Ağırlıkların geri kalanını kaldırıp dışarı çıkıyorum. Balkona çıkıp aletleri hazırladıktan sonra beyaz tişörtümü çıkarıyorum ve çalışmaya başlıyorum. Dambıllarla başlıyorum ve çapraz çekiç kıvrırma hareketine geçmeden önce bir dizi kol kıvrırma hareketi yapıyorum. Ardından, kollarımı yanlara doğru uzatıyorum ve ağırlıkları dambıl deadlift manevrasıyla kaldırıyorum. Bunlar tamamlandıktan sonra, her iki elimde on beşer kiloluk ağırlıkları tutarak hamle yapıyorum. Sonra sıra squat yapmaya geliyor.

Bu arada, çok terlemiştim. Antrenmanımın üzerinden kırk dakika geçti ve hala Sadie'yi göremedim. İçimi bir hüznün dalgası kapladı ve onu dışarı çıktığı anda görebilmek için stratejik olarak evine bakacak şekilde yerleştirdiğim bankta oturmaya başladım. Ne zamandan beri hiç tanımadığım bir kız için duygusallaşıyorum? Bizi tecrit altına aldıklarından beri sanırım. Televizyon sadece biraz rahatlık ve arkadaşlık sağlıyor. Ama porno bile bir süre sonra sıkıcı oluyor. Son zamanlarda pek havamda değilim. Kafamda çok fazla şey var.

Uzanarak dambılları kaldırıyorum ve yerinde koşmak için ara vermeden önce daha küçük ağırlıklarla standart bench press hareketimi yapıyorum. Nefesime ve manzaraya odaklanarak zihinsiz bir aktiviteye ihtiyacım var. Sadie için sabırsızlanıyorum, ağırlık sehpasının etrafında bir daire çizerek koşuyorum ve sonra her turda balkonunu kontrol ederek geri dönüyorum.

Hiçbir şey.

Orada olduğunu biliyorum. Neden dışarı çıkmıyor? El sallayabilirdi, merhaba diyebilirdi... bir şeyler. Belki de dün benim kadar içip eğlenmemiştir. İyi anlaştığımızı sanıyordum. Ama belki de hayal

görüyorumdur. *Lanet olsun.*

Durma noktasına gelince kalbim sakinleşene kadar temiz, berrak, okyanus havasını derin derin içime çekiyorum.

Çıkıp çıkmaması neden umurumda olsun ki? Eğlenmek için ona ihtiyacım yok ki. Bu antrenmanı daha önce binlerce kez yaptım. Genelde etrafımda arkadaşlarımın olduğu büyük bir egzersiz alanında. Yeri gelmişken... Hiçbiri beni aramadı bile.

Bu ne biçim bir kardeşlik böyle?

Ruh halim dibe vurdu. Telefonumu geri çıkardım ve kılıcımı banka yaslardım.

İlk aradığım Robby, takımdaki en mutlu adam. Bir sineği bile incitmez. Her zaman gülümser, asla üzülmez. Takımdaki herkesin kişisel terapisti olarak kullandığı adamdır çünkü o çok dengelidir.

İlk zil sesinde cevap veriyor. "Ne?" Ses tonunda ateşle cevap veriyor, onu tanıdığım birkaç yıl boyunca hiç duymadığım bir şey.

"Hey, Robby. Ben Sparks. Sadece takımı kontrol etmek istedim, dostum. Ateşini ölçün, anlarsınız ya?"

Yirmi saniyelik bir sessizlik kulaklarımı dolduruyor ve sonunda şöyle diyor: "Sana inanamıyorum. 'Roids mi? Aklından ne geçiyordu?"

"Pardon? Hayır, Robby, ben yapmadım-"

"Resimleri gördüm, dostum. *Hepimiz gördük*. Sonra dolabında steroid olduğunu öğrendik. Ne cüretle sporla alay edersin? Takımımızı kötü gösteriyorsun. Bütün o çocuklar seni örnek alıyor. Senden daha fazlasını beklerdim. Takımın, hatta *NFL'in en iyi* koşucusundan çok daha fazlasını. Şimdi öğreniyoruz ki mükemmel rekorun ve performansın meyve suyu içmenden kaynaklanıyormuş!"

"Her şeyi yanlış anladın!" Deniyorum, ama o vazgeçmiyor.

"Siktir git, dostum. Siktir git. Umarım hepsini kaybedersin." Telefonu kapatmadan önce beni patlattı.

Telefonun elimden düşmesine izin verdim. Betona çarptı ama neyse ki kırılmadı.

Robby. Bana güvenmesini beklediğim tek adamdı. Benden nefret ediyor. Kolay yolu seçtiğime inanıyor.

"Sik beni!" Kükrüyorum, parmaklarımı saçlarıma sokup köklerini çekiştiriyorum. Acının ısırtığı vuruyor ve irkiliyorum. "Bu nasıl olabilir? Bunu ben yapmadım! Tanrım!"

Telefonum betona çarparak çalıyor. Kalbimdeki umutla telefonu elime alıyorum ve kim olduğunu görmeden cevap veriyorum.

"Robby?"

"Hayır dostum, ben Levi. Nasılsın?" Sesi, çıldırmış zihnimi ve kalbimi kaplayan, çok ihtiyaç duyduğum kardeşçe bir merhem. Levi takımındaki en iyi arkadaşım ve aynı zamanda bir koşucu. Benim pozisyonum için ikinci. Gerçi muhtemelen şu anda birinci. En azından yerimi dolduran başka bir ahmak değil de o. Ona güvenim sonsuz.

"Kardeşim, her şey çok uçmuş. Ben meyve suyu içmedim ve o partide o uyuşturucuların hiçbirini kullanmadığımı biliyorum. Bana tuzak kuruldu. Yemin ederim!"

"Kahretsin, dostum. Ne diyeceğimi bilemiyorum... Ama sana inanıyorum. Çok çalışıyorsun. Bu çılgınlık. Karantina da eklenince her şey berbat oldu."

Alnımı ovuşturarak kuruyan ter damlalarını siliyorum ve Sadie'nin ortaya çıkıp çıkmadığını görmek için başımı kaldırıyorum.

Olmadı.

İç çekerek, telefonu kulağıma dayayıp banka uzandım. "Levi, korkuyorum."

"Tahmin edebiliyorum kardeşim. Bu durumun şakası yok. Sana kimin tuzak kurduğunu düşünüyorsun?"

Başımı sallıyorum ve güneşin parlak ışınlarına karşı gözlerimi kapatıyorum. "Bilmiyorum. Takımın çoğu benim için kardeş gibidir. Belki de başka bir takımdan biridir. Bize karşı kazanmak isteyen başka bir oyuncu mu? Ya da belki ligde beni saf dışı bırakıp kendi rekorunu benimkinin üzerine çıkarmak isteyen başka bir koşucu? Hay sikeyim! Bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu tahmin bile edemezsin. Adımı bile temize çıkaramıyorum."

"Neredesin sen? Karantinadan önce evine uğramaya çalıştım. Paparazzilerle doluydu."

"Bir arkadaşımın evinde. Polly'nin istediği gibi ortalıkta görünmüyorum."

"Ah, Polly. Tam bir cehennem kedisi. O tatlı vişneli turtaya fitilimi batırmak için neler vermezdim."

Kıkırdıyorum. Polly çok güzel. Masmavi gözleri ve harika göğüsleri olan bir kızıl saçlı. Taşaklarını kesip kurtlara yedirecek, bir yandan da basın toplantısı için sana yağ çekecek minyon bir ateş parçası.

"Polly ile başa çıkamazsın," diyorum. "Seni canlı canlı yer." Gülüyor ve bu beni biraz neşelendiriyor.

"Ama gitmek için ne yol ama." Sesi imalarla doluydu.

Bu beni güldürüyor. "Hey, aradığın için teşekkürler. Kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladın. En azından herkes benden nefret etmiyor. Az önce Robby'yle konuşmam bitti ve resmen kalbime bir kazık sapladı. Adam

benim yaptığıma inanıyor. Bu da öldürür dostum, öldürür."

"Biliyorum kardeşim. Sadece güçlü kal. Eminim her şey yoluna girecektir.

Güvende misin, virüsle birlikte içeride mi kalıyorsun?"

Tam nefes alıyorum ve uzun, yavaş bir nefesle bırakıyorum. "Evet, ama bütün gün yalnız olmak çok sıkıcı. Yine de aklımı başımda tutan birkaç dikkat dağınıcı şey var." Sadie'nin dairesine bakıyorum. Perdeler hareket etmemiş.

Hangi cehennemde o?

"Pekâlâ. Nefes almaya ihtiyacın olduğunda beni ara. Başını dik tut," diye öneride bulundu.

"Teşekkürler, Levi. Bana inanman ve kontrol etmek için araman çok anlamlı. Sen gerçek bir dostsun."

"Tabii ki. Biz kardeşiz."

Kardeşler.

Sanırım takımda elli kişi var sanırken bir kişi var. "Taklada görüşürüz, Sparks."

"Sen de. Bye."

"Sonra görüşürüz."

Kapatma düğmesine basıp gökyüzüne bakıyorum. Birdenbire hafif bir yağmur başladı. Lanet olası San Francisco havası. Ne olmak istediğine bir türlü karar veremiyor. Bir dakika güneşli ve esintili. Bir sonraki ıslak ve rüzgarlı. Sonra tekrar güneşli ya da kapalı ama sıcak.

İçeri girip kendime bir sandviç yapıyorum, bir şişe su alıyorum ve gri kapüşonlu bir tişört giyiyorum, sonra hepsini balkona geri götürüyorum.

Yağmur çiseliyor ama Sadie sonunda dışarı çıkarsa kaçırmak istemiyorum. Üç gündür tanıdığım lanet olası bir kadın için yağmurun altında otururken kapüşonumu açıp sandviçimin üzerine çömeliyorum. Bu acınası bir durum olmalı. Yine de başka planlarım yok değil. Biraz sudan kimseye zarar gelmez.

Beklerken internette spor haberlerini tarıyorum.

Ne yazık ki, virüse rağmen doping yaptığımı hâlâ manşetlerde.

Bir dergi manşetinde, içinde olduğumu hatırlamadığım bir yatakta baygın yatarken çekilmiş resmimin yanında "*Sparks Başka Bir Şeyi Kivılcımlandırıyor*" yazıyor. Büyük kırmızı bir daire odanın bir bölümünü büyütüyor, böylece kül tablasında duran birkaç esrarı görebiliyorsunuz. Bunun yanında, bir aynada iki sıra kesilmiş kola ve yan yatmış rulo yapılmış bir dolar banknotu var.

Gerçekten kötü görünüyor. Umabileceğim tek şey tıbbi testlerin beni aklaması. Kimin ne dediği umurumda değil. Polly'i alacağım.

Sosyal güvenlik numaram olmadan raporun tamamını yayınlayın. Kulüp doktoru sonuçları canlı bir basın toplantısında paylaşsın.

Evet, bu harika bir fikir.

Bugün milyonuncu kez Sadie'nin boş balkonuna bakıyorum. Sırılsıklam oldum ve öğleden sonra oldu. Gelmiyor ve gelmesini ne kadar çok istesem de gelme ihtimali o kadar azalıyor. İyi şeyler benim gibi pisliklerin başına gelmez.

Telefon mesajlarım çalıyor ve aşıya bakıyorum.

Kimden:

Jake'e:

Evan

Hayır. Sadie seksi ve tatlı, ama o bir münzevi. Kesinlikle senin tipin değil. O bir tür Annene götüreceğin kız. Onu mahvetme. Kalbini kırarsın.

Eşofmanımın kapüşonunu iterek yağmurun saçlarımı ve yüzümü ıslatmasına izin verdim.

Onu mahvetme.

Onun kalbini kırarsın.

Sözcükler tıpkı yağmurun bedenime yaptığı gibi ruhuma işliyor. Yağmur arındırıcı olmalı ama beni daha da ezik hissettiriyor. İstemeye hakkım olmayan bir kıızı görebilmek için yağmurun altında duruyorum.

O daha iyisini hak ediyor.

Yağmuru elimden geldiğince silkeleyerek yalnız daireme geri dönüyorum. Duş alıp kuru giysilerimi giydikten sonra kanepeye oturup televizyonu açıyorum. Gloria gelip kucağıma oturuyor, pençelerini kalçalarımın üzerine geçiriyor ve hayata tutunuyor.

Acıyı görmezden gelerek lanet kediye sevdim.

* * *

SADIE

Çalışma masamın kenarında el dezenfektanı, bir şişe su ve vitamin hapları koleksiyonumla birlikte bir sıra M&M's duruyor. B vitamini, çünkü ekmeği bıraktım -karbonhidratlar çok lezzetli ve kötüdür- ve muhtemelen

Thiamine ihtiyacım var. C, çünkü duh. Ve D, çünkü kelimeler akmaya başladığında bazen güneşi görmeden günler geçiriyorum. Şeker açısından, sarılar ilk sırada gelir çünkü en sevmediğim renktir. Sonra kahverengi, kırmızı, yeşil ve sonra mavi gelir. Mavinin tadı en güzelidir. Nedenini bilmiyorum ama öyle işte. Bu bilim. İşimi bu şekilde yapıyorum, her sayfanın sonunda kendime bir şeker rüşveti vererek.

İşte başlıyoruz.

Yine yapıyor, balkonda yarı çıplak çalışıyor. Dambılı kıvrırken pazıları esniyor. Sabahın geç ışıklarını yansıtan ince bir ter pırıltısı teninde parlıyor. Pürüzsüz bronzluğu, bu serin sonbahar gününde eksik olan altın tonlarını sağlıyor. İnkâr edilemez bir şey; adam yaşayan, nefes alan bir ateş gibi. Nefes kesici.

Dışarıda bu dizi devam ederken nasıl olur da "Outlander "ı izlemeye konsantre olabilirim? Adı Eamon ve günah işlemek için yaratılmış bir vücudu var. Uzun, zayıf ve ölümcül. Basketbolu sevmem bile ama spor adına kendini mükemmelleştirmek için harcadığı çabaya kesinlikle saygı duyabilirim. Yunan tanrıları kıskanırdı. Podyumlara layık yüksek elmacık kemikleri ve öpüşmek için yaratılmış dudaklar. Yukarı doğru her hareketinde çenesini sıkıyor, yüzündeki konsantrasyon hem kasıtlı hem de her şeyi tüketiyor. Bakışlarımı ondan ayıramıyorum. Yeni komşuma olan bu saplantım kesinlikle sonum olacak.

Bu salgın süresince erkeklerden uzak durmaya yemin etmeyi kesinlikle bir mesele haline getiriyor. Ben de kendimi tecrit edince ayartılmayacağımı sanıyordum. Ayartılma ihtimalim yok. Nihayet yabancı dil öğrenme ve film senaryosu yazma hayallerime konsantre olabildim. Çikolata parçacıklı kurabiye yapma sanatını mükemmelleştirmek ve belki bir ya da iki kazak örmek. Planlarım vardı. Hedeflerim. Şimdi sadece komşuma olan üzücü ve yalnız saplantım yavaş yavaş kafamı kurcalıyor.

Olamaz. Squat olmaz! Biraz insaf! ol, Eamon. KİÇİN bir sanat eseri.

Ama adamın bana ne yaptığına dair en ufak bir fikri bile yok. Eşofmanıyla yerinde koşarken, iri aleti keyifle zıplıyor. Vücudunun hareketleri gerçekten sihirli. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar etkilendiğimi hatırlamıyorum. Bu kadar tahrik olmasaydım kendimi biraz kirli hissederdim.

Soru: Görüşümü iyileştirmek için dürbün sipariş etmek ahlaki açıdan şüpheli midir?

Cevap ver: Evet, kızım. Sen bir sapıksın. Bu gerçeği kabullen.

Gerçi bu tamamen benim hatam değil. Burada adil olalım. Bir erkeğin bu kadar seksi olması yasadışı olmalı. Biz ölümlülerin böylesine terli bir mükemmellik karşısında ne şansımız var ki? Salyalarımızı akıtmalı ve bakmalıyız. Başka seçeneğimiz yok. Kesin olarak, günlük egzersiz seansları hızla en sevdiğim çevrimdışı porno haline geldi. Evet, efendim. Öngörülebilir gelecek için külot tahmini nemli. Ve bir kız hayal kurabilir. Ne de olsa böyle bir adam benim gibi bir bilişim ineğini gerçek dünyada fark etmez bile. Böyle en umutsuz zamanlarda bile.

Eski sevgilim beni nasıl tarif etmişti? Sadece sosyal açıdan değil, imaj açısından da sorunlu biri olarak. Ve bu anı bıçak gibi kesildiğinden beri tek bir kelimesini bile unutmadım. Son birkaç aydır sevgi ve rahatlık için sadece sadık ve gerçek kişisel masaj cihazıma yönelmem şaşırtıcı mı? Haftada bir kez şarj etmek için fişe takıyorum ve ne zaman olursam olayım hazır. Sıkıcı konuşmalara ya da garip ilk buluşmalara gerek yok. İstenmeyen tek bir penis resmi bile yok. Gerçek bu. Gerçek erkekler emmek dışında pek bir şey yapmazken vibratörüm beni ben olduğum için seviyor ve saygı duyuyor. Ve iyi anlamda bile değil.

Eamon'a uzaktan hayranlık duymam çok daha iyi. Adamı gerçekten tanımaya çalışmazsam umutlarım ve hayallerim yıkılamaz. Hem egom hem de kalbim güvende kalabilir. Zihnimde o usta bir aşık, en iyi arkadaş, bir kahraman olabilir. Ama gerçek hayatta muhtemelen anne sorunları ve alt katta talihsiz bir döküntü vardır. Doğruyu söylediğimi biliyorsun.

Hayır. Balkona çıkıp kendimi tanıtmayacağım. Konuşma riskine bile girmeyeceğim.

Benim zavallı dağınık kahramanım Katie, çok berbat durumda. Kitabın sonunda gerçek ve mecazi anlamda, inşallah. Şanslı şey. Ağzıma sarı bir M&M atıyorum. Şu eğitilmiş foklardan biri gibiyim. Yıllarca şekeri havaya atıp ağzımla yakalama pratiği yaptım. Yazarlık kariyerim durma noktasına gelirse, her zaman gezici bir sirke katılıp yollara düşebilirim. Muhteşem ağız yakalayıcı kadın. Yüksekten atın ve onun kaçışını izleyin! Mavi şeker en sevdiği. Mavi bir lokma şeker kaplı çikolata sunduğunuzda neler yapabileceğini izleyin!

Kulağa hoş geliyor. *Değil.*

İşte bu yüzden bu kitap çok önemli. İş planımın aylarca gerisindeyim, ilham perim kayıplara karıştı ve 2020 yılında yaşamın getirdiği tüm kaygılar. Gerçek şu ki, bağımsız yayıncılık dünyasında gündemde kalabilmek için yılda belirli sayıda yayın yapmanız gerekiyor. Rekabet çok şiddetli ve piyasa çok kalabalık. Yazmak, tanıtım yapmak ve küçük bir işletmeyi yönetmek hiç de kolay değil. Yine de kelimeler artık akıyor ve önemli olan da bu. Tanrı'ya şükür.

Ama Evan/Eamon konusuna dönelim. Aslında hiçbir zaman bir sporcuyu tercih etmedim. Bununla birlikte, dayanıklılıklarının herhangi bir seks seansında büyük ölçüde öne çıkacağını düşünmelisiniz - ki bu sadece olumlu olabilir. Tabii bencil olmadıkları sürece. Ve kahramanımız asla öyle olamaz. Kim ön sevişmenin temel kurallarına inanmayan ya da bir kadının altına yatmayı reddeden bir adam hakkında bir şeyler okumak ister ki? Hayır. Asla. Gerçek dünyadaki randevu sahnesinde bu tür pisliklerden yeterince var, teşekkürler.

Muhtemelen bu yüzden Sean'la bu kadar uzun süre kaldım. Yirmi sekiz yılının on bir ayının tek sebebi adamın beni yatakta asılı bırakmamasıydı. Klitorisim tarafından yönlendirildiğimi düşünebilirsiniz. Ama acı gerçek şu ki, cinsel açıdan uyumlu birini bulmak zor olabiliyor. Kelime oyunu yapmak istemedim. Ve benim yanlış girişimime rağmen, bir ilişkiyi partnerinizin sizi boşaltma becerisine dayandıramazsınız. Ara sıra onunla sohbet etmeniz gerekir. Gününüzü tartışmalısınız. Hikayelerinizi paylaşın. Yatak odası dışında da bir ilişkiniz varmış gibi davranın. Tanrım, Sean çok sıkıcıydı. Çocuk baştan sona yavandı. Sanki konuşacak ilginç bir şeyler olmasına aktif olarak direniyordu. Sadece finans haberlerini okurdu. Güzel, temiz, mantıklı, düzenli hayatının sınırlarının dışına hiç çıkmamıştı. Bleh.

Bir de kariyerimi desteklediğini söylediği ama satış rakamları ve benzeri şeyler dışında hiçbir şeye ilgi göstermediği bir durum vardı. Olası olay örgüsü fikirleri hakkında konuşmamı ya da sektörle ilgili dedikoduları paylaşmamı istemedi. Ve bu sadece işimle de ilgili değildi. Biri arabamı anahtarladığında sızlanmamı bile dinlemedi. Kimsenin yirmi dört/yedi saat kendinizden bahsetmenizi istemediğini anlıyorum ama kadınınız kendi hayatıyla ilgili bir şey söylediği anda gözlerinizi kaçırmamanız kibarlık olur. Çünkü vergi indirimleri hakkında konuşmak varken neden benim hayatım hakkında konuşalım ki? Heyecan! Ugh.

Şimdi gerçekten bir sürtük gibi konuşuyorum. Sean o kadar da kötü değildi. Aileme karşı kibardı ve ara sıra arabanın kapısını benim için açık tutardı. Birkaç kez bana çiçek bile aldı. Belki de ona çok sert davranıyorum. Belki de annem haklıdır.

Hayır.

Bilgisayarımın zili çalıyor ve Facebook Messenger'da bir mesaj kutusu açılıyor. Ve hayır, zaman tünelimdeki tüm korku ve kasvetle dikkatim dağılmıyordu. Önemli ve eğitici kedi yavrusu videoları izliyordum. Sebepleri var. Saldırmadan hemen önce küçük popolarını oynatmaları çok komik. Hiç eskimiyor. Her seferinde anında ruh halini iyileştiriyor.

Zehra: Yazıyor olsan iyi olur.

Ben: Biliyor musun, bir editör için hem otoriter hem de destekleyici değilsin. Resmi bir şikayette bulunacağım.

Zehra: Kıcını tekmelemem için bana para veriyorsun. Ayrıca arkadaşın olarak benden kıcını tekmelememi istiyorsun. Ve ben kendi patronum, bu yüzden bu şikayet doğrudan çöp kağıdıma yerleştirilecek

ait olduğu yere.

Ben: Haha.

Ben: Ve evet, yazıyorum. Kelimeler yazıyorum! Yaşasın!

Woohoo! Çok heyecanlıyım. Gerçekten kurak bir dönemden geçiyordun.

Ben: Kesinlikle öyleydim. Bittiği için ne kadar rahatladığımı anlatamam. Bu ateşli adam yan odaya taşındı ve ben de onun hakkında yazıyorum ama aslında yazmıyorum çünkü bu yanlış olurdu. Tesadüf. Kurgu. Vb.

Zehra: Kendi hayatlarından ilham alan ilk yazarım siz değilsiniz.

Ben: İşte buna ilham diyeceğiz. Anne Lamott'un dediği gibi, başınıza gelen her şey size aittir. Ve o benim başıma kendi balkonumda geldi.

Demek ondan hoşlanıyorsun, ha?

Ben: Hayır hayır. Ben değilim. Yani, öyleyim. Gözlerim, kulaklarım ve libidom var. Ama hiçbir şey olmayacak. Sadece birkaç kez konuştuk. Birlikte bira içtik. İyi görünüyordu ama hayır.

Zehra: Biraz daha protesto etmek ister misin yoksa şimdilik bitti mi?

Ben: Kapa çeneni. Erkeklerle işim bitti. En azından şimdilik.

Zehra: Söyleyin bana, Bayan KESİNLİKLE KOMŞUYLA İLGİLENMİYOR. Onu bu kadar özel yapan ne?

İnanamayacağın bir vücut, dostum. Kasları var ve bu kaslar da daha küçük bebek kasları barındırıyor ve bunlar da yakın gelecekte minik kaslar olacak. Ama steroid görünümlü değil. Sadece gülünç derecede fit ve sağlıklı olmanın güzel ve dengeli bir seviyesi. Ve güzel bir yüzü var. Granit çene. Çok gür dudaklar. İnanılmaz okyanus mavisi gözler. Bayılmaya değer.

Bir resme ihtiyacım var.

Ben: Sürüngen atışları beni korkutuyor.

Zehra: Annen için olduğunu söyle ve ona gülümsemesini söyle.

Annem hala Sean ve benim sağlıklı bir yatırım portföyüyle gün batımına gitmemize takmış durumda. Başlamayayım bile.

Zahra: Ugh. Karantina cephesinde işler nasıl gidiyor?

Ben: Atıştırmalık durumu biraz vahim. Yakında market alışverişi için dışarı çıkmam gerekebilir. Sen ne dersin?

Zehra: Çocuklar beni deli ediyor ve son tuvalet kâğıdına kadar aldık. En azından hepimiz sağlıklıyız.

Önemli olan da bu. Ve eğer nazik olursan, mutfak kâğıdı kışını çok kötü kesmez. İnternette birkaç oyuncak sipariş edip çocuklar için sana göndereceğim.

Zehra: Bunu yapmak zorunda değilsin.

Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum. Ben istiyorum. Zavallı bebekler. Evde kalmak kolay değil. Arkadaşlarını çok özleyor olmalılar. Senin ve benim gibi doğuştan eve kapanık değiller.

Zehra: Onları özledikleri kesin. Ve teşekkür ederim. Okumam için bir şey bulduğunuzda bana haber verin.

Ben: Yapacağım. E-posta bir iki gün içinde gelen kutuna düşer. Hazır elim değmişken ilk birkaç bölümü yazmak istiyorum. <3 Anladın mı, elim değdi. Tuvalet kağıdı rulosu gibi. Sende olmayan bir şey. lol

Sürtük! Bu kitabın eğlenceli olacağını görüyorum. İyi çalışmaya devam et! Dört gözle bekleyeceğim! xx

Kendimle inanılmaz derecede gurur duyarak ağzıma bir M&M daha atıyorum. Mm. Nefis. Ve sevgili editörümle bir şeyler ayarlamak aslında bir sayfa yazıyı bitirmek olarak nitelendirilebilir. Sayılır. Beni sorgulama. Burada patron benim.

"Daha fazla atıştırmalığa ihtiyacım olacak," diye mırıldanarak bilgisayar ekranına geri dönüyorum. "Akşam yemeğini yanlışıklıkla yakma ve dairende biriken duman nedeniyle balkona çıkmaya zorlanma zamanın geldi, böylece ateşli komşunla, röntgenci kahramanıyla düzgün bir şekilde tanışabilirsin. Ve tabii ki tüm bunlar siz evde sadece bir tişört ve külotla takılırken gerçekleşecek. Kıç yanaklarına bir göz atmasına izin veren cimri dantel külotlar. Evet... seni arsız fahişe. Git yakala onu, kızım. Grr."

Beynim meşgul, kığım sandalyede ve parmaklarım klavyede, işe geri dönüyorum. Bu hikaye harika şekilleniyor. Sadece harika. Teşekkürler, Evan Sparks.

BÖLÜM 4

KARANTİNA: 4. GÜN

SADIE

Elimde bir fincan kahve ile balkona çıktığımda saat öğleden sonra birdi. Ah gün ışığı, benim eski düşmanım. Gözlerimi kısıyorum ve güneş gözlüklerimi takıyorum. Sabahın dördüne kadar yazarak müthiş bir gece geçirdim. Ama ilham perisi iş başındayken onun yoluna çıkmak için aptal olmak gerekir. Ve konu kariyerim olduğunda, aptal olmamak için çok çabalıyorum. Müstehcen mi? Evet. Ukala? Tabii ki evet. Ama aptal? Hayır, teşekkür ederim.

Nefis yemek kokuları ve temiz havanın cazibesi beni dışarıya çağırıyor. Komşumun refahı ile ilgili sağlıklı bir merak dozu ile birlikte. Oh, iyi. Yani, onu tekrar süzmek istiyorum. Gülüşünü duymak ve beni kızdırmasını dinlemek. Etrafta olması eğlenceli bir adam ve yan taraftaki yeni adama birazcık aşık olmak yasalara aykırı değil. Onu görmek yazma sürecime yardımcı olma avantajını da beraberinde getiriyor. Onunla takılmak araştırma bile sayılabilir. Bu nedenle, iyi vakit geçirmenin yanı sıra olay örgümün gelişimi için de gerekli. Kazandım.

"Hey!" diye sırtarak ona el sallıyorum.

Evan, üzerinde düz siyah bir önlük ve elinde maşa ile ızgaranın başında duruyor. Gülümsemiyor. Aslında, granit çene çizgisi bu öğleden sonra özellikle huysuz ve etkilenmemiş çizgilerle belirlenmiş görünüyor.

"Merhaba," diye mırıldanıyor bana bakmadan.

"Nasılsınız? Her ne pişiriyorsan nefis kokuyor." Koca adamdan aldığım tek cevap bir homurtu.

Belki de iyi uyuyamamıştır. Her açıdan stresli zamanlar bunlar. Korkuluklara yaslanıp kahvemden bir yudum daha alıyorum. "Dün çok fazla iş yaptım. Kelime sayım göz kamaştırıcı, sana söylüyorum. Neredeyse şafak sökene kadar yatmadım."

Evan et parçalarından birini çeviriyor ve birkaç mısır koçanı çeviriyor. Hem tişörtlü ve kot pantolonlu görüntüsünden -her zamanki görüntüsü olduğunu biliyorum ama o kadar iyi giyiyor ki- hem de gerçek yemek kokularından ağzım sulanıyor. Ne yazık ki bana bakmıyor bile. Yeni arkadaşım belirgin bir şekilde mutsuz.

"Dün neler yaptın?" diye sordum. Omuz

silkiyor.

Ruh-roh.

Gloria apartmandan çıkıp benim tarafımdaki korkuluklara doğru süzüldü. Bana yüksek sesle miyavlayarak hoş geldin diyor. En azından biri beni gördüğüne sevinmiş görünüyor.

"Seni özledi." Elindeki maşayı kediye doğru sallıyor.

"Kıymetli pofuduk kız. Onu ben de özledim." Kızıl kediye gülümsüyorum, keşke alerjim olmasaydı.

"O zaman neden bütün gün dışarı çıkmadın? Seni bekliyordum" diyor, sonra donup kalıyor ve kaşlarını çatıyor. "Seni bekliyorduk. Yani... Ben sadece ona göz kulak oluyordum. Aptal kedi, yağmurda dışarıda durdu, üşüdü ve ıslandı. Oldukça acınası bir durumdu."

Hah. "Özür dilerim."

Bir homurtu daha. Sanki özürlerimi hiç umursamıyormuş gibi. Aman Tanrım. Omuzları kalktı, kaşları çatıldı. Gerçekten içine girdim. Şu anda herkes zor durumda. İçeride kalmak zorunda, arkadaşlarını ve ailesini ziyaret edemiyor. Evan'ın bir arkadaşıyla gerçek insani temasa en yakın olduğu şey benim ve onu hayal kırıklığına uğrattım. İsteyerek yapmadım ama yine de.

"Ben, şey... Bazen bir hikâyeye kendimi kaptırdığımda dış dünyanın izini kaybediyorum," diye açıklıyorum. "Ama ikinizin beni beklediğini bilseydim, kesinlikle bir mola verip gelip merhaba derdim."

Bana hızlı bir yan bakış attı. Tam olarak mutlu değil ama artık kızgın da değil. Belki biraz ilerleme kaydediyorumdur.

"Seni böyle asılı bırakmak istemezdim." Ses tonum toplayabildiğim kadar şefkatle dolu çünkü kendimi gerçekten kötü hissediyorum.

İç geçiriyor, geniş omuzları biraz alçalıyor. "Her neyse. Ee, biraz çalıştın mı?"

"Yığınla. Kitap gerçekten iyi gidiyor. Bu kitapla ilgili içimde iyi bir his var. Sanki kahraman ve kadın kahraman kendi hayatlarına sahip olmuşlar gibi. Ayak uydurabilmek için olabildiğince hızlı yazıyorum, anlıyor musun?"

"Öyle mi? Kulağa olumlu geliyor."

Gülümsüyorum. "Kesinlikle. Bu ikisinin arasında gerçek bir kimya var. Okuyucuların bunu seveceğini düşünüyorum."

"Aşk romanı falan mı yazıyorsun?" Kaşlarını kaldırıyor.

Çenem yukarı kalkıyor. Bu içgüdüsel bir şey. İnsanlar benim tarzıma bok atmaya bayılıyor, bu da beni anında sinirlendiriyor. "Ya öyleysen?" İçimdeki kavgacı çocuk yüzeye çıkar, savaşmaya hazırdır.

"Yok bir şey. Sadece merak ettim."

"Evet, Evan. Ben bir aşk yazarıyım. Ve bununla gurur duyuyorum." Şimdi sesimi yansıtıyorum ve resmi siktir et beni ve yavaş yavaş öl tonunu kullanıyorum. Sadece insanların markette önümü kesmek gibi ciddi bir sosyal gaf yaptığı zamanlar için ayrılmıştır. Ya da moronlar işimle ilgili şakalar yaptığında. Sevdığım kitapların üzerine sıçma yoksa seni bitiririm. Bunu alnıma dövme yaptırmalıyım. Hayır, belki bileğime falan. Daha kadınsı.

Ama Evan bunu yapıyor gibi görünmüyor. Sadece başını sallıyor, yüzünde sakın bir ifade var. "Tamam. Harika. Sevdiğin ve tutkuyla bağlı olduğun bir işin olması güzel. Hiç aşk romanı okumadım, o yüzden yorum yapamam. Ama kendini gerçekten işine adanmış gibi görünüyorsun... Bir kariyer için umabileceğin tek şey bu, değil mi?"

"Doğru." Belki de bu özel durumda biraz gereksiz yere doğrudan DEFCON 1'e gittim. Çeşitli nedenlerden dolayı, benim ve işim hakkındaki görüşleri önemli görünüyor. İlginç. Bu istenmeyen gelişmeyi düşünerek boşluğa bakıyorum. Midem bu fırsatı yüksek sesle homurdanmak için kullanıyor.

"Açlıktan ölüyorsun, değil mi?" diye soruyor kıkırdayarak. "Sanki uzun zamandır görmediğin sevgilinmiş gibi ızgarama bakıyorsun ve midenin gurultusunu ta buralarda duyduğuma yemin edebilirim." Maşayı zekice birbirine vuruyor. "Son yirmi yıldır sadece şekerle besleniyor olabilirim de olmayabilirim de-dört saat."

"Candy? Sadie, bundan daha iyisini yapabiliriz. Bütün o şeker senin için kötü." Kaşları birbirine çarpıyor ve beni aşağı yukarı süzerken başını yana eğiyor. "Yine de kıvrımları açıklıyor." Hınzırca sırıtıyor.

"Az önce deneyimlediğiniz gibi, görünüşe göre alabileceğim tüm tatlılığa ihtiyacım var. Ve bu kıvrımlar gayet iyi, çok teşekkür ederim!" Ellerimi yuvarlak kalçalarımın üzerine koydum. Büyüyorlar mı? Büyümüyorlar mı? Uyanık kalmak için yoga yapıyorum ve yerinde koşuyorum. Kaşlarımı çatıyorum.

İçtenlikle gülüyor. Bir kız bu sese bağımlı olabilir. Derin, alçak ve davetkâr. Bu sesle midemdeki her şey yerinden oynuyor. Merkezim bir kez daha ağrıyor ve ıslanıyor ve hepsi onun suçu. Beni bu kadar kolay azdırması ve rahatsız etmesi rahatsız edici. Müstehcen bir söz, şehvetli bir bakış, seksi bir kahkaha ve ben gidiciyim. Onu memnun etmeyi bu kadar çok istemem beni şaşırtıyor. Çünkü bu boktan zamanlarda insan ilişkilerinin her zamankinden daha önemli olduğunu fark ettiğimi söyleyebilirsiniz. Dün balkonda olsam da olmasam da bütün gün aklımın bir köşesinde o vardı.

Tüm bu Evan/Eamon muamması. Dürüst olmak gerekirse, ilham periniz ve kahramanınız eve bu kadar yakın yaşıyorsa bu biraz korkutucu. Sadece zihnimde adamla ilgili kaba ve samimi senaryolar uydurmakla kalmıyor, aynı zamanda bunları sayfaya döküyorum. Ve oğlum, bunlar açık ve duygu dolu. Bu özel durumda sosyal mesafe koymak zavallı kalbimi kurtarmayabilir. Sadece gelecekteki kırılma ihtimalini artırır. Tekrar hayal kırıklığına uğramak istemiyorum. Lütfen Sean'dan sonra bu kadar çabuk olmasın.

Bir ilişkinin yüzünüze böyle patlaması çok moral bozucu. Özellikle de uyarı işaretlerini görmezden geldiğiniz için kendi hatanızsa. Çok sıkıcı olduğu için yemek masasında neredeyse uyuyakalmak gibi. Sizi önemsemesi gereken birinin kariyerinizi bir kenara itmesine ve küçümsemesine izin vermek gibi. Bu da bana eski sevgilimin üzerinde durmayı bırakmam gerektiğini hatırlattı. Evan sadece bir spor salonu bağımlısı olsaydı hayat daha kolay olurdu. Ama öyle değil. O sadece seksi değil, aynı zamanda komik, eğlenceli, seksi ve Hala keşfetmekte olduğum birçok şey var.

Houston, bir sorunumuz var. Resmen *duygularımı* yaşıyorum ve bundan hoşlanmıyorum. Yap. Yap şunu. Durdur.

Bu sırada Evan bir tabağa kocaman bir biftek, üzerine tereyağı sürülmüş dev bir mısır koçanı ve dışarıdaki küçük masanın üzerinde duran büyük patates salatası kabının yarısını doldurmaktadır. Tabak yığılmış, çeşitli yiyeceklerden oluşan bu muazzam yükün altında eğiliyor. Teksas'ta bile bu kadar büyük yemekler servis edilmiyor.

"Vay canına. Gerçekten bu kadar çok mu yiyorsun?" Gözlerimi meraktan kocaman açarak soruyorum. "Hepsi nereye gidiyor?"

"Hayır, bu senin için. Kapının önüne bırakacağım." Kağıt peçeteye özenle sarılmış bir çatal bıçak takımı alıyor. Adam elinden geleni yapıyor.

"Evan, çok nazıksın ama o tabakta yarım inek var gibi. Bunların hepsini yiyebilmemin imkanı yok."

"Kalanını daha sonra kullanmak üzere buzdolabına koyun."

"Evimde yiyecek var, biliyorsun. Beni beslemek zorunda değilsin."

"Önemli bir şey değil. Zaten çok fazla pişirdim," diyor, canavar yemeğin üstündeki yeşil yapraklarla dolu kasenin bir kısmını ikiye bölerek. Adam görevdeki Martha Stewart gibi.

"Ama..." Onu ikna etmek için söyleyebileceğim bir şey bulmaya çalışıyorum ama gerçekten o kadar güzel görünüyor ki ağzımın suyu akmaya başladı bile.

"Dur tahmin edeyim. Boktan bir mikrodalga yemek mi yiyecektin? Ya da belki bir kase şeker kaplı mısır gevreği." Yüzünü buruşturuyor.

"Kahvaltı zamanı dışında mısır gevreği yemenin yetişkin olmanın gerçek keyiflerinden biri olduğunu bilmenizi isterim. Denemeden eleştirmeyin. Defalarca."

Başını sallıyor ve eğer bir eli boşta olsaydı, sanırım o da bana sivri ve yargılayıcı bir parmak sallardı.

"Artık benimle dışarıda güneşin altında oturabilir ve güzel bir yemek yiyebilirsiniz. Kulağa hoş gelmiyor mu? Şeker ve kurabiyeyle yaşayamazsın, Sadie. Böyle boktan yiyecekler seni beslemez. Kurabiye Canavarı'nın dediği gibi, bunlar *bazen yiyeceklerdir*." Bana sırtarak bakıyor ve sürgüden geçerek gözden kayboluyor, sanırım yemeği teslim etmek için daireye geri dönüyor.

Çok geçmeden, kapımda iki yüksek sesle vuruş duydum.

Gloria uyumak için bir güneş ışığına yerleşmeden önce muhteşem yeşil gözlerini beklentiyle bana kırptırıyor. Kuyruğu etrafında kıvrılmış. Başını küçük tatlı patilerine yaslamış.

"Beni besliyor. Daha önce bir erkeğin benim için yemek pişirdiğinden emin değilim. Sence bu bir tür çiftleşme sürecinin parçası mı yoksa sadece arkadaşlık gibi bir şey mi? Senin fikrin nedir, pofuduk bebek?"

Ama kedi çoktan uykuya daldı. Bu sefer tek başımayım.

* * *

EVAN

Kapıyı iki kez çaldıktan sonra yemeği kapısının önüne bıraktım. Kesinlikle üst üste yığılmıştı ama bu kadının karnını doyurması gerekiyordu.

Evimden uzaktaki evime geri dönüyorum, birkaç kutu bira alıyorum ve onları dışarı çıkarıyorum. Izgara hâlâ harika kokuyor. Kalan New York şeritlerini fazla pişirmedimden emin olmak için üst yarıya koyuyorum. Yarın için biftek ve yumurtalı omlet planlarım yüzünden bugün bifteği ikiye katladım. Ve eğer dürüst olmak gerekirse, ki bunu Etli Sadie'ye asla itiraf etmem, ızgara et kokusunun onu saklandığı delikten çıkaracağını umuyordum.

Deli gibi sırıtarak, Sadie'nin çoktan yemek yemeye başladığı balkona geri dönüyorum.

"Annen sana hiç görgü öğretmedi mi?" Alay ediyorum.

Çatalı ağzının yarısına kadar gelmişken duruyor. Dolgun, pembe, yumuşak görünümlü ağız. Bay Mutlu bir kez daha dikkatini çekiyor. Yüce İsa. Bu kıza her baktığımda, kasıklarımınla savaşmak zorunda kalıyorum.

"Ne?" Lokmayı ağzına atıp çiğniyor, sonra gözlerini kapatıp inliyor. Yüksek sesle.

Bu gecenin şaplak bankası malzemesi gözlerimin önünde canlandı. Onun muhteşem yüzünü ve o ilahi sesi hatırladıkça sikim kotumun içinde acı verici bir şekilde sertleşiyor.

Tıslıyorum, kalan biftekleri ızgaradan çıkarmak için gerekenleri toplarken kendimi ayarlıyorum. Yemeyi planladığım hariç hepsini getirdiğim seramik tabağın içine yerleştiriyorum. Sonra maşayı kullanarak bifteğimi ateşten alıyorum ve zaten tıka basa dolu olan tabağıma yerleştiriyorum.

"Yemek yemeden önce herkesin yemeğini almasını beklemen gerekiyor," diye şakacı bir şekilde uyarıyorum.

Kaşlarını çatıyor ve dudaklarını büzüyor.

"Kim diyor?" "Herkes."

"Ben de bir insanım ve 'herkes kendine' derim. Ve yemeğimi sıcak severim! Ve teşekkürler, Sparky. Bu inanılmaz. Yemek yapmayı nerede öğrendin?" diye soruyor dişlerini mısıra geçirmeden önce.

Bir parça et kesiyorum ve ağzıma atıyorum. Etin ve kullandığım ovmanın tuzlu tatları dilimin üzerinde birbirine karışıyor. "Kahretsin, bu çok güzel." Yemeğimin etrafında mırıldanıyorum ve sonra çiğnemeyi ve yutmayı bitiriyorum. "Babam öğretti. Ve Curt, küçük kardeşim, kafamızı Weber'in üzerinden uzatabildiğimizden beri."

Tatlı tatlı gülüyor ve sesi bir şarkıya benziyor. Belki de sadece bu kızdan hoşlandığım içindir. Gerçekten. Saçının bir teline bile dokunmadım.

Onu memnun etme ihtiyacımı şimdiden hissedebiliyorum. Onu güldürmek için. Onu beslemek için.

"Adama bir teşekkür kartı göndermem gerekecek çünkü bu," çatalıyla tabağını işaret ediyor, "harika. Fırfırlar bile lezzetli. Sосу sen mi yaptın?"

Sırıtiyorum. "Evet, ama sadece biraz zeytinyağı ve balzamik. Daha sağlıklı." Birkaç yaprağı ve bir domatesi dürtüklüyor. "Her zaman sağlıklı mı yersin?" Biramı yudumlayıp havaya kaldırıyorum. "Her zaman değil."

"Biranın yanı sıra. Bence biradan keyif almak erkek DNA'sının bir parçası olabilir." Gülümserken gözleri parlıyor.

"Her gün antrenman yaptığımda daha fazla serbestlik tanıyabiliyorum çünkü çok fazla kaloriye ihtiyacım var. Ancak spor salonunda fazladan zaman geçirmek istemiyorsam, doğru beslenmeye çalışıyorum."

Başını sallar ve yemeye devam eder.

"Peki ya sen? Kardeşin var mı?" Gizemli komşum hakkında en ufak bir şey öğrenmeye hevesli bir şekilde soruyorum.

"Tek çocuğum. Babam Dallas'ta diş hekimi. Annem onun ofisinde resepsiyonist ve ofis müdürü olarak çalışıyor. İki hijyenisti ve birkaç ofis asistanı var. Ne yazık ki sadece acil bir durum olduğunda ofise girmesi gerekiyor. Önümüzdeki üç hafta boyunca tüm müşterilerini iptal etti - Tanrı'ya şükür!"

"Neden yukarıdaki büyük adama teşekkür ediyorsun?"

Alnına bir nefes üflüyor ve sarı bir tutam saçı yana doğru itiyor. "Bunu gerektiği kadar ciddiye almıyorlar. Onlar için endişeleniyorum. Altmışlı yaşlarının başındalar ve pek de dinlemiyorlar."

Başımı salladım. "Evet. İnternette virüsün bağışıklık sistemi zayıf olan insanlar için gerçekten tehlikeli olduğunu okudum. Babama evde kalmasını söylüyordum ama o yiyecek üreten bir konserve fabrikasında çalışıyor. Onlar temel çalışanlar olarak kabul ediliyor."

"Peki ya kardeşin?" Bir bardak sudan yudum alıyor.

"Aynı kasabada bir bar işletiyor. Eyalet henüz sığınak zorunluluğu getirmedi ama babam geleceğini söylüyor. Curt çıldırmış durumda. Tek geliri bu ve sadece çalışırsa para alıyor."

"Olamaz. Bu gerçekten korkutucu. Eminim şu anda onun durumunda olan pek çok kişi vardır. Peki ya siz?"

"Ben iyiyim. Biraz rezervim var ve bir iki aylığına onu idare etmesi için kardeşime birkaç bin göndermeyi planlıyorum."

"Vay canına. Çok nazıksınız." Dirseğini dışarıdan getirdiği bir tepsi masasına koyuyor ve güzel yüzünü ellerine yaslıyor. "Ne iş yapıyorum demiştiniz?"

Dişlerimi sıkıp manzaraya bakıyorum ve bundan kaçınmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Gerçi bunu yaparsam, tek yapması gereken internete girip adımları aramak. Çirkin suratım hâlâ ünlülerin sitelerinde yer alıyor - virüs her geçen gün daha fazla manşete çıksa bile.

"Ben söylemedim." Biramı geri devirip kalanını yudum yudum içiyorum. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bana söylemek zorunda değilsin. Gerçi sana ne yaptığımı söyledim."

"Sence ne yapmalıyım?" Sırıtiyorum ve elimi saçlarımda gezdiriyorum, onun soruyu düşünmesini izlemek hoşuma gidiyor.

"Fiziksel bir şey."

"Oh?"

"Vücudunuz gülünç derecede yapılı. Bu çok fazla çalışma ve sürekli bakım gerektirir. En bariz tahmin bir fitness eğitmeni olabilir."

Başımı arkaya eğip gülüyorum. "Belli, ha? *Seni* eğitebilirim. Geçen gün seni yoga yaparken gördüm. Tek ayak üzerinde sallanırken bir gözcüye ihtiyacın varmış gibi görünüyordu." Ona takılıyorum ve yüzü pembeleşirken onu izliyorum.

"Bu denediğim yeni bir şey! Ve bilmenizi isterim ki Bay Muscles, herkes hayatını spor salonunda geçiremez."

"Doğru, doğru. Hayatımı spor salonunda geçirmiyorum ama egzersiz yapmak için çok zaman harcamam gerekiyor. Sıradaki tahmininiz nedir?"

Suratını asıyor ve sonra bakışlarını daraltıyor. "Basketbol oyuncusu." "Basketbol, ha? Hiç oynadın mı?"

"Hayır. Sen yaptın mı?" diye anında karşılık veriyor.

Kıs kıs güldüm. "Evet bebeğim, oynadım. Ve ben bir basketbol oyuncusu değilim."

Yakın, ama puro yok."

"Peki, basketbol değilse ne?"

"Futbol." Herhangi bir tanıma belirtisi ya da kıvılcım olup olmadığını görmek için yüzünü izliyorum.

Burnunu kırıştırıyor. "Ben spor seyretmem. Eğer izleseydim de, canlı bir maç olması gerekirdi. O zaman bir etkinlik olur. Gideceğiniz bir şey ve

oyuncularla birlikte yaşamak. Televizyonda öyle görünüyor ki..." Omuz silkiyor. "Bilmiyorum, sıkıcı."

"Sıkıcı mı? Profesyonel futbolun sıkıcı olduğunu mu düşünüyorsun? Ah dostum, beni yakaladın!" Kalbimi kapatıyorum ve göğsümden vurulmuş gibi davranarak sandalyemi geriye yatırıyorum.

Gülüyor ve yavaşlıyor gibi görünse de yemeğini yemeye devam ediyor. Tabağına bakıyorum. "Kızım, çok acıkmışsın. Vücudun muhtemelen gerçek vitamin ve besinlere aç. Dün akşam yemekte ne yedin?"

Gözleri açıldı. "Akşam yemeği mi?" "Kahvaltı mı?"

Yüzünü buruşturuyor ve burnunu tekrar sıkıyor.

"Sadie, bebeğim, bu hiç iyi değil. İçinde yakıt olmadan nasıl çalışabiliyorsun?"

Tabağını kendisinden uzaklaştırarak bir ayağını sandalyeye doğru çekiyor ve parlak pembe boyalı ayak parmaklarını görebiliyorum. "Hep böyleydi. Üniversiteden beri. Bütün gece ders çalışır, okula gider, sonra eve gelir, yemek yer ve uyurdum. Sonra tekrar ederdim. Roman yazmaya başladığımda, parmaklarımı tuşlara koydum ve zihnimin dolaşmasına izin verdim."

"Peki bu neden yemek yemenizi engelliyor?"

"Bu kasıtlı değil. Ama ilham perisi aktif ve devam ederken, biz yazarlar bundan faydalanırız. Bir bakıma, gitmeden önce olabildiğince çok şey yazarız. Karantinadan önce ciddi bir yazar tıkanıklığı yaşıyordum. Şimdi yaşamıyorum."

"Temel olarak, içinde kayboluyorsunuz."

Kocaman gülümsüyor. "Evet, aynen öyle. Karakterler konuşmaya başlıyor ve ben de yazmaya başlıyorum."

"Anlayabiliyorum. Ben sahadayken oyuncular, rakip takım ve top dışında her şey kayboluyor. Bütün bir stadyumu dolduran taraftarlar yüreklerini ortaya koyarak çılgılık atıyor ve topa vurulduğu anda hepsi kaybolup gidiyor."

"Kesinlikle."

"Yine de yaptığınız şey gerçekten çok güzel. Baştan sona bütün bir hikayeyi yazmaya çalışmayı hayal bile edemezdin. Fikir bulamıyor musun?"

Mırıldanıyor ve sesi neredeyse az önceki iniltisi kadar seksi çıkıyor. "Bazen. Fikirler oldukça hızlı gelir ve gider. Dikkat etmeniz gerekenler gerçekten aklınızda kalanlardır. Bir fikir aklıma geldiğinde

Posta kutum postalarımı almaya geliyor, ama yeterince etli değilse ya da ilham perime yüksek sesle konuşmuyorsa, o zaman geçici bir düşünceden başka bir şey değil. Bu mantıklı mı?"

"Pek sayılmaz." Gülüyorum. "Yeni hikâye ne hakkında?"

Yüzü sıkışıyor ve gözleri korkuya benzer bir şeyle doluyor. "Bir erkek ve bir kadın."

"Romantizm olduğu için öyle düşündüm. İki erkek ya da iki piliç olamayacağından değil. Dedikleri gibi, aşk aşktır." İnsanların insan olmalarını sorun etmediğimi anlamasını sağlamak için ellerimi yatıştırıcı bir hareketle uzatıyorum. Kendi işlerini yapmaları. Kimi sevmek istiyorlarsa onu sevmeleri. Öyle ya da böyle benim için fark etmez.

Geri adım atmama gülerken ağzını kapatıyor. "Konu ne?"

"Hâlâ formüle ediliyor," diyor çabucak. "Hangi takımda oynuyorsun?" Konuyu değiştiriyor. Belki de başyapıtlar üzerinde çalışan ve doğru olana kadar paylaşmayan yazarlardan biridir? Filmlerde böyle görünüyor.

Ona hapisten bedava çıkma kartı vermeye karar vererek sorusuna geçiyorum. "Oakland Çapulcuları."

"Harika," diyor, sanki her şey onun için aynıymış gibi, tabağında kalan az miktardaki artıkları karıştırarak.

"Peki, bu akşam yemekte ne yemeyi planlıyorsun?" diye sordum.

Arkasına yaslanıyor ve karnını örtüyor. "İçimde bu kadar yemek varken akşam yemeğini düşünemiyorum bile. Eğer bir şey yersem kesinlikle hafif olacak." Kulaklarımı kapatıp "La, la, la, la, la," diye şarkı söylüyorum, ta ki onun güldüğünü görene ama duymayana kadar. "Söyleme. Kalbim buna dayanamaz. Yarın birlikte alışverişe çıkmaya ne dersin? Gerçekten çok kötü durumdayım.

burada karantinada kalmayı planlamıyordu."

"Çok fazla ayrılmamamız gerekiyor ve kesinlikle birlikte gitmememiz gerekiyor."

Gülümsüyorum ve başımı eğiyorum. "Her zaman sana söyleneni yapar mısın?"

Kaşları çatılır. "Evet, eğer benim ve diğerlerinin hayatını kurtaracaksa. Emin ol yaparım."

Ayağa kalkıp tabağımı temizliyorum. "Tamam, Deli, sakın ol. Ben sadece birlikte gitmemizi öneriyordum. Bunu yaparken el ele tutuşmamız gerektiği anlamına gelmiyor." Elini tutmaktan hoşlanmayacağımdan değil. Bahse girerim soğuktan üşüyordur.

ve donmasını engellemek için benim gibi sıcak kanlı bir adama ihtiyacı var. Muhtemelen ayakları da üşüyordur. Bunu öğrenmeyi çok isterdim.

Dudaklarımı yalıyorum ve onunla yapmak istediğim diğer şeyleri düşünüyorum. Seks dolu zihnimde bir dizi nefis görüntü beliriyor.

Dudaklarını öpmek ve göründükleri kadar yumuşak olup olmadıklarını anlamak. Ellerimi uzun altın sarısı saçlarına daldırıp onu kendime çekiyorum. Kalçalarını kavrayıp, parmaklarımı kıvrımlarına sokmak.

İkimiz de lanet olası aklımızı yitirene ve karantinada olduğumuzu unutana kadar onun ıslak sıcaklığına dalmak.

"Merhaba, Dünya'dan Evan'a mı?" şarkı söyleyen sesi beni seks açlığımın sersemliğinden çıkarıyor. "Yarın sabah onda aşağıda, kaldırımda buluşabiliriz dedim. Birbirimizden bir metre uzakta yürüdüğümüz sürece mağazaya birlikte gidebiliriz."

"Anlaştık," diye hemen kabul ediyorum. Bu, tam dört gündür arzuladığım kadına birkaç adım daha yaklaşmak demek.

Sabırsızlanıyorum.

BÖLÜM 5

KARANTİNA: 5. GÜN

EVAN

GEÇ KALDI. Cep telefonumu bilmem kaçınıcı kez kontrol ediyorum.

10:15.

İçimi çekiyorum ve binanın önündeki kaldırımı adımlıyorum, geçen gün yaptığı gibi beni ayağa kaldırıp kaldırmayacağını merak ediyorum. Ama aslında beni ayağa kaldırmadı. Dışarı çıkıp benimle sohbet edeceğini ummuştum. Beklentilerimin bu kadar yüksek olması benim hatamdı.

10:20.

Tanrım, nerede o? Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve sıkıntı damarlarımı dolduruyor. Arkamı dönüyorum ve sokak lambalarının ritmik bir şekilde kırmızıdan yeşile, sarıdan tekrar sarıya dönüşünü izliyorum. Normalde kalabalık olan bir şehrin sokaklarına bakıp insanlardan yoksun olduğunu görmek garip. Bu bölge genellikle hayatın her kesiminden şehirli kaypaklarla doludur. Yine de insanların bu virüsü ciddiye alması iyi bir şey.

10:25.

Dışlerimi sıkıyorum ve elimi saçlarımda gezdiriyorum. Tam gelmeyeceğini düşünürken, kapıdan uçarak çıkıyor ve benden birkaç metre ötede kekeleyerek duruyor.

"Ben buradayım!" Omuzlarına kadar uzanan altın sarısı saçlarını yüzünden itiyor. "Çok özür dilerim. Çalışırken kendimi kaptırdım ve evet. Buradayım."

Oğlum, o her zaman.

Vücudunu, her kıvrımını muhteşem bir şekilde saran dar kot pantolonundan, uzun kollu hırkasına ve altında bakmam için her türlü dekolteyi bırakan dantelli bir kaşkorse olana kadar tarıyorum. Kremsi teni bu ışıktaki parlıyor, dokunmak ve tatmak istememe neden oluyor. Ayaklarında

dizine kadar gelen bir çift kahverengi süet bot, topuksuz. Akıllıca. Yürümek için mükemmel.

"Sorun değil. Anlıyorum, ama bana numaranı ver, böylece bir dahaki sefere endişelenmem." Telefonumu uzattım ve bekledim.

Numarasını ağzından kaçırmadan önce seçeneklerini tartıyormuş gibi dudaklarını büzüyor. Numarayı girip ona hızlıca bir mesaj gönderiyorum. Telefonu, botlarıyla uyumlu kahverengi süet çantasının içinden çıkıyor. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. İlk kez biraz makyaj yapıyor ve bu zaten muhteşem olan yüzünü daha da güzelleştiriyor. Pembe parlak dudaklar ve pembe yanaklar. Göz kalemi sivri kedi gibi bir tarzda yapılmış. Kısacası, zaten mükemmel olan bir şaheseri daha da güzelleştirmiş.

"Çok güzel görünüyorsun."

Boynunun açıkta kalan derisini bir kızartıklık kaplarken yanakları daha parlak bir pembeye dönüşüyor.

İki dudağını da emiyor ve utangaç bir tavırla görünüşüme bakıyor. Bu en yakın olduğumuz andı. Elini tutup yanımda bu meleklerle caddede gururla yürümek için neler vermezdim.

"Teşekkür ederim." Gözlerini kırıştırıyor ve oldukça utangaç bir şekilde başka tarafa bakıyor ki bu şaşırtıcı. Bu kız hiç de ağırbaşlı değil, gerçi ona yakıştığını düşünüyorum. Bu utangaç yapı. Sanki onu evinin ve balkonunun güvenliğinden uzaklaştırmak başka bir yönünü ortaya çıkarmış gibi. Daha fazla şey öğrenmek istediğim bir yönü.

"Gidelim mi?" İlerideki boş sokağı işaret ediyorum.

Gülüyor ve başını sallıyor. "Pazar şu tarafta." Arkamızı işaret ediyor.

"Kahretsin. Ben de centilmen olmaya çalışıyordum. Yol tarifi için Google haritalarına bakmalıydım."

Elini sallayarak arkasını dönüyor ve yürümeye başlıyor. "Ben burada yaşıyorum. Alışveriş için nereye gideceğimi biliyorum. Beni takip edin."

"Tamamdır, güzelim." Daha yakın olma ihtiyacıyla bir metre kadar uzağa adım atıyorum. Etrafımızdaki havada bir miktar lavanta ve taze kesilmiş nane kokusu dolaşıyor. "Kokuyu alıyor musun?"

Kaşlarını çatıyor. "Ne kokusu?"

"Çiçek gibi. Lavanta ve belki nane?"

"Çok iyi kokluyorsun." Burnunu işaret ediyor. "Vücut yıkamam ve losyonum."

"Harika kokuyor." Yaklaşıyorum ve kokusunu ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum. Hay sikeyim. Doyamıyorum.

Hızla kaldırımdan uzaklaşıp sokağa girdi. Kahretsin, zaten o tarafta olmamalıydı.

"6 feet, buster!" Parmağıyla işaret ederken bana hatırlatıyor. "Senin corona-cooties'ini istemiyorum."

Onun önümdeki kaldırıma geri dönmesine izin vererek, kaldırımın caddeye en yakın tarafında olduğumdan emin olarak pozisyonlarımızı değiştiriyorum.

"Şimdi dans mı ediyoruz?" Binalara yaklaşıyor ama bir kez daha aramızda sadece bir metre var.

İki adım daha yakın olmak gerçek bir kazançtır ama kadını korkutup kaçtırmamak için bu bilgiyi kendime saklıyorum.

"Hayır, sadece senin güvenli tarafta olduğundan emin olmaya çalışıyorum. Senin gibi bir kadına iyi davranmazsam rahmetli annem beni öldürür."

"Benim gibi bir kadın mı?" Mavi gözleri neşeyle parlıyor ve yanakları hâlâ pembe, ama anladığım kadarıyla ona pembe rengi veren şey havanın serinliği.

"Evet, iyi bir kız. Kur yapıp eve, aileye getireceğin bir kadın."

"Sadece vurup bıraktığın bir kadının aksine mi?" Bir kaşını kaldırıyor.

Keskin bir nefes çekiyorum ve tıslıyorum. "Beni yakaladın."

Omuz silkiyor. "Anlıyorum. Kız kardeşler arasında kendilerine iyilik yapmayan pek çok kadın var. Yine de eğer isterse bir kadının kendine bir şeyler almasına karşı değilim. Herkes kendi başına. Bence kadınlar için erkeklerden farklı bir toplumsal beklenti var. Eğer bir kadın sağlıklı bir cinsel iştaha sahipse ve yeni tanıştığı bir erkekle kendi rızasıyla eğlenceli bir gece geçiriyorsa, o bir sürtük ya da fahişedir. Bu saçmalık."

"Peki ya aynı şeyi bir erkek yaparsa?" Onun görüşünü merak ederek soruyorum. Özellikle de geçtiğimiz yıla kadar ben de ciddi bir erkek fahişesi olduğum için.

"Bu sadece farklı. Arkadaşları tarafından sırtları sıvazlanıyor. Ve eğer bir kadın belli sayıda randevuya çıkmazsa, namuslu ya da soğuk bir balık oluyor."

"Bunu görebiliyorum."

Bana bakarken gözleri beyaz bir ateş gibi parlıyor. Aslında hayatım için biraz korkuyorum.

"Yemin ederim ben de bu felsefeyi benimsemiyorum! Lütfen lazer gözlerinle beni yakma prenses."

"Mmm hmm. Çoğu insan yapar. Düşündüğünüzde bu adil değil. Kadınların da erkeklerle aynı cinsel arzuları ve ihtiyaçları var, ama biz

Bu yönümüzü saklamamız ya da kapının dışına itmemiz ve bir sürtük ile namuslu arasında mutlu bir orta yol bulmaya çalışmamız beklenir. Bir de erkeklerin sekse bakış açısı var. Eve getirecekleri bir kadın istiyorlar ama becerecekleri bir porno yıldızı da istiyorlar."

"Tanrım, buraya nasıl geldik biz?" Bir kez daha gizlice sikimi ayarlamaya çalışırken gülüyorum. Lanet şey kadınları ve porno yıldızlarını tartışmaktan çok mutlu, ama tercihen Sadie ile yataktayken çıplak.

"Bunun doğru olduğunu kabul etmelisin." Her iki tarafa da bakıyor ve kırmızı ışık bizim tarafımızda yanıyor olmasına rağmen boş cadde boyunca ilerliyor.

Bunu bir iki dakika düşündüm. "Olabilir. Yani kesinlikle haklılık payı var. Şahsen, bu konuda çok fazla endişelenmemeye çalışıyorum ve ilgilendiğim bir kadın söz konusu olduğunda sadece doğru hissettiren şeyi yapıyorum."

"Peki normalde ne tür kadınları tercih edersiniz? İyi vakit geçiren kızları mı yoksa kur yapmak için zaman harcaman gerekenleri mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, geçtiğimiz yıldan önce tamamen karşılıksız seks yapıyordum. Yıllardır bir kadınla çıkmadım. İşim gereği, profesyonel bir futbolcuyla çıkmanın getirdiği para ya da şöhret için benimle ilgilenmeyen birini bulmak zor."

"Huh, sanırım bunu hiç düşünmemiştim. Muhtemelen senin için bambaşka bir dünya. Yani, işinde iyiysen, muhtemelen iyi bir hayat sürüyorsundur."

"İstiyorum."

"Bu da demek oluyor ki, dışarıda böyle bir şeye zincirlerini bağlamak isteyen kadınlar olabilir. İlginç." Kelimeleri sanki bilgileri katalogluyormuş ya da not alıyormuş gibi söylüyor.

"Pek sayılmaz. Genelde arkadaş sıkıntısı çekmem ama bu arkadaşların hiçbiri vakit geçirmeye değmez. Samanlıkta yuvarlanmak dışında, bilirsiniz?"

"Pek sayılmaz. Son uzun süreli erkek arkadaşımdan beri cinsel olarak aktif değilim."

Eski sevgiliden bahsedince dişlerimi gıcırdattıyorum.

"Ciddi miydin?" Onu başka bir ara sokakta takip ediyorum ve kısa boyuna ayak uyduruyorum.

"Sean yatakta bir katildi. Gerçi başka bir yönden uyumlu olduğumuzdan emin değilim. Yine de ailem onu severdi. Benden çok daha fazla."

"Yani, onu sevdin mi?" Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve derin nefes almaya başlıyorum.

"Onu sevmek istedim. Peki ya sen? Hiç aşık oldun mu?"

"Hayatımın tek aşkı futbol oldu. Küçüklüğümünden beri futbolla yaşadım. Topu tutabildiğim andan itibaren babam beni oynattı. Suyu atlayan ördek gibi benimsedim. Bütün ilkokul boyunca oynadım. Liseden hemen sonra tam spor bursuyla keşfedildim."

"Bu harika! Nereye gittin?"

"Öyle oldu. Hayatımı değiştirdi. Indiana'da yaşıyordum, kardan ve soğuk havadan uzaklaşmak istiyordum. UCLA'nın bana önerdiği anlaşmayı kabul ettim. Kaliforniya'ya taşındım ve üniversiteye gittim."

"Sevdin mi?"

"Zordu. Akademisyenler benim için uygun değildi. Yine de takımın her zaman özel öğretmenleri vardı. Üniversiteyi C ortalamasıyla bitirdim ama NFL tarafından bir kez daha izlendim. Marauders'ı seçtim çünkü Batı Yakası'nda kalmak istiyordum. Babamı çok üzdüm. Indiana'da oynamamı istiyordu ama ben güneşi seviyorum."

"Aileni özölüyor olmalısın?"

"Ben yaparım. Kardeşim benden birkaç yaş küçük ve genellikle biraz rehberliğe ihtiyacı oluyor. Annemle en az zaman geçiren kişi o, bu yüzden elimden geldiğince onun yanında olmaya çalışıyorum."

"Bu doğru. Anneni kaybettiğini söylemiştin. Üzgünüm, Evan. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdim. Benim annem de beni deli ediyor ama iyi niyetli ve beni çok seviyor. Senin annene ne oldu?"

"Buzlu yollar. İş için Indianapolis'e gidip geliyordu. Şehir merkezinde bir hukuk firmasında sekreterlik yapıyordu. Kötü hava koşullarına yakalanmış. Sonunda on arabanın karıştığı bir kazanın parçası olmuş. O gün ölen sekiz kişiden biriydi. On dört yaşındaydım ve liseye yeni başlamıştım. Curt sadece dokuz yaşındaydı. Babam hiç eskisi gibi olmadı. Tek aşkıyla evlendiğini ve ölene kadar onun kocası olacağını söyledi."

"Bu onun, senin ve kardeşin için çok üzücü." Elini benimkini almak için uzattı ama sonra gözlerini kapatıp elini çekti.

Altı ayak kuralını unutmuş olmasını diledim. Paylaştıktan sonra, onun rahatlığını işime yarayabilirdi.

"Evet, uzun zaman önceydi ve hayat devam ediyor," diyorum.

"Öyle. Yine de asla unutmamalıyız. Adı neydi?" "Neden?"

"Çünkü o yaşadı ve sen, kardeşin ve baban sayesinde hâlâ yaşıyor. Böylesine iyi bir adamı yaratan kadın hakkında biraz daha fazla şey bilmek istiyorum."

Göğsüm acıyla gerilirken gözlerim biraz yaşıyor. "Isabella. Herkes ona Bella derdi."

"Isabella. Güzel bir isim."

Başımı sallıyorum ve sadece soğuktan korunmak için değil, onun benim elime uzandığı gibi ben de onun eline uzanmamak için ellerimi ceplerime sokuyorum.

"Eureka!" diye haykırır. "Buradayız." Yaklaşık yirmi metre ilerideki büyük *Market* tabelasını işaret ediyor.

Tam kapıda koruyucu maske takan bir mağaza görevlisi var. Elinde bir kova var ve her müşteriye bir tane veriyor. Görünürde çok fazla insan yok. Her şey o kadar sessiz ve ıssız ki sanki Alacakaranlık Kuşağı'na girmiş gibiyim.

İçeri giren herkese "İleride kullanmak üzere saklayın" diyor.

Kapıya geldiğimizde elini kaldırdı. "İçeri giremezsiniz. Sayıları bir seferde otuz ya da daha fazla kişiyle sınırlı tutuyoruz. Şurada beklemeniz gerekiyor. Kaldırımdaki mavi bandı görüyorsunuz. O çizgilerden birinde durun, biri çıktıktan sonra sizi içeri alacağız."

İkimiz de bir maske alıyoruz, takıyoruz ve mavi bir çizginin üzerinde duruyoruz.

"Bu maske kıcımlı büyük mü gösteriyor?" diye şaka yapıyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor.

"Kıçın mükemmel."

"Teşekkürler."

Sokağın karşı tarafında yürüyen biri öksürüyor ve o irkiliyor. İkimiz de.

İşler ciddileşti.

Yüksek bir binanın yirminci katında mutlu bir şekilde hayatınıza devam ederken pek bir şey olmuyormuş gibi davranmak kolaydır. Dünya ile etkileşimden güvenli bir şekilde uzakta. Yerdeyken, maskesiz market alışverişi yapamayacağınız ve bunu az sayıda yapmanız gerektiği söylendiğinde çok daha farklı bir hikaye.

"Korkuyorum." Sadie'nin gözleri benim üzerimde, ellerini kaldırıp göğsünün üzerinde çaprazlarken elleri titriyor. "Bunların hepsi çok... Bilmiyorum."

"Keşke sana sarılabilseydim."

"Ben de. Bir kutu süt ve bir somun ekmek almak kadar basit ve gündelik bir şeyin, süper güçleri yakalamak anlamına gelebileceği

düşüncesi

bulaşıcı bir virüsün binlerce kişiyi öldürmesi deliliktir." Arkasını döner ve memura bakar.

Arkamızdaki mavi şeritlerde daha fazla insan sırada bekliyor. İki müşteri mağazadan çıktığında ve biz içeri buyur edildiğimizde sıra altı kişiye ulaşmıştı.

İçeri girdikten sonra, her birimiz küçük bir araba alıyoruz ve mağazanın sağladığı antibakteriyel mendilleri arabanın tutma yerlerine ve kenarlarına kullanıyoruz.

Market tezgâhtarlarının yanından geçerken tezgâhtarla müşteriye ayıran beş metre genişliğinde ve üç metre yüksekliğinde pleksiglas bir parça fark ediyorum. Bu yeni bir şey. Şarküteriye gittiğinizde hapşırık kalkanları gibi bir şey. Yine de tüm bu durum bilimkurgu filmlerinden fırlamış gibi.

"Evan..." Sadie'nin sesi küçük, endişeyle kaplı.

"Sadece maskenizden nefes alın ve peynir bölümüyle başlayın. Herkes peyniri sever."

Bir dakika boyunca orada durup sadece nefes alışını izliyorum, sonra omurgasını dikleştiriyor ve bir ayağını diğerinin önüne atıyor. Bu kızı durdurmak mümkün değil.

Onunla gurur duyuyorum. Ve şu anda hayatımda olduğu için ona minnettarım.

* * *

SADIE

Tamam. Bunu yapabilirim. Ne de olsa futbol Evan'ın spor tercihiyse, alışveriş de benim spor tercihim ve mağazalar benim doğal yaşam alanım. Her ne kadar internetten alışveriş ve kapınıza teslim edilen ürünler favorim olsa da, hepsini seviyorum. Avin heyecanı. Mükemmel satın alınanın peşinden koşmanın saf keyfi. Ve satışlar! Hiçbir şey pazarlık heyecanıyla kıyaslanamaz.

Bu durumda, satın alınan şey peynirdir. Önce mozzarella geliyor çünkü pizza hayattır. Atıştırdığım zamanlar için çedar ve biraz da Monterey Jack. Sonra Kraft Singles geliyor çünkü görünüşe göre çocukluğumu yeniden yaşamaya çalışıyorum.

"Bu çok fazla peynir," diye mırıldanıyor Evan, gerekli olan altı adım geride durarak.

"Peynir sağlıklıdır."

"Elbette. Sayılır. Çok daha küçük miktarlarda." Kendi kaşar bloğunu ve bir paket tekli İsviçre peynirini alıyor.

"Bir hafta kadar stok yapmamız gerekiyordu, değil mi?" Omuz silkerek sordum.

Çenesine vuruyor. "Yarı fare misin? Çünkü eğer küçük sevimli bir yüzdeniz kemirgense, sanırım bunu daha sonra öğrenmektense daha erken öğrenmeyi tercih ederim." Sırıttıyor.

"Anladığım kadarıyla stand-up komedisi yapmak için futbolu bırakmışsın. Bu kararın yüzde yüz arkasında olduğumu söyleyemem." En iyi kibirli görüntümü vermeye çalışarak çenemi kaldırıyorum.

"Şarkıcılık kariyerimi baltaladığından beri sırtımı yaslayabileceğim bir şey olmalı." Kıkırdıyor. Rüya gibi mavi gözlerinde bunu görebiliyorum. Okyanusun en derin, en vahşi, keşfedilmemiş kısımları gibi koyu bir renkteler.

Beni güldürürken korkmak çok zor. İçten içe tabii ki. Onu cesaretlendirmeye gerek yok. Evan'la birlikte olmak, hız trenindeyken uçurumun kenarına gelmek üzere olmak gibi bir şey. Karnınız heyecanla doluyor ve gülseniz mi bağırırsanız mı bilemiyorsunuz. Heyecan verici, korkutucu ve beklenmedik.

Ama sadece arkadaş olmalıydınız. Bu akıllıca olur.

Arabamı ilerletiyor, önceden paketlenmiş şarküteri etlerini inceliyor, odaklanmaya çalışıyorum. Bütün pastırmalar silinmiş, bir tane bile kalmamış. Salamlarla birlikte jambon da kulağa hoş geliyor. Çalışırken ikisi de hızlı ve kolay atıştırılabilirler.

Evan'ın bakışları peynir seçkisi üzerinde geziniyor ve iki büyük kutu süzme peynir alıyor. Bleh. Bu ne için acaba? O söğüş etleri boşaltırken ben bir sonraki soğuk kasaya geçiyorum. Bütün o etler. Tam bir mağara adamı. Soğuk ürünler bölümüne doğru ilerlerken tüm gücüyle çalışıyor. Onu kürklü mankini giymiş, elinde mızrağıyla ovalarda ilerleyerek yak falan avlarken hayal edebiliyorum. Mızrak derken gerçek silahı kastediyorum - bu bir örtmece falan değil. Aklını çukurdan uzak tut, Sadie.

Evet efendim, bir elinde bir sopa olacak, diğer eliyle de beni saçlarımdan tutup sürükleyecekti. Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor. Evan'la kaba, medeniyetsiz seks. Büyük, güçlü elleri beni konumlandırıyor, beni sıkıca tutuyor, kocaman zonklamasını almaya hazır-

"Alo? Sadie?"

Göz kırpıyorum.

"Hmm?"

"Yoğurt falan mı alıyorsun?"

"Evet. Evet. Evet, öyle. Malları seviyorum." Ve bu tamamen yalan. Yoğurt iğrenç bir şey, süzme peynirle aynı kefeye konuyor ama yüzümü kurtarmak için küçük bir kap alıyorum ve arabamı meyve ve sebze reyonuna doğru itiyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum ve onun da kendi sepetine birkaç büyük kap sade yoğurt koyarken gülümsediğini görüyorum.

Kahretsin, beni seks düşünürken yakaladığına inanamıyorum. Ne kadar utanç verici. Umarım sadece süt ürünlerinin beni aşırı heyecanlandırıldığını düşünüyordur. Bu bile onun erkekliğini düşündüğümü bilmesinden daha az aşağılayıcı olurdu. Bundan çıkarabileceğimiz sonuç, konu Evan olduğunda, görünüşe göre berbat bir arkadaş olduğum.

Biraz Çilek ve yaban mersini aldım. Birkaç kırmızı elma ve hazır salata. Bir paket havuç ve kereviz çubuğu ile biraz humus. Nefis.

"Hadi ama. Ciddi olamazsın."

"Ne?" Omzumun üzerinden ona bakıyorum.

İç çekişi o kadar uzun ve ağır ki kendi posta kodunu taşıyabilir. Sanki kötü yemek tercihlerimle zavallı adamın hayatını yavaş yavaş mahvediyormuşum gibi. "Arabandan uzaklaş, Sadie." Sesi otoriter ve tartışmaya yer bırakmıyor.

Derin ve seksi tınlı içimde küçük bir ürperti yaratıyor.

"Ugh. İyi." Birkaç adım geri atıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum.

"Taze meyve ya da sebze almadığımdan değil. Crudités sayılır."

Her bölümü taze ürünlerle dolduran tezgâhtarlara bakıyorum, diğer müşteriler ise çıkar çıkmaz alabildiklerini alıyorlar.

Cevap verme zahmetine bile girmiyor. Bunun yerine, birkaç patates (çok karbonhidratlı), büyük bir demet lahana (bleh), domates, bir soğan, brokoli, karnabahar ve dört büyük mısır koçanını arabama atmakla meşgul oluyor.

"Evan, çok ileri gittin. Ben karnabahar yemem."

"Peynir sosuyla kaplayıp pişireceğiz. Bayılacaksınız."

"Konu yemek olunca çok otoriter oluyorsun." Homurdanıyorum, ama içten içe bu eğlenceli. Benimle böyle ilgilenmesi çok güzel. Diğer birçok erkek gibi sadece külotumla ilgilenmek yerine sağlığımla ve kilerimin içindekilerle ilgilenmesi. Gerçi tangama yapırsa kalbim daha güvende olurdu.

Sean'la ev işlerini pek yapmazdık. Her türlü ihtiyacıyla ilgilenecek bir hizmetçisi vardı. Alışverişi yapacak biri ve

yemek yapmak. Sonra da beni sikiyle ilgilenmem ve iş etkinliklerinde ona yardımcı olmam için tuttu. Adamın hayatı kesinlikle düzgün ve düzenli kutulara ayrılmıştı. Ne yazık ki bunun bir parçası olmak çok zordu.

"En azından deneyeceksin, değil mi? Benim için?" Evan bana gülümsüyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Bana bu şekilde baktığında onun için yapamayacağım şeyler var. Bu çok saçma.

"İyi," diyorum, başımın ve omuzlarımın iyice sarkmasına izin vererek. "İşte benim kızım."

Sonra, arabasını sağlıklı yiyeceklerle dolduruyor. Bırakın bir haftayı, iki haftada yiyebileceğimden çok daha fazlasını. Arabamı biraz daha uzağa itiyorum ve kağıt ürünleri reyonunu tarıyorum. Tamamen silinmiş. Tek bir rulo tuvalet kağıdı bile yok. Tanrıya şükür birkaç ayda bir otuz altı sayılık kocaman bir paket alıyorum. Yine de, hiç kâğıdı olmayan insanları düşünmek beni küçük mutlu alanımdan çıkarıyor.

Güçle ilerleyip o reyonu tamamen atlayarak devam ediyorum. Makarna, pirinç, konserve ürünler ve diğerleri. Makarna reyonunda çok az seçenek var. Sanırım bu büyük şemada mantıklı çünkü uzun süre dayanıyor ve doyurucu. Kalabalık aileleri beslemek için iyi bir yol.

Tek bir kutu spagetti ve bir kavanoz hazır sos alıyorum, normal markam değil, ama ne alırsan onu alıyorsun ve sinirlenmiyorsun, zihnimi sokakta konuştuğumuz şeye geri döndürüyorum. Yani ona. Üzerinde durmak için en sevdiğim yeni konu. Anneni bu kadar genç yaşta kaybetmek seni nasıl etkilerdi? Yemek yapmayı ve her şeyi öğrenmek zorunda kalmak. Babası isteyken küçük kardeşine bakmak. Doğuştan yetiştirici olduğu belli. Bir verici. Daha önce cinsel ilişkilerini merhaba/bang/goodbye ile sınırladığını söylemesine rağmen.

Gerçi tüm enerjisini futbola harcıyorsa, o zaman gerçek bir ilişki için ne zamanı ne de duygusal enerjisi olacaktır. Belki de üniversite ve ardından büyük ligler için evden ayrıldığında, ilk aşkı olan oyuna odaklanıyordu ve ikinci bir aşka ihtiyaç duymuyordu. Annesi öldükten sonra hızlı büyümek zorunda kalarak kaybettiği zamanı telafi ediyordu belki de. Lisedeyken kaçırdığı partilerin tadını çıkarıyordu.

Belki de kitabımın kahramanı Eamon bir yetim olabilir. Bir dizi koruyucu ailede hızla büyüdü, küçük çocukları korumaya çalıştı. Tüm o zor zamanlardan sonra hayata karşı sertleşti. Bu işe yarayabilir. Dünyadan gizlenmiş altın bir kalp. Alaycı yorumların ardına gömülmüş ve

Oyuna olan bağılılığını tüketiyor. Hmm. İşe yarayabilir. İçimde istenmeyen bir suçluluk duygusu dolaşıyor. Ama aslında Evan'ın hayatı hakkında yazıyor falan değilim. Onun sırlarını satmıyorum. O sadece benim ilham perim.

Bir kutu mısır ekmeği karışımı ekliyorum ve son un tortilla paketini kapıyorum. Çünkü Meksika yemeği olmadan hayat ne ki? İlerlerken konserve çorbaya yöneliyorum ve çaresiz kalma ihtimalime karşı bir kutu güveç atıyorum. Hazırlıkçılar konserve yiyecek ve şişe su alırlar. Ayrıca kamyonlar dolusu silah ve cephane de alıyorlar ama ben o konuya girmeyeceğim.

Her hareketimi takip ettiğini ve eklediğim her maddeyi değerlendirdiğini bilerek, "Sanırım bir kıyamet durumunda yaklaşık beş ila altı dakika dayanabilirim," diye saçmalıyorum.

Evan başını sallıyor, bir sürü konserve ve birkaç paket kinoa topluyor. Bunun nasıl pişirildiğini bile anlayamıyorum. Daha önce yediğimden bile emin değilim.

"Kulağa doğru geliyor." Kıs kıs gülüyor.

"Ne arkadaşsın sen öyle. Taş gibi vücudunla beni korumayı teklif etmen gerekirdi. Saldırganlara futbol topu fırlatıp onları çalımıyarak ya da başka bir şey yaparak beni koruman." Sessizce gülüyorum. Dükkan, tüm durum, daha yüksek sesle bir şey söylemek için fazla kasvetli görünüyor.

"Benim harika vücudum, ha?"

"Oh, dur," diyorum. "Fiziğine hayran olduğumu zaten biliyorsun. Bunu bir şey haline getirme."

Kıkırdıyor. "Sadece aklımın peşinde olmadığın sürece sorun yok. Kızların bunu yapmasından nefret ediyorum."

"Ha." Bir sonraki reyona geçmeden önce sepetime birkaç şey daha atıyorum. Ve işte buradayız, Nirvana. Burası kendime geldiğim yer. Burası gerçekten ait olduğum yer.

Arkamda, Evan inliyor. "Neden bu koridoru atlamıyoruz?"

"Cehenneme kadar yolun var evlat." Arabamı kenara park edip ona bir el salladım. "Geri çekil. Kontrol artık bende."

Bir dizi küfür mırıldanıyor ama söyleneni yapıyor.

Atıştırmalık alışverişi yaparken, tüm temel besin gruplarını kapsamak önemlidir. Üçer dörder paket Doritos, çünkü onun favorisi olduğunu biliyorum. Sonra şekerleme seçkisi. M&M'ler (findıklı ve findıksız), Reese's Pieces, Hershey barları ve Skittles. Sonra kurabiyeler geliyor, her dengeli bok diyetinin gerekli bir parçası.

Biraz daha inliyor. Bu sesi sevmem yanlış mı? Çünkü ondan gelen bu ses gerçekten hoşuma gidiyor. "Adamım, şimdiden damarlarımın tıklandığını, kalbimin yavaşladığını hissedebiliyorum."

"Sus, Evan. Konsantre oluyorum. Bu önemli bir iş."

"Yaklaşan kıyamette sizi bir dükkândan diğerine giderken, umutsuzca bir sonraki şekerinizi ararken görebiliyorum. Sokaklardaki kaos ya da peşimize düşen yamyamlar umurunda bile değil."

"Bekle. Bu kıyamette şimdi de yamyamlar mı var?" Burnumu kırıştırıyorum ve parlak renkli kurabiye paketlerine göz gezdiriyorum.

"Tabii, neden olmasın? *The Walking Dead*'i izledin mi hiç?" Bana göz kırpmıyor, pişmanlık duymadan.

"Söylesene, bu unutulmuş şehrin harabelerinde, ben Snickers ararken sen tüm o kaslarınla beni cesurca koruyor musun? Çünkü aksi takdirde öleceğimi biliyorsun."

Bu sırada eski tarz Arnold Schwarzenegger'in güçlü adam pozunu veriyor ve esneme hareketleri yapıyor. Uzun kollu Henley'sinin altında bile bu etkileyici bir görüntü. Yüzümü yelpazelemek için yarı cazip hissediyorum. Seksi bir özgüven ve erkeklik yayıyor. Yardım et bana, bebek İsa. Anatomimin bazı kısımları alev aldı.

"Doğruyu söyle. Bu senin Tinder profil pozun mu?" diye sordum.

"Beğendin mi?" Kaşlarını oynatıyor ve benim yararım için farklı esnemeler eklemeye devam ediyor.

"Evet, koca oğlan. Sen çalış."

Ve gerçekten de Öyle, ağzım sulanıyor ve onun çarpıcı formuna bakıyorum. O gerçekten bir sanat eseri.

Gülüyor, uzun bir süre beni izliyor. Ve sonra sadece birbirimize bakıyoruz. Her şey sıcak ve güzel hissettiriyor. Ta ki o arkasını dönene kadar. "Hadi. Acele etsek iyi olur, diğer insanlar alışveriş yapmak için bekliyor olacak."

Ateş et. Adam haklı.

Beni iki market reyonundan daha kısa bir süre içinde korkudan kıkırdamaya geçirebilmesi inanılmaz. Bu zor zamanlarda yanımda (altı adım geride) yürümeye ve benimle (kendi balkonunda) takılmaya istekli olduğu için ne kadar şanslıyım? Pek çok insan yalnız ve korkuyor. Hasta ve kalabalık bir hastanede tedavi bekliyor. En çılgın kabuslarımda bile böyle bir şey yaşayacağımızı hayal etmemiştim. Bir salgın. Şu anda her şeyin ne kadar berbat olduğunu bilmek aklımı ve kalbimi zorluyor. Düşüncesi bile yüzümdeki gülümsemeyi siliyor. Ama bu

herkes maskenin arkasında neler olduğunu görebilir. Birkaç koridor daha güçlü kalın ve evlerimizin güvenliğine geri dönelim.

"İyi misin?" diye soruyor, sesi endişeli.

"Evet," diyorum, nedense tıkanıyorum. "Acele etmeliyiz."

"Benimle sonra da flört edebilirsin," diyor tatlı tatlı.

Raftan birkaç kutu Oreos alıp gülümsemeye çalışıyorum. Görmese bile bir şekilde anlayacaktır. Bileceğini biliyorum.

"Bu bir randevu, Evan."

BÖLÜM 6

KARANTİNA: 6. GÜN

SADIE

Sabahın kör bir saatinde telefonum çaldı. Gözlerim kamaşarak saate bakıyorum. Yedi buçuk. Ne kadar medeniyetsizce. Gece yarısını geçene kadar yazmayı bırakmamıştım ve bedenimi ve beynimi yeniden şarj etmek için uyumaya güveniyordum.

"Alo?" Törpülüyorum, sesim uykudan kalınlaşmış.

"Sadie?" Telefonun diğer ucundaki Sean'ın sesi hiç de hoş karşılanmaz.

"Sen misin?"

"Hayır, Sean. Benim gibi davranan, beni deri kıyafet olarak giyen bir uzaylı.

Nasılsın?"

Burnunu çekiyor. "Böyle davranmana gerek yok. Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim."

Yatağa yığılıyorum ve tavana bakıyorum. Yağmur sertçe yağıyor ve pencereyi tıkırdatıyor. Çarşaf larım mavinin mutlu tonlarında ve etrafım yaklaşık üç milyar güzel dekoratif yastıkla çevrili. İçimdeki Disney prensesi. Büyürken en sevdiğim *Güzel ve Çirkin'di*. Her zaman kütüphaneyi ve büyük dramatik yatağı istemişimdir. Şimdi oturma odamın tüm duvarlarını kitaplar kaplıyor ve yatağım da abartılı bir California King. Çok hoş bir manzara. Ama sevgili yatak odam bile bu telefon görüşmesini mutlu bir görüşme haline getiremez.

"Özür dilerim," diye yalan söylüyorum. Yalan söylemek için fazla çaba sarf etmiyorum çünkü o bunu hak etmiyor. "Sabah insanı olmadığımı biliyorsun."

Bir koklama daha.

"Hasta mısın? Bu koklama da neyin nesi?" Kahretsin. Virüs mü kapmış?

"Ben hasta değilim," diye tersliyor. Tanrım, bu konuşma harika bir başlangıç yaptı.

"Öyle olsaydın sorun olmazdı, Sean. Bu aslında ahlaki bir başarısızlık değil.

Mikroplar olur, bilirsiniz."

"Ben hasta değilim." Neredeyse dişlerini gıcırdattığını duyabiliyorum.

"Sağlığım mükemmel."

"Tamam. Harika. Ben de iyiyim."

"Güzel."

Sessizlik.

"Tek istediğin bu muydu?" Kafeinsizlikten ölümün eşiğindeyken soruyorum. Eğer uyanıksam, kahve akıyor olmalı. Kanun böyle.

"İşler yoğundu, ancak hepimiz şehrin geri kalanıyla birlikte ev ofislerimize taşındık. Başlangıçta zorlandık ama şimdi hepimiz işlerin akışına geri döndük." Elbette bu konu hakkında konuşmak istiyor. Her zaman iş hakkında mümkün olan en tepeden bakan ve küçümseyici tonda konuşmak ister.

"Öyle mi? Benim yazılarım da iyi gidiyor."

"Birçok müşteri, piyasa bu durgunluktan geçerken işleri yetiştirme fırsatını değerlendiriyor. Yaklaşan fırtınayı daha iyi atlatmak için savunmalarını güçlendiriyor ve mali durumlarını değerlendiriyorlar."

"Kelimeler içimden akıp gidiyor." O benim bu konuşmaya katkımı tamamen görmezden geldiği için ben de onunkini görmezden geliyorum. Çocukça belki ama yine de hiç umurunda değil.

"Son zamanlarda bir çevrimiçi toplantıdan diğerine gidiyor gibiyim. Bazıları sadece elimden tutuyor, ancak neredeyse tüm müşterilerimiz güncel olaylar nedeniyle keskin bir gerileme görüyor. Endişeli oldukları için onları suçlayamazsınız. Saatlik ücretimi ödemeye razılarsa, endişelerini ve sızlanmalarını dinlemekten mutluluk duyarım."

"Ve karakterlerim harika gidiyor. Sorduğunuz için teşekkür ederim." İpucunu anlamasını umarak yüksek sesle esnedim.

Hayır. Yılmadan devam ediyor.

"Mali durumunuzun olası bir durgunluktan etkilenmemesi için planlar yaptığınıza inanıyorum."

İşte burada. Aramasının en büyük sebebi. Muhtemelen onunla yatırım yapmamı istiyor. Oraya gitmişim. Yaptım. Lanet tişörtü attım, çok teşekkür ederim. "Seninle para konuşmayacağım, Sean. Bunu biliyorsun. Bu zor bir sınırdır."

"Mantıklı bir insan, bir uzman tarafından sunulduğunda yardımdan yararlanır."

Bu tartışmayı sadece bin kere falan yaptık. Musa kadar eski, bu yüzden çenemi kapalı tutuyorum.

Tekrar burnunu çekiyor. "Her neyse, tüm bu olanlar yüzünden işler oldukça sarsıldı. Yeni muhasebe programı denemelerimizi sekteye uğrattı, bu da hayal kırıklığı yarattı."

"Kahraman ve kadın kahramanımın yakında sevişeceğini düşünüyorum."

Buraya dramatik bir duraklama ekleyin. "Ne yazdığının gayet farkındayım. Kaba olmana gerek yok, Sadie."

Her konuştuğumuzda, Tanrı'ya yemin ederim ki dizlerimin üzerine çöküp bu eziği düşürdüğüm için şükretmeliyim. "Biliyor musun Sean, hatırladığım kadarıyla bir ya da iki kez sevişmiştik. Hatta daha fazla. Çoğu insan yapar. Bu, ilişkilerin ve çiftlerin fiziksel olarak iletişim kurmasının önemli bir parçasıdır. Bizi bu kadar uzun süre bir arada tutan tek şeyin bu olduğu kesin. Ama devam et, beni, ilgi alanlarımı ve hayatımı görmezden gel, *bana* biraz daha kendinden ve işinden bahset. Sen bilirsin."

"Böyle davranmana gerek yok. Sadece seni kontrol etmek ve iyi olup olmadığını görmek istedim."

"Ben olmasaydım ne yapardın?"

Bir an kekeleydi. Aslında eskiden bazı şeylerin onu şaşırtmasını sevimli bulurdum. Genellikle duygularla, insanlıkla ve onun konfor alanının dışındaki diğer konularla ilgili şeyler. Gerçek şu ki, Sean kilitlenme gerçekleşmeden çok önce hayatını çok yüksek, anal olarak tutucu, kendi içine kapanık duvarların arkasında yaşıyordu.

"Ya hasta olsaydım?" Ben soruyorum.

"Seninle oyun oynamayacağım, Sadie. Bunun için zamanım yok."

"Biliyor musun, yan daireye yeni bir adam taşındı. Çok iyi anlaşıyoruz. Onu tanıdığım birkaç gün içinde bana senden daha iyi bir arkadaş oldu. Daha destekleyici, tatlı ve komik. Aman Tanrım, o çok komik. Bugünlerde her şey bu kadar karanlık ve korkutucu olsa bile birlikte olduğumuzda hep gülüyoruz. O her şeyden daha fazlası, anlıyor musun?"

"Yeni biriyle mi görüşüyorsun?" diye soruyor ve yakışıklı yüzündeki ifadeyi hayal edebiliyorum. Çünkü Sean kendi düğmeli tarzında çok seksi. Keşke kişiliği bu kadar kötü olmasaydı.

"Tamam. Aradığın için teşekkürler, Sean. Bu gerçekten aydınlatıcı oldu ve seni en başta terk etmemin tüm nedenlerini pekiştirdi. Sadece

düşünme şansım yoktu. Ki düşünmüyordum." "Sadie, yanlış hatırlamıyorsam hâlâ arkadaş olabileceğimizi söylemiştin!"

"Birinin gerçekten *arkadaşı* olmanın ne demek olduğunu anladığında, Sean, beni aramaktan çekinme. Sağlıklı ve güvende kal, tamam mı? Güle güle."

Ve işte bu kadar. Vay be.

Dağınık saçlarımı at kuyruğu yapıyorum ve mesanemi boşaltıyorum. Sonra Dua Lipa'nın "Don't Start Now" şarkısının ilk yarısını söylerken ellerimi yıkıyorum çünkü kız gücü ve çok dikkatli olamazsınız. Bugünlerde sabun ve suyla kaliteli zaman geçirmelisiniz.

Sonra, oturma/mutfak/yemek alanından geçerek doğrudan balkona açılan cam kapılara gidiyorum. Dışarısı cehennem gibi ıslak. Deli gibi yağmur yağıyor. Evan'dan iz yok. Üzgün surat emoji. Üzerimde sadece külotum ve solmuş eski bir tişört olduğu için muhtemelen en iyisi bu. Bahse girerim harika görünüyorumdur. Zamana bakılırsa, muhtemelen hâlâ uyuyordur. Ya da belki de koşu makinesindedir, bu berbat havada. Bugün antrenmanını balkonda yapabilecek gibi değil.

Adil ve insancıl bir dünyada, bu saatte uyanık olmak zorundaysam, en azından Evan'ın akciğer hareketleri yaparkenki ihtişamına tanık olmalıyım. Adamın inanılmaz kalçaları var. Dün beni antrenmanımı onunkiyle saat 9'a ayarlamaya davet etti. Ben de bunun harika bir fikir olduğunu düşündüm. O tüm beklentilerimin, duygusal yüklerimin ve cinsel ihtiyaçlarımın ağırlığını kaldırırken ben de yogamı yapabilirdim.

Pekala, bugün başımın üzerinde küçük bir kara bulut var ve bunun eski sevgiliden haber almakla bir ilgisi yok. Çoğunlukla. Nedense Evan'ın bana arkadaşça davrandığı gibi kötü bir his var içimde. Tam olarak söylediği ya da yaptığı bir şey değil. Sadece içimde garip bir his var. Flörtümüz eğlenceli ve şakacı ama... Bilmiyorum. Gerçekten bir yere varacak mı?

Belki de aşırı tepki veriyorum. Bu benim hobim. Kaba olmak istemem ama çocuk beni azdırıyor ve bugünlerde yakınlaşmak için birini davet etmek pek mümkün değil. Bir metre mesafe hiçbir şeye izin vermiyor. Evan ve ben eski sevgilimle hiç konuşmadığımız kadar çok konuştuk ve onunla yakınlaşmayı çok istiyorum. Sorun şu ki, buna izin yok.

Karantina sırasında nasıl çıkıyorsun? Sanırım çıkmıyorsun.

İç çekerek kahve makineme doğru yöneldim. Kafamı külotumdan çıkarıp güne başlama zamanı. İlk iş olarak annemle babamı kontrol edip, kimseyi cribbage oynamaya davet etmeyi planlamadıklarından emin olmak. Sonra e-postaları cevaplamak, messenger'ı kontrol etmek ve

Kelimeleri yazmaya başlamadan önce sosyal medyada. Ayrıca bir şekilde stres yapıp yeni bir kot pantolon ya da birkaç şişe şarap da alabilirim. Hiç belli olmaz. Şu anda pek çok harika indirim var ve yerel işletmeleri desteklemek önemli! Postadan paket almayı da çok seviyorum. Noel gibi hissettiriyor.

Komşuma bir göz atmayı, hemen kafein almaya tercih ettiğim daha sonra aklıma bile gelmedi. Hah. Buna ne dersin? Benimle kahvem arasına pek fazla şey giremez.

Serin ve ıslak bir bez ateşli alnımda kayıyor. Uyandığımda hissettiğim ilk şey bu. Başıma keskin bir ağrı doluyor ve tutarlı düşünme şansımı yok ediyor. Ağır göz kapaklarımı açtığımda, yakışıklı bir çene çizgisi ve endişeli mavi gözlerle karşılaşıyorum.

Bu benim yeni komşum!

Bir yabancıнын odasında dağınık bir yatakta yatıyorum. Sanırım onun dairesindeyiz. Beni kalın, güçlü kollarıyla merdivenlerden yukarı taşımış olmalı. Düşüncesi bile beni yeniden güçsüzleştiriyor. Beni nasıl da kendine doğru çekmiş olmalı. Ne kadar yakın olmalıydık.

"Ne oldu?" Nefes nefese bir sesle soruyorum.

"Saldırıya uğradınız," diyor kalın ve sert sesiyle. "Sokakta oldu. Her şeyi gördüm. Biri seni itti ve market alışverişini ve çantayı çaldı."

"Lanet olsun. Bu Dior'du." "Bummer," diye mırıldandı.

Hayır. Tamam. Şu anda karakterlerimle biraz fazla eğleniyorum. Son iki satır silinebilir.

"Hatırladığım son şey Trader Joe'dan döndüğümdü. Son tuvalet kağıdı rulosunu almıştım!"

"O piç kaçtığı için çok üzgünüm." Yüz ifadesi işkence gibi; kaşları çatık ve ağzı ince bir çizgi halinde. Kızgınlık mı yoksa öfke mi? Adam, çözmek için sabırsızlandığım karmaşık bir duygu karmaşası. Tıpkı karmakarışık güzel saçları gibi. "Zamanında gelemediğim için özür dilerim."

"Denedin." Ona gülümsedim. "Böyle zamanlarda hepimizin yapabileceği tek şey bu. Benim adım Katie."

"Eamon," diyor.

"Biliyorum. Bir gün seni telefonda dinledim."

Gülümsemesi hınzırca ve bilerek. Aslında daha çok sırıttıyor. Sanki onu nasıl gözetlediğimin farkındaymış gibi. Konuşmasını duymak için bardağı duvara dayayarak geçirdiğim onca saatin. Ve yakışıklı yüzündeki o ifade, gözlerindeki o hararetli bilgi... Titreyen kasıklarım kadar hissediyorum.

Son birkaç kelimeyle ilgili olarak, Zehra bunu kedi ya da merkez ya da daha anlamlı bir şey olarak değiştirmemi sağlayacaktır. Yine de, çalışmalarım boyunca hem bel (özellikle titrediklerinde) hem de nem kelimelerini stratejik olarak yerleştirmekten büyük keyif alıyorum. Bu beni çok rahatsız ediyor.

ve beni eğlendirmekten asla vazgeçmiyor. Ve yalnız çalıştığınızda, ara sıra kendinizi eğlendirmek önemlidir. Bosom ayrıca ondan küçük ama tutkulu bir tiradı da garanti ediyor. Yakında bir ara eklemeyi unutmamam gerekecek.

Kelimelere geri dönelim.

Meme uçlarım anında sertleşip elmas kesecek kadar sivriliyor. Eamon kötü, kötü bir kız olduğumu biliyor. Ve dahası, bundan hoşlanıyor.

"Siz iki çılgın çocuk. Kendinize bir oda bulun." Ağzıma bir Starburst attım. O sırada cep telefonum bugün ikinci kez çalıyor. Bana güç ver. Ne zamandan beri insanlar mesajlaşmak varken konuşma ihtiyacı hissediyor? Dünyanın kontrolden çıktığının bir başka işareti. Sonra ekranda bir isim görüyorum. Kısa bir süre önce konuştuğumuza göre, bu iyi bir şey olamaz.

"Anne? İyi misin?"

* * *

EVAN

"Polly, bana iyi bir şey söyle." Acıya rağmen ofluyorum. Koşu bandını eğime ayarlamıştım ve şimdiden yarım saattir çalışıyorum. Bu yağmurda, Sadie'yi balkon randevusu için göremeyeceğimi bildiğimden, normalden biraz daha sinirliyim.

"Size de merhaba Bay Sparks. Vücudunuzu maksimum düzeyde çalıştırdığınızı duyabiliyorum. Bu iyiye işaret çünkü aslında harika haberlerim var."

Hızımı hızlı bir yürüyüşe düşürüyorum. Kalbim çarpıyor ama bu adrenalin ya da reklamcımın söyleyeceklerini beklerken yaşadığım korku dalgası olabilir.

"Bana bırak."

"Raporu doğrudan takım doktorundan aldım."

"Ve?" Pek bir şey göstereceğinden değil - çünkü yanlış bir şey yapmadım. Zaman zaman biraz esrar içmiş olabilirim ama bu Kaliforniya eyaletinde yasal. Ve sadece sezon bittikten sonra sosyal olarak. Gizli bir esrarkeş değilim. Hiç düşünmedim

beni uzun vadede etkileyebilecek veya ma zamanı en iyi formda olmamı engelleyebilecek herhangi bir Şeyi düzenli olarak yapıyorum.

"Tüm steroidlerden temizlendi. Doping yaptığına dair hiçbir iz yok."

"Teşekkürler Tanrım!" Gülümsedim. "Peki ya diğerk uyuŐturucular?"

"İŞte bu noktada işler biraz zorlaŐıyor."

"Nasıl yani?" Durdurma düğmesine basıyorum ve koşu bandı durana kadar yana zıplıyorum. nitenin üzerinde asılı duran havluyla yüzümü siliyorum ve sesinin her nüansına odaklanıyorum.

Sanki bir Şeyler okuyormuŐ ya da yapıyormuŐ gibi mırıldanıyor. "Rapora göre, vücudunuzda yüksek düzeyde Rohypnol olduğu yazıyor."

"Tecavüz ilacı mı?" Ses tonumdaki Őokla ağızımdan kaçırdım. "Bana bir Şey verildiğini hatırlamıyorum."

"Hatırladığınız son Şeyin size bir bardak viski uzatan bir kadınla yatak odasına girmek olduğunu söylememiŐ miydiniz? Koyu bir sıvının içinde gözle görülür bir değişiklik fark etmemiş olabilirsiniz. Özellikle de zaten sarhoŐsanız. Tek yapması gereken hapı içine atıp size ikram etmektir."

"Bok yok mu?"

"Evet." Bir dakika sessiz kaldı. "Burada diğerk her Şey için negatif test yaptığınız yazıyor."

"Serbest bırakın. UyuŐturulduğuma dair bir ifadeyle birlikte."

"Gerçekten mi? Raporun tamamını mı istiyorsun?"

"Tabii ki evet! Adımın ve itibarımın temizlenmesini istiyorum, Polly."

"Bu koçun dolabınızda ne bulunduğunu deėiŐtirmmez. Eğer almasaydınız, satıp satmadığınız ya da sizden daha az yetenekli oyunculara vererek takımınızın avantajına yardım edip etmediğiniz sorgulanabilirdi." Sözleri Şefkatli ama bir o kadar da gerçekçi. Hiç hoş değil ama tam olarak neyle karşı karşıya olduğumu bilmeyi tercih ederim.

Parmaklarımı ıslak saçlarımda gezdiriyorum. "Şimdilik beni doping iddialarından aklayacak. Basın dolabı bilmiyor."

"Şimdiye kadar. Ekibiniz biliyor. Tek yapmaları gereken içlerinden birinin bunu sızdırması ve en başa dönmemiz."

"Siktir!" Sa diplerimi sıkıyorum. "Sanki hiç ara veremeyecekmiŐim gibi!"

"Biliyorum, biliyorum. Bu kesinlikle bir başlangıç. Bununla uėraŐtığınız için zgnm, Evan."

"Biri bana tuzak kuruyor."

"Birlikte parti yaptığınız kadın hakkında bir şey hatırlıyor musunuz?"
Gözlerimi kapatıp o geceyi düşünüyorum.

Levi ve ben arka bahçede ateş ediyorduk. Berkeley'de eski okul tarzı gösterişli bir evde bir arkadaşımızın doğum günü partisindeydik. İnsanlar yüksek miktarda esrar içiyor, diğerleri dans ediyor ya da bilardo oynuyordu. Yemek odasında bir poker oyunu oynanıyordu ve Levi ile ben puroların ve çok fazla viskinin tadını çıkarıyorduk.

Birdenbire Koç, amigo kızlardan bazıları ve daha önce görmediğim uzun bir su içeceğiyle ortaya çıktı.

"Selam beyler, size tatlı bir şeyler getirdim." Kadın sürüsünün etrafında cılgınca sırttı. Hiçbiri karısı değildi. Adam tam bir piçti. Harika bir koç. Maçları nasıl kazanacağını ve doğru oyunları nasıl yapacağını çok iyi biliyor. Karşı cins söz konusu olduğunda tam bir zampara olmasına rağmen.

"Ah, Koç, yapmamalıydın," dedim, oldukça ciddi bir şekilde. Çocuklarla geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyordum.

Levi ise kollarını T şeklinde açarak, "Kesinlikle yapmalıydın. Buraya gelin güzel bayanlar!"

İki tanesi koçun hareminden çıkıp bana ve Levi'ye sarıldı.

"Merhaba, ben Mindy," diye mırıldandı seksi sarışın, elleri çoktan göğsünden yukarı kaymaya başlamıştı.

Sistemimdeki alkol miktarıyla, sadece aletimle düşünüyordum, bu yüzden bir kolumu ona doladım ve kışkırtıcı avuçladım. Daha da sokuldu.

Ondan sonra işler biraz karıştı. Koçun karısı geldi ve Levi ve ben, misafirhanede bir ya da iki amigo kızla yattığından emin olduğum koçu bulamadan onu uzaklaştırdık.

Kartıyla sohbet ettik ve bir noktada Mindy beni onu takip etmem için cesaretlendirdi. Ben de ettim. Arkadaşlarından birinden bir bardak aldım ve boş yatak odalarından birine gittik. Orada beni yatağa itti, gömleğini çıkardı ve üstüme çıktı. İçkiden bir yudum aldı ve sonra bana uzattı. O sütyenin dantelini aşıp doğru itip memeleriyle oynarken ben de içkiden kana kana içtim.

"İçmeye devam et," dedi seksi bir ses tonuyla, takip etmekten başka bir şey yapamadım.

Ben de içtim. Ve her şey bulanıklaştı ve gözlerimi açık tutamayacak kadar yorulana kadar kendisiyle oynamas mı izledim.

Tek yazdığı buydu. Ondan sonrasını hatırlamıyorum. "Kahretsin. Bana ilaç veren Mindy'ydi. Ama o da bardaktan içti! En azından öyle görünüyordu."

"Mindy kim?"

Antrenman odasını adımlamaya başladım. "Bilmiyorum amına koyayım. Koç onu diğer iki amigo kızla birlikte partiye getirdi. Onu daha önce hiç görmemiştim."

"Görünüşe göre koçu ve amigo kızları aramanız gerekiyor. Bakalım bu kızın kim olduğunu tespit edebilecek miyiz?"

"Anladım. Bu arada, sonuçlarla birlikte bir açıklama yayınlayacak mısınız?"

"Kesinlikle. Aklınızda bulunsun, bu her derde deva değil. Uyuşturucu aldığınızı ve size ilaç verildiğini kesinlikle ortaya çıkarır. Bunun dışında, bunun nasıl sonuçlanacağını görmemiz gerekecek."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Teşekkürler Polly. Adımı temize çıkarmak için çok çalıştığını biliyorum."

"Bu benim işim. Teşekküre gerek yok. Sen nasılsın?"

Pencereden karanlık gökyüzüne ve şehri kasvetli bir melankoliyle kaplayan yağmur bulutlarına bakıyorum. "İyiyim. Güvendeyim. Dün alışveriş yaptım. Çok kötüydü."

"Evet. New York kapatılmayı tartışıyor. Teyit edilmiş vakalar yaygınlaşıyor. Şimdiden evden çalışıyorum ve posta pulu büyüklüğündeki daireme sığabilecek kadar stok yaptım."

Haklı olduğunu düşünerek gülümsüyorum. Onun evine gitmiştim. Tüm daire Oakland'daki oturma odama sığabilirdi. Bu daire bile onunkinin üç katı büyüklüğünde.

"Dikkatli ol, Polly."

"Sen de. Yakında sizinle temasa geçeceğim ve basın bülteni yayınlandığında linki size e-posta ile göndereceğim."

"Teşekkür ederim, Polly. Arkamı kolladığın ve bana inandığın için." "Tekrar söylüyorum, bu benim işim ve bunu yapmayı seviyorum. Yakında konuşuruz. Kendine dikkat et." "Güvende olacağım."

Telefonu kapattı ve ben de hemen Koç'un numarasını aradım. "Sparks, raporu gördüm evlat. Haberler iyi."

Oturma odasına geçip kanepeye oturuyorum. "Evet, rahatladım."

"Ne yazık ki, dolabınızda bulunan kaçak mal meselesi hâlâ ortada duruyor. Orada ne işi vardı?"

"Koç, hiçbir fikrim yok! Oyuna olan sevgim üzerine yemin ederim ki o steroidleri ben almadım."

Koç derin bir iç çeker. "Bu sorunu çözmez. Senin dolabındaydı. Şimdi tüm takımı test etmek zorundayız. Çocuklar çok kızgın."

Hay sikeyim. Meyve suyu içtiğime inandıkları için zaten benden nefret etmiyorlardı, şimdi de onları gereksiz testlere tabi tuttuğum için benden nefret edecekler.

"Ben de öyleyim! Bu benim tüm hayatım Koç. Burada olmak için kıcıımı yırttım ve biri bunu elimden almaya çalışıyor."

"Sadece doğruyu söyle. Onu satıyorsun," diye kesin bir dille ifade ediyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun! HAYIR! HAYIR! Satmıyorum dedim ve bunu oraya kimin koyduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bana tuzak kuruluyor ve kim tarafından kurulduğunu öğreneceğim!"

Koç duraklar ve bir iç çekiş daha duyulur. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kurallarımız var."

"Adımı temize çıkaracağım! Lafı açılmışken, o gece partiye getirdiğin kızları hatırlıyor musun?"

"Evlat, onlar bizim takımın ponpon kızları. Tabii ki onları hatırlıyorum. Tiffany ve Jessica. Tiffany iyi bir kızdır ama çok da yaramazdır. En sevdiklerimden biri," diyor yapmacık bir şekilde ve ben boğazımda yükselen safrayı tutmaya çalışıyorum. Pislik herif.

"Tiff ve Jess değil. Mindy, diğeri."

"Hmm, Mindy. Hatırlayamıyorum. Bir ara yanımda belirdi ve sonra seninle takılmak için beni terk etti."

"Yani nereden geldiğini bilmiyorsun?"

"Hayır. Partiye Jessica ve Tiffany ile kol kola girdim. Oynarken iki kişiyi nasıl sevdiğimi bilirsin."

Arkadaşım olarak gördüğüm kadınlardan bahsedişini duyunca yutkunmak ve burnumdan nefes almak zorunda kalıyorum. Gerçi ben de Tiffany'yi siktim, muhtemelen takımın yarısı sikmiştir. Parti yapmayı seviyor. Her koyun kendi bacağından asılır diyorum ama yine de koçun kadınlara bakış açısı iğrenç.

Daha taşaklı olsaydım ve takımdan atılmaktan korkmasaydım, bir şeyler söyleyebilirdim. Ama bu kadınlar reşit. Kendi seçimlerini yapıyorlar. Kimse onları bir şey yapmaya zorlamıyor. Aslında geçmişte Jess ve Tiff ile bu konuyu konuştum. Parti yapacak bir erkek havuzuna sahip olmak hoşlarına gidiyor.

şarap içip yemek yiyorlar. Takımla birlikte kendilerini güvende hissediyorlar. Gençliklerini yaşamakla ilgili bir şeyler de var. Yapmak istedikleri buysa, onlara engel olmak bana düşmez. Dürüst olmak gerekirse, takımdaki çoğu kişinin durumundan farklı değil.

"Bana Rohypnol veren Mindy, Koç. Onu bulmalı ve bunu ona kimin yaptırdığını öğrenmeliyim."

"Kahretsin. İyi şanslar, evlat."

"Evet, ihtiyacım olacak gibi görünüyor. Takım açısından şimdi ne olacak?"

"Her oyuncuyu test ediyoruz. Eğer içlerinden biri uyuşturucu kullanmışsa, takımdan atılır. Kontratlarını ihlal etmiş olurlar. Hâlâ araştırdığımız için senin kontratın bile belirsiz."

Sık beni. Tam da şüphelendiğim gibi. Yine de son umuduma tutunmak için öneride bulundum. "Belki de uyuşturucuyu kim yerleştirdiyse bana komplo kurmaya çalışıyordur? Yine de inanması zor. Bu adamlar benim için kardeş gibiler."

"Bir insanı asla gerçekten tanıyamazsın, evlat."

İşte sorun da tam burada. İnsanlar her türlü sebepten dolayı çılgınca şeyler yaparlar.

"Umarım yanıyorsunuzdur. Polly tıbbi raporun tamamını içeren bir basın açıklaması gönderiyor. Bu, basının üzerimdeki baskısını azaltacaktır."

"Bu doğru yönde atılmış bir adım."

"Evet, sanırım."

"Başınızı dik tutun. Bunu sadece zaman gösterecek."

"Teşekkürler, Koç. Güvende kalın ve bulduklarınızdan beni haberdar edin." "Yapacağım."

Kanepeye yaslanıp gözlerimi kapatırken ruh halim dibe vuruyor. Gelecek yıl bu zamanlar işsiz ve işe alınamaz olabilirdim. Gerçi şu ana kadar kendimi hasta hissetmiyorum, o yüzden şükretmeliyim.

Mutfığa girip büyük viski şişesini indiriyorum ve şişeden direkt içiyorum. Müzik setine doğru yürüyorum ve Red Hot Chili Peppers'ın "Suck My Kiss" şarkısını açıyorum.

Siktiğimin A'sı.

O günlerden biri olacak. İçki.

Müzik. Yağmur.

BÖLÜM 7

KARANTİNA: 7. GÜN

EVAN

HALA YAĞMUR YAĞIYOR. Sadie yok demek. Ağzıma üç ibuprofen atıp bir bardak suyla birlikte geri emerken yüzümü buruşturuyorum. Dün geceki acıma partisi bugün kafamda ve kalbimde bir numara yaptı.

Buzdolabına girip çilek, ıspanak, yoğurt ve bir elma çıkarıyorum. Kolay erişim için dev protein tozu kabımı tezgâhın üzerine bıraktım. Kutudan bir muz çıkarıp hepsini blender'a atıyorum. Sabah smoothie'mi yapmak için malzemeleri birbiri ardına ekliyorum. Bugün hariç, iki kaşık protein tozu ve normalde eklediğimden daha fazla çilek ekleyerek miktarı iki katına çıkarıyorum.

Tatlıları sevdiğini biliyorum.

Sadie'yi düşünmek beni gülümsetiyor. Onunla her türlü etkileşime açım. Yağmur yüzünden onu balkonda bekleyemiyorum. Bir kere yaptım. Elde ettiğim tek şey ıslanmak oldu.

Dün ona ulaşmamak için kendimi zor tuttum ama zavallı görünmek istemedim. Bugün tüm bahisler kapandı. Onu arayacağım. Tatlı ve sağlıklı ikramımı kapısına bıraktıktan hemen sonra.

İyi ki bugün uyumuşum. Erken kalkacak bir tipe benzemiyor. Ve gerçekten, kimse kimseyi 10'dan önce aramamalı. Bu çok kaba.

Buzları ekleyip hepsini karıştırdıktan sonra iki büyük bardak dolduruyorum. Bir örnek aldığımda, normalde sevdiğimden kesinlikle daha tatlı olduğunu fark ediyorum, ancak tüm ıspanaktan dolayı hala yeşil bir tonu var. Sanırım idare etmek zorunda.

Spor ayakkabılarımı çıplak ayaklarıma geçirip kapımdan çıkıyorum ve onun evine gidiyorum. İçkiyi bıraktıktan sonra Jake'in dairesine dönüyorum ve geçen gün bana verdiği numarayı çeviriyorum.

Onun sesini duyma beklentisi mideme uzun zamandır hissetmediğim bir karıncalanma gönderiyor. Belki de hiç.

"Lo," diye mırıldanıyor.

"Günaydın, günüşiğim! Uyanık mısın?"

"İstemeyerek de olsa, evet." Ses tonu kapalı ve onunla konuşurken a l ı ş t ı ğ ı m normal neşeden yoksun.

"Kapınıza bir hediye bıraktım."

"Çörek mi?" Sesi biraz yükseliyor.

Kıkırdıyorum ve tezgahtan içkimi alıyorum. "Şekerle kaplı kızarmış ekmek mi? Uh, hayır. Çörekte besleyici bir şey yok."

"O zaman bıraktığın şeyi almak için güvenli yerimi terk etmeyeceğim."

"Güvenli yerin mi?"

"Mmm hmm. Kendimi en sevdiğim battaniyelere sardım, yastıklarla çevreledim ve bir paket fıstıklı M&M'im var. Burada iyiyim. Burada kimse bana zarar veremez."

"Sana zarar vermek. Sorun nedir?" İçimi bir endişe kaplıyor.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Eğer konuşursam, gerçek olur." Sesi kesiliyor ve midem bulanıyor.

"Öncelikle Sadie, git kapına bıraktığım lanet içkiyi getir."

"Kahve mi? Eğer öyleyse, bu gerçek aşk olabilir." Sesi şimdi alaycı ama normal ruh halini taşıyor.

Kahretsin, neden bir fincan kahve eklemek aklıma gelmedi? Mutfığa giriyorum ve kapsüllerden birini makineye koyup çalıştırıyorum.

"Altmış saniye içinde kahveniz olacak." Gülüyorum ama diğer hattan cırcır böcekleri duyuyorum. "Sadie, beni korkutuyorsun. Neyin var? Kendini hasta mı hissediyorsun?"

"Hayır!" Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. "Babam öyle. Grip benzeri semptomları var ve ona COVID-19 testi yapmıyorlar." Kelimeler boğazında düğümleniyor.

"Tatlım, çok özür dilerim." Artık hazır olan kahve fincanını alıp dışarı çıkarıyorum ve hızla erimekte olan smoothie'nin yanına koyuyorum. "Kapıda bir fincan Joe var. Kozandan çık ve al, tamam mı? Sonra konuşuruz."

Burnunu çekiyor ve sümüklü bir ses çıkarıyor. "O-o-okay. Sadece kafeine ihtiyacım olduğu için."

"Bu iyi. Kahveni al."

Etrafta dolaştığını duyana kadar bekliyorum ve sonra kapının açılıp kapanma sesini duyuyorum.

"Bana yeşil bir içecek mi yaptın? Önemseydiğini sanıyordum?"

"Bu bir smoothie. İçmeni istiyorum. İçinde tonlarca vitamin ve protein var. Sana harika bir destek verecek."

"Destek istemiyorum!" diye çocukça tersliyor. "Babamın iyi olmasını istiyorum!"

"Nefes al, Sadie. Sadece nefes al. Kanepene otur ve bana neler olduğunu anlat." Kendi tavsiyeme uyuyorum ve telefonu kulağıma tutuyorum, kanepede rahatlarlar söyleyeceklerinin bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum.

"İğrenç görüneni içmek zorunda mıyım?" diye sorar, ses tonundaki tiksinti açıktır.

"Tadına bakmalısın. Ve en azından yarısını içersen çok memnun olurum."

Tam otuz saniye sessizlik içinde bekledim.

"Aslında fena değil. Tadı çilek ve muz gibi. Yine de biraz krema ve yeni bir renk kullanılabilir. Kimse isteyerek, *oooh yeşil içecek diye düşünmez. Nefis.*"

"Dediğiniz gibi, tadı güzel. Rengine aldırmayın ve hayır, krem şantiye kesinlikle hayır. İçkinizi için, kahvenizi yudumlayın ve bana ne olduğunu anlatın."

Derin bir iç çekiyor ve sonra nefes alıyor. "Dün eski sevgilim Sean'dan gelen sinir bozucu bir telefonla uğraştıktan sonra annem aradı."

"Eski sevgilin neden aradı?" Bu bilgiyi hemen saptadım. Tüylerim diken diken oldu. Acaba bana onun numarasını isteyerek verir mi?

"Önemi bile yok. Onun bir önemi yok. Adam çok bencil. Bu zor zamanlarda benden çok benim emeklilik durumum hakkında endişeleniyordu. Sonunda ona defolup gitmesini söyledim."

Genişçe gülümsüyorum ve dizimi diğerinin üzerine koyuyorum. "Aferin kızıma! Güzel. Onun seni aşağı çekmesine ihtiyacın yok."

"Hayır, o olmadan da yeterince şey yaşıyorum." Sesi tekrar incinmiş ve endişeli çıkmaya başlar.

"Seninkilere neler olduğunu anlat."

"Dün annem aradı. Babamın birkaç gündür kendini iyi hissetmediğini söyledi. Daha da kötüleşmiş. Kusuyormuş, yemek yiyemiyormuş, titriyormuş ve yüksek ateşi varmış."

"Oh, Sadie."

"Annem onu hastaneye götürdü ve delilik olduğunu söyledi. Saatlerce beklemişler ve sonunda on ya da daha fazla kişiyle dolu bir odada yer bulabilmişler. Personel dolup taşmış, herkes maske, eldiven ve önlük takıyormuş. Kendisini *Contagion* filminin içindeymiş gibi hissettiğini söyledi."

"Tanrım. Eminim çok korkmuştur."

"Evet." Sesi kısık ama devam ediyor. "İnfluenza A ve B için test yaptılar, COVID-19 için değil ama."

"Neden olmasın!" Ayağa kalktım ve kendimi kafese tıkılmış bir hayvan gibi hissederek odayı adımladım. Altmışlı yaşlarının başında. Sanki hasta olan herkesi test etmeleri gerekiyormuş gibi geliyor. Bu düşünceleri kendime saklıyorum.

"Görünüşe göre diğer semptomlarla birlikte göğüs ağrısı ya da nefes darlığı yaşamıyormuş."

"Şaka yapıyorsun."

"Keşke olsaydım. Grip testi pozitif çıktı ama hala virüs kapmış olabilir. Çok korkuyorum. Ona sıvı ve asetaminofen verdikten sonra eve gönderdiler. Test yapmadıkları ve virüsü tedavi etmedikleri için ölebileceğinden endişeleniyorum." Dizlerimin bağını çözen hıçkırıklara boğuluyorum.

"Geliyorum!" Kapıya doğru yöneldim.

"Hayır! Kapıyı açmayacağım. On dört gündür karantinada değiliz. Belirtilerin iki haftalık bir zaman dilimi içinde ortaya çıktığını söylüyorlar."

"Umurumda değil, Sadie. Şu anda bana ihtiyacın var."

Titrek bir nefes veriyor. "Hayır, hayır. Bunu riske atamayız. Sonunda hasta olursam ve bunu sana veririm kendimi çok kötü hissederim. Bu beni mahveder. Şu anda bencil olamayız."

Başımı onun dairesiyle birleşen duvara yaslıyorum. "İyi olacağını biliyorsun, değil mi?"

Nefesini bırakmadan önce uzun ve yavaş nefes alıyor. "Buna inanmak istiyorum, Evan. Senin ağzından Tanrı'nın kulaklarına kadar."

"Sadece olumlu şeyler düşün, tamam mı? Baban böyle endişelenmeni ister miydi?"

"Hayır. Çok üzüldü. Zayıf olarak görülmekten hiç hoşlanmaz. Ve normalde sağlığı çok iyi."

"Buna odaklanalım. Ayrıca, insanlar her zaman grip olurlar. Değil mi?"

"Evet, öyle."

"Genellikle bol sıvı almak ve kışının üstünde yatıp şımartılmak işe yarar. Eminim annen ona sıkı bir hemşire gibi bakıyordur."

"Nereden bildin?" Kıkırdıyor.

"Güldüğünü duymaya bayılıyorum. Bütün günümü aydınlatıyor."

"Dışarıda yağmur yağarken bile mi?" Sesi biraz daha neşeli geliyor.

"Bu çok boktan. Her şeyden çok ne istiyorum biliyor musun?"

"Neyi? Söyle bana?"

"Sana sarılmak, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum. Alnından öpmek... ve dudaklarından. Tanrım, ağzının tadına bakmak için neler vermezdim. İçimde hissettiklerimi sana da hissettirmek."

Nefes nefese kalıyor ama sonra fısıldıyor: "Ben de bunu isterdim."

Avucumu düz bir şekilde duvara bastırıyorum ve bariyerin hemen ötesinde onun enerjisini, varlığını hissetmeye çalışıyorum. "Sadie, aramızdaki bu şey. Her geçen gün büyüyor. Sen de hissediyor musun? Bana senin de hissettiğini ve yalnız olmadığımı söyle?"

"Ben de hissediyorum. Anlamıyorum ama orada olduğunu inkar edemem. Çekim..."

"Lanet olası çizelgelerin dışında." Başımı sallıyorum ve duvara daha sıkı bastırıyorum.

"Birbirimizi sadece bir haftadır tanıyoruz ve birbirimize dokunmadık bile. Bu nasıl gerçek olabilir?"

"Bilmiyorum tatlım, ama bu daha önce hissettiğim her şeyden daha gerçek. Seni *arzuluyorum*. Geceleri uyanık yatıyorum ve tadının nasıl olduğunu hayal ediyorum. Teninin benimkine karşı nasıl hissettireceğini. Saçlarının nasıl koktuğunu. Ağzını, boynunu, omuzlarını ve daha *aşağısını* öptüğümde nasıl ses çıkardığını. Seninle birlikte olma düşüncelerine kafayı takmış durumdayım."

"Vay canına, Evan. Çizdiğin resimler." Sesi daha alçak, daha baştan çıkarıcı.

"Bunu istiyor musun, Sadie? Ağzım seninkinde. Parmaklarımın tenini okşamasını?" Ona dokunma hayali zihnimde yanıp sönüyor ve aletim ağrıyor.

"Beni tahrik etmeye mi çalışıyorsun?" Sorusu nefes nefese ve arzu dolu olduğunu umduğum bir şekilde.

"İşe yarıyor mu?" Elimi aşağı indirip sertleşen shaftımı avuçluyorum. "Evet," diye itiraf ediyor. "Ama bundan emin değilim."

"İzin ver de bir iki dakikalığına kafanı dağıtmaya çalışayım, tamam mı? Stresini biraz hafifletelim. Sadece sen ve ben varız. Ve sen de biliyorsun ki

benimle güvende."

Bir duraksama oluyor ama sonra "Tamam."

diyor. "Kanepede mi oturuyorsun?"

"Evet."

"Seni ptğm m hayal ediyorsun? Tenine dokunduğumu.

Parmaklarımı yanlarında, göğüs kafesinde gezdirdiğimi."

"Aman..." Nefesi biraz daha hızlı geliyor.

"Gğslerine mi dokunuyorsun?"

"Şimdi yleyim."

Kanepesine yayılmış, telefonu kulağına götürmüş ve sesime dokunurkenki görüntüsü karşısında alt dudağıımı ısıırıyorum. "Güzel. Benim için o güzel meme ularımla oyna. Bana neye benzediklerini söyle. Ne renk?" Antrenman şortumu indirdim ve sertleşmiş aletimi serbest bıraktım. Tabanını kavrayıp bir kez yukarı kaldırıyorum ve onun iri göğüslerine dokunduğunu hayal ediyorum. Onun heyecanlı nefeslerini duymak bile bir rüyanın gerçekleşmesi gibi.

"Daha önce hiç telefon seksi yapmadım."

"Hayır mı? Ama iyi hissettiriyor, değıl mi? Doğıru hissettiriyor. Sesim sana yol gösteriyor, seni cesaretlendiriyor, ne yapman gerektiğini söylüyor."

"Evet." Pantolonunu indiriyor.

"Şimdi odaklan, Sadie. Gğslerine. Bana onlardan bahset. Burada lyorum, bilmek istiyorum."

"Soluk pembe renkteler, her biri yaklaşık bir çeyrek büyüklüğünde. Gerçi uçları şu anda sert."

Onu böyle konuşurken duymak... Artık resmileşti, kafamda bir damla kan kalmadı. Sadie ile telefon seksi yüzünden beynim durdu. Gitmek için ne güzel bir yol. "Onları sıkı küçük meyveler halinde emerdim. Onları kızartır ve ağızımın sıcaklığıyla yakardım. Benim gibi imdiklerdim."

O kadar yüksek sesle inliyor ki, yemin ederim onu duvardan duyabiliyorum. Telefonu kulağıma yaklaştırıyorum. "Senin için çok sertim."

"Anlat bana," diye aynı anda hem i geçiriyor hem de inliyor.

"Uzun ve kalın. Elimle aşağı yukarı okşuyorum. Ucu tahrik ediyor beni. Tanrım, keşke ağızın önümde olsaydı."

"Dilimle o damlaya bir fiske vurur ve seni ağızımın derinliklerine alırdım. Senin üzerinde kuracağıım kontrolle arzudan zayıf dşmeni isterdim," diye söz veriyor.

Dişlerimin arasından tıslıyorum. Bu en fazla otuz saniye sürecek. İkimiz de çok gerginiz. Ve bu mükemmel. "Yatak odasında kontrolü sever misin, bebeğim?"

Mırıldanıyor. "Bazen. Sik yalamaktan hoşlanıyorum. Senin sikini yalamaktan zevk alırım."

"Tanrım, beni boşaltacaksın. Elini külotuna daldır ve bana şu anda ne kadar ıslak olduğunu söyle?"

"Oh, Evan. Islandım. Çok ıslak."

"Benim için damlıyor musun? İki parmağını sert küçük klitorisinin etrafında döndür."

Tekrar ve tekrar. Sana dokunduğumu hissediyor musun?" "Evet, lanet olsun. Evet, hissedebiliyorum."

"Güzel. İki parmağımı ateşinin içine sokar ve sonra oradaki nemi kullanarak klitorisini dilim kadar kaygan hale getirirdim. Sonra da seni sikkem için bana yalvarana kadar bu hareketi tekrarlardım."

"Yaklaştım..." İç çekiyor ve nefesi telefonda kısa aralıklarla geliyor.

"Ben de." Aletimi daha sıkı kavıyorum ve kalçalarımı itiyorum, mükemmel bir sürtünme yaratıyorum, onun küçük miyavlamalarını ve iç çekişlerini dinlerken hızı artırıyorum. "Siktir, patlayacağım bebeğim. Sen kendini parmaklarken benim boşalmamı duymak ister misin?"

"Çok kirlisin," diyor baygın baygın.

"Seni ne kadar tahrik ettiğini duyabiliyorum. Kendini daha sert becer. İçindeki parmaklarım derinlere dalıyor, sert klitorisinin etrafında dönüyor. Orada olsaydım, sen çılgılık atana kadar küçük yumağını ağzıma alırdım."

İşte bu kadar.

Sadie haykırıyor. Onun salıverilme sesiyle sikim fırladı. "İşte bu, Sadie. Bebeğim..." Özümden ip üstüne ip, elime ve karşımdaki duvara fışkırıyor. Kendimi susturmaya bile çalışmıyorum. Her şeyi duymasını istiyorum.

"Tanrım, bu çok iyiydi." Nefesleri hâlâ hızlı ama ses tonundaki neşeyi duyabiliyorum. Bu beni kral gibi hissettiriyor. Bunu ona verebildiğim için bir tanrı gibi. "Senin için de iyi miydi yakışıklı?"

"Az önce Jake'in dairesinin duvarına boşalmıştım." Kuru kuru gülüyorum. "Duvara mı dayandın?"

"Sana olabildiğince yakın olmak istedim," diye itiraf ediyorum. Bu kadın beni deli ediyor. Eğer dışarı çıkabilseydim, bir ağaca baş harflerimizi kazırdım. Bu delilik.

"Bir telefon görüşmesi sırasında beni ailem için ağlamaktan orgazm çılgınlıkları atmaya götüren bir adam için oldukça romantik. Oldukça etkileyici."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum ve size önemli bir soru yöneltiyorum."

"Hangisi?"

"Bunu bir daha ne zaman yapacağız?"

* * *

SADIE

Mükemmel telefon seksinden sonra, normal sohbege geçiyoruz. Evan'ın harika bir sohbetçi olduğunu düşünüyorum. Kitabım hakkında soru sorduğunda, yardım edemem ama onu tüm ayrıntılarla dolduruyorum - kahraman ve kahramanın gevşek bir şekilde bize dayandığı kısım hariç.

"Köpek stili yapmalılar."

Bir kahkaha patlattım. "Hayır, Evan. Sheesh. Seks hikayeyi ilerletmeli ve kahraman ile kadın kahraman ve onların ilişkileri hakkında bir şeyler söylemeli. Okuyucuyu bağlamalı, zihinlerini ve duygularını meşgul etmelisiniz. Romantizmde seks, kahraman ve kadın kahramanın artan yakınlığının bir yansımasıdır."

"Düzüşerek evrim, ha?"

"Temel olarak, evet. Yani ilk kez yatağa girdiklerinde onları köpek gibi yapamazsın. Romantizm bunun neresinde? Bu tam bir azgın porno pozisyonu. Adam kadının arkasında, görüş alanının dışında. Bu, muhtemelen aralarında henüz oluşmamış bir güven gerektirir. Ve onun yatak başlığına, yastıklara ya da her neyse ona bakması. Onu nasıl etkilediğini göremiyor, eğer bu an onun için de kendisi kadar önemliyse. Belki de sadece iniyordur. Belki de eski sevgilisini düşünüyordur. Bunu bilmiyor."

"Hmm." Adam ikna olmuş gibi görünmüyor.

"İlişkilerinin ilerleyen zamanlarında, sadece sert bir şekilde devam ettiklerinde, elbette, harika. Ama ilk seferleri için? Bu işe yaramaz."

Babamla ilgili korkunç haberden beri hiç iş yapmadım. Kafam normalden daha da karışık. Annem bana söylediğinden beri adım atmaktan ve hüngür hüngür ağlamaktan başka bir şey yapmadım. Ve ağlamak için ayıracak mendilim de yok.

Ağlama krizlerinden sonra burnumu silmeyi de. Eski bir tişört bu uğurda feda edildi.

Neyse ki Evan beni panik sarmalından şimdilik kurtardı. Telefon seksi ile. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Biraz gülümsedim bile, gerçi ailem aklımdan hiç çıkmıyor. Babam iyi olmalı. İyi *olacak*. Başka türlü üstesinden gelemedim. Ve zavallı annem - evde tek başına, ağır hasta biriyle ve tüm bunlarla uğraşmak zorunda. Ne yazık ki Teksas'a dönmek için çok geç, bu yüzden endişelenmenin ya da suçluluk hissetmenin bir anlamı yok. Bu durum olumsuz düşüncelerin zihnimi doldurmasını ve ruh halimi etkilemesini engellemiyor. Şu anda Evan'ın desteği için daha fazla minnettar olamazdım. Yavaş yavaş hem kalbime hem de iç çamaşırlarıma giriyor.

"Kesinlikle katılmıyorum. Bence muhteşem yuvarlak bir kıça şaplak atıp vurmakta bolca romantizm var. Elinizi bir kadının omurgasından yukarı kaydırmak ve saçını tutup çekiştirmek. Bu çok güzel bir şey. Bunu nasıl göremezsin, Sadie? Hayal gücün nerede?" Kıkırdıyor.

Son kahveyi de bitirip smoothie'den dikkatli bir yudum daha alıyorum. Çok yeşil. Vücudum tüm bu sağlıklı şeylerle neye uğradığını şaşıracak. "Köpek stili saf müstehcen eğlenceli sekstir. Bu pozisyona karşı değilim. Yatak odasında kesinlikle yeri var."

"Ya da oturma odası, yemek odası, hatta belki mutfak." Sözleri imalarla dolu.

"Evet, ama o zaman da kızın dizlerinde olası bir travmayla karşı karşıya kalırsınız. Durun ve düşünün. Halı yanığı ya da fayans çizikleri varsa bir sonraki sahnede kahramanla yemeğe çıkarken nasıl flörtöz bir kısa etek giyecek, ha? Çarşaf ve yatak her açıdan daha naziktir."

Kıkırdıyor. "Bunu çok düşünmüşsün."

"Bu benim işim. Yaşamak için ilişkileri ve seksi inceliyorum. Hayatın ve aşkın sırları üzerine kafa yoruyorum. Var olan en eski hikayelerden birine -iki insanın birbirine aşık olması- yeni yollar bulmak. Ya da ikiden fazla. Poli yazmıyorum ama okuduğum kesin."

"Üçlü sekse açık mısınız?" diye sorar, bir kırbaç kadar hızlı. "Ben öyle bir şey demedim."

"Hmm. Bir daha düşündüm de, seni paylaşmakla ilgilendiğimi sanmıyorum.

Sorduğumu unut."

"Yapacağım. Ne olursa olsun, ben de aynı şeyi hissediyorum. Sonunda birlikte aynı odada olduğumuzda, başka birinin olması gerektiğini düşünmüyorum,

Çok teşekkür ederim. Ama hikayeye geri dönelim..."

Boğazını temizliyor. "Doğru ya. Yani tecrit sırasında tanıştılar ve birbirlerine yakın mı yaşıyorlar?"

"Bu doğru." Çok fazla detaya girmeye gerek yok. Ayrıca, bazı yönlerin ne kadar yarı otobiyografik olduğunu nasıl açıklayacağımdan tam olarak emin değilim. Şimdilik en iyisi her seferinde bir büyük hayat felaketi/endişesi. "Onu bir soygundan kurtarır. Onu dairesine götürüyor. Cinsel saçmalıklara dönüşen bir rahatlık sunuyor."

"Anlamlı cinsel saçmalıklar," diye düzeltiyor yardımsever bir şekilde. Tam bir izci çocuk.

"Bu doğru. Dinliyordun." Gülümsedim.

"Sadie, bebeğim, her sözünü dinliyorum. Bunu hâlâ nasıl fark etmedin?"

Aman Tanrım. Midem yere düşüyor. Benimle tatlı tatlı konuşması beni öldürüyor. Sesinin boğuklaşması, ses tonunun düşmesi ve bana fısıldayarak sanki tüm dünyada sadece iki kişiymişiz gibi konuşması. Adam kafama şampanyadan daha hızlı gidiyor. Beni sakinleştirmek için şeytani yeşil içkiden bir yudum daha alıyorum. "Farkındayım, güven bana."

"Güzel."

"Biliyor musun, bana arkadaşça davranmandan biraz endişelendim."

"Gerçekten mi?" diye soruyor. Ve ses tonunda bir şey var. Tam olarak doğru olmayan bir şey.

Bekle. Kulağa kötü mü geldi? Bence kötü geldi. Ya onu sadece seks için istediğimi düşünüyorsa? Sanki sadece onun gülünç seksi vücudu benim için önemliymiş gibi. Kahretsin. "Sadece arkadaşın olmanın harika ve tatmin edici olmayacağından değil. Belki bundan daha fazlası oluruz diye ummuştum. Ama insanlarla arkadaşlık da harikadır ve hepimizin arkamızda birine ihtiyacı vardır. Özellikle de böyle zor zamanlarda. Cazibe her şey değildir. Sadece sohbet ederek ve birbirimizi tanıyarak birlikte vakit geçirebilmemiz harika. Ve birlikte çok gülüyoruz, değil mi? Birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyoruz. Bu benim için gerçekten çok önemli, bunu bilmeni isterim."

Ondan ses yok.

"Evan?"

"Çıldırman bitti mi yoksa beni biraz daha rahatlatmak mı istiyorsun?"

"Sadece böyle düşünmeni istemedim... bilirsin. Benimle alay etme, seni vahşi. Zaten yeterince stresliyim."

Biraz daha kıkırdıyor. "Seni kızdırmak için yaşıyorum. Ve ben öyle düşünmüyorum. Rahatla, tatlım. İkimiz de birbirimizle yakınlaşmak için güçlü bir arzu duyuyoruz ve bu güzel ve doğal bir şey. Yetişkinler derin ve kalıcı bir sevgiyi ifade etmek için bunu yapar; soyunur ve birbirlerinin beynini dağıtırlar."

"Ah. Daha romantik. Hiç şiir yazmayı düşündün mü? Bence sende bir yetenek var."

"Öyle mi? Bir bakayım," diyor boğazından bir ses çıkararak. Bir düşünme sesi. "Buna ne dersin? Güller kırmızıdır, Sadie maviyi sever, seni elime geçirdiğimde bir hafta boyunca düz yürüyemeyeceksin."

Gülmekten neredeyse kanepeden düşüyordum. "Aman Tanrım, Evan." "Beğendin mi?"

"Bu çok komik. Ve keşke, koca oğlan. Tüm bunları paketlediğini düşünmemi sağlayacak hiçbir şey görmedim henüz. Sanırım birileri çok fazla amigo kız tarafından yaltaklanmış."

Ve sonra o sessizliklerden biri daha. Garip ve uzun. Ya ben tarihteki en kötü konuşmacıyım ya da bir şeyler oluyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor sonunda. Ve sesi çok üzgün geliyor. Sanki tüm mutluluk ve güzel zamanlar dünyasından çekilip gitmiş gibi. Onu mutlu, huysuz ve bunların arasında birkaç derece gördüm. Ama bu tamamen farklı bir şey. "Sadie, sana söylemem gereken bir şey var."

"Ne?"

"Test sonuçları açıklandığında muhtemelen sosyal medyada bir şeyler göreceksiniz. Benden duyma daha iyi."

"Senden ne duydum?"

"Sanırım babanın hastalandığını falan duyunca beni Google'da aramaya fırsat bulamadın, değil mi?"

"Hayır, yapmadım. Yapar mıydım bilmiyorum. Bu biraz istilacı görünüyor. Arada sırada aşırı hevesli hayranlarım beni takip etmeye çalışıyor ve bunun gibi şeyler oluyor. İnsanların mahremiyetine saygı duymak önemli. Bilmem gereken bir şey varsa, bunu internetten okumak yerine sizden duymayı tercih ederim. Her neyse. Evan, beni korkutuyorsun. Neler oluyor?"

"Sadece... açık fikirli olmaya çalış, tamam mı?"

Sonraki bir saat boyunca Evan üzerime epik boyutlarda bir bok fırtınası boca etti. O kadar yürek parçalayıcı ki, çiğnenmiş, tükürülmüş ve dünün çöprü gibi atılmış hissediyorum ve bu benim başıma bile gelmedi.

Zavallı Evan.

Konuşmayı yarın birbirimizi arama sözüyle bitiriyoruz ama paylaştığı hikâyeyi nasıl değerlendireceğim konusunda endişeli olduğunu söyleyebilirim.

Saklanmasının sebebi. Medyaya yansıyan itibar zedeleyici görüntü. Uyuşturulmak. Dolabında bulunan steroidler. Ona tuzak kurulması. Hepsi çok fazla. Tek başına, tam bir sessizlik içinde, kendisine ait olmayan bir evde kilitli olarak idare edebileceğini tahmin ettiğimden çok daha fazlası. Virüsü ve şu anda herkesin üzerinde kara bir bulut gibi dolaşan belirsizliği de eklediğinizde ortaya korkunç bir tablo çıkıyor.

Evan dibe vurdu ve şu anda hayatındaki tek iyi şey benmişim gibi görünüyor.

Olmak için ağır bir yer.

BÖLÜM 8

KARANTİNA: 8. GÜN

SADIE

Zehra: Kızın ona ilaç verdiğini ve birinin dolabına steroid koyduğunu mu söylüyor?

Aynen öyle. Ve bu çok gizli, Zehra. Bunun tek kelimesini bile kimseye anlatamazsın. Onu basına satmayacağım konusunda bana güveniyor ve gevşek dudaklar gemileri batırır. Ama bunu biriyle konuşmam gerekiyordu ve sen benim en iyi arkadaşımsın.

Zehra: Dudaklarım mühürlü. Merak etmeyin. Basın kesinlikle onu yerden yere vuruyor. Bu makalelerden bazıları cehennem gibi. Altın çocuktan çukura ne kadar hızlı düşülebileceğini gösteriyor.

Ben: Biliyorum. Gördüm. Yani, bana her şeyi anlattıktan sonra nasıl görmem? Onun itibarını paramparça etmeleri çok acımasızca.

Zehra: Onlar sadece işlerini yapıyor ve reklam alanı satmaya çalışıyorlar.

Evet, sanırım. Yine de bu konuda bu kadar hevesli olmak zorundalar mı? Bazılarının geceleri nasıl uyuduğunu merak ediyorum. Tüm bu sonuçlara nasıl vardıklarını ve onun tüm kariyerini silip atmaya ne kadar istekli olduklarını. Uyuşturucu testinin sonuçlarını açıklamak bile hepsini ikna etmedi. Dolabındaki eşyaları öğrenirlerse nasıl patlayacağını Tanrı bilir.

Kesinlikle iyi görünmüyor.

Ben: Biliyorum.

Zehra: Asıl soru, ona güveniyor musun, güvenmiyor musun?

Ben: Onu tam bir haftadır tanıyorum. Ama evet, tanıyorum. Anladığım kadarıyla dürüst bir adam. Ve bu onu çok incitiyor. Bu konuda konuşurken onu duymalıydın. Adamın sesi kesinlikle çok üzgün geliyordu. Takım arkadaşlarının ona sırt çevirmesi ve her şey. Onun için bir aile gibiler.

Ben: Öte yandan, söz konusu erkekler olduğunda her zaman en iyi muhakemeyi sergilediğim söylenemez. Kanıtlar kahredici.

Zehra: Kızım, hepimiz o yollardan geçtik. Her birimiz bazen hata yaparız. Ve genellikle birden fazla kez. Aklınız size ne söylüyor? Daha da önemlisi, kalbiniz size ne söylüyor?

Ben: Bu bana, bu adam söz konusu olduğunda boyumdan büyük işlere kalkışma ihtimalim olduğunu söylüyor.

Zehra: Bu ille de kötü bir şey değil.

Ben: Nasıl yani?

Zehra: Hatırladığım kadarıyla, kalbinin Sean hakkında söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Nada. Hiçbir şey. Bir gık bile. En azından bu sefer dikkat ediyor.

Doğru. Evan Sparks bir metre uzaktan bile beni etkilemeyi başardı. O tehlikeli bir adam. Messenger'ı kapatmalıyım. Babamın nasıl olduğunu öğrenmek için annemi arama vakti geldi. Günde sadece iki kez belirli saatlerde aramama izin verecek, böylece onları kontrol ederek onu delirtmeyeceğim. Umarım ateşi düşmüştür.

Zehra: Dualarımda olacak. Bana ihtiyacın olursa buradayım. Sayfalar gelmeye devam etsin. Hikaye eğlenceli ve insanların şu anda ihtiyacı olan şey de bu. Biraz hafiflik ve umut.

Ben: xx

Ailemi aradıktan (babamın durumu daha iyi) ve Evan'ın ikramını hazırladıktan sonra cep telefonumu açıp Evan'ın numarasını çeviriyorum. Kapalı ön kapımın arkasında duruyorum, böylece olan biten her şeyi duyabiliyorum. Biraz fazla heyecanlıyım. Ne olmuş yani? Beni dava et.

"Seksi Sadie." Mırıldanıyor.

Hemen tüylerim diken diken oluyor. Bunu nasıl yapabiliyor? "Evan, bir teslimatın var. Git ön kapını kontrol et."

"Şimdi öyle mi?" Çıplak ayaklarının cilalı ahşap zemin üzerindeki sesi dairesinin sessizliğinde yankılanıyor. "Bugün işin nasıl gitti?"

"Mükemmel, teşekkür ederim. Ama daha da iyisi, babamın ateşi düştü." "Tatlım. Bu harika bir haber. Çok rahatlamış olmalısın."

"Evet, öyle. Kutlama yapıyoruz."

Kapısının açıldığını ve ardından alçak sesle kıkırdadığını duyabiliyorum.

"Pekala, şimdi.

Çok meşguldün. Senden bir daha haber alacağımdan tam olarak emin değildim." "Ne? Neden olmasın?"

İç çekiyor. "Sana söylediklerim yüzünden, kariyerimin içinde bulunduğu karmaşa yüzünden. Beni çok az tanıyorsun. En eski arkadaşlarımdan bazıları bu yüzden bana sırtını dönmüşken, sistemi aldatmadığıma ve uyuşturucu kullanmadığıma inanmak için neden bana güvenesin ki?"

"Haklısın, birbirimizi uzun zamandır tanımıyoruz. Ve belki de bu sadece bir kaçamak, iki yetişkin arasında eğlenceli bir zaman. Belki de dünya yeniden dönmeye başladığında, birbirimize hiç de uygun olmadığımızı ve bunun sadece geçici bir izolasyon olduğunu anlayacağız. Bu durumu atlatmamıza yardımcı olacak bir yara bandı." Durakladım ve derin bir nefes aldım. Bunun bir fiyasko olduğu düşüncesi bile tahmin ettiğimden daha fazla acı veriyor. Yine o sinir bozucu lanet duygular.

"Ama Evan. Seni neredeyse her gün o balkonda formda ve güçlü kalmak için kışını yırtarak çalışırken gördüm. Jake'in boş odasındaki koşu bandında ve bisiklette ne kadar zaman geçirdiğini hayal bile edemiyorum. Nasıl temiz beslendiğini ve kendine nasıl baktığını gördüm. En önemlisi, sesinde bunun seni ne kadar incittiğini duydum. Tüm bunların ne kadar yanlış olduğunu. Sadece sana inanmakla kalmıyorum, sana güveniyorum. Tamam mı?"

"Tamam. Teşekkür ederim." Sesi hem cep telefonundan hem de koridordan daha sessiz geliyor. Çok yakınız ama yeterince değil. Ve adamın kucaklanmaya ihtiyacı var. Bunu söyleyebilirim. Yaşadığı şey korkunç. Onu teselli etmek için yanında olamamam çok kötü.

"Şimdi yemeğinizi alın ve hâlâ sıcakken içeri götürün."

Komşu dairenin kapısı şıkırdayarak kapandı. "Bira için teşekkürler. Nankör gibi görünmek istemem ama bu kaseinin içindekinin yemek olduğuna emin misin? Çünkü yemeğe benzemiyor."

"Yemek yapmaya ancak bu kadar yaklaşabilirim, dostum." Kanepeye yerleştim, kendi yemeğim önümde hazır. "Senin için salata bile yaptım. Bir şey değil."

"Portakallı makarnanın üzerine maydanoz serpmek garnitür salata değildir bebeğim." "Yeterince yakın."

"Bu bir kutudan çıktı, değil mi?" diye soruyor ama sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Aslında iki kutu. Hiçbir masraftan kaçınılmadı. Kadeh kaldıralım," diyorum ve votka, soda ve misket limonumu alıyorum. "Ailelerimizin ve bizim sağlığınıza."

"Buna içerim."

"Şimdi televizyonunuzu açın. *Yüzüklerin Efendisi* başlamak üzere ve benim favorilerimden biri." Harika açılış müziği başlarken televizyonumun sesini açıyorum. Tanrım, bu filme bayılıyorum.

"Hiç görmedim," diye yorum yapıyor.

"Hayır mı? O zaman rahatınıza bakın çünkü üçünü de gösteriyorlar, biz de bu süre boyunca buradayız."

"Bu bir randevu mu?" Sesi alçak, seksi bir gümbürtü. Arsız bir sırıtışla birlikte gelebileceğini hayal ettiğim türden.

"Tabii ki, bu bir randevu. Birbirimize her yaklaştığımızda bir şekilde randevu oluyor," diyorum gülerek ve bir çatalımı yapışkan hamur işleriyle dolduruyorum.

"Bu büyücülerle falan ilgili, değil mi?"

"Evet, öyle ve buna bayılacaksınız. Bu çok destansı bir hikaye. Dünya inşası inanılmaz. Aragorn'un çok seksi olduğundan bahsetmiyorum bile. Sizin için, savaşçı bakireler ve kirpiklerini kırıştıran güzel elf kadınları şeklinde göz alıcı bir şeyler var. Ayrıca, bir sürü savaş sahnesi var. Miğfer Dibi benim favorim. Çok dolu dolu."

Bir lokma yemek olduğunu tahmin ettiğim bir şeyin etrafında kıkırdıyor. "Tamam, tamam. Beni ikna ettin. İzleyeceğiz," diyor. "Ama bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Bir dahaki sefere ben seçeceğim."

"Kulağa adil geliyor."

"Ve bir ara benimle maç izlemelisin." "Maç derken pornoyu mu kastediyorsun?"

"Ha ha. Çok komik. Benimle spor izliyorsun, Sadie. Tüm kuralları ve her şeyi açıklayacağım. Her şey güzel olacak. Hoşuna gidecek. Güven bana."

"Sadece porno izleyemez miyiz? Bence bu senin için çok daha eğitici olur." Gülüşürken alay ediyorum, hamburgerdeki peynir gibi üzerime atlayacağını biliyorum.

"Biraz cinsel eğitime ihtiyacım olabileceğini mi söylüyorsun? Çünkü daha dün o bölümde her şeyin A olduğunu kanıtladığımı sanıyordum. Yani, sana dokunmadan ya da öpmeden boşalmanı sağladım. Bunun olağanüstü bir hüner olduğunu düşünüyorum."

"Tamam, sen kazandın. Yine de spor söz konusu olduğunda, futbol benim için her zaman yılda bir kez havalı bir mini konserden önce ve sonra gerçekleşen garip bir olay olmuştur. Lady Gaga benim favorimdi ama Shakira ve J. Lo da harikaydı."

"Beni öldürüyorsun."

"Ve hepimiz mini konseri ve havalı reklamları izlemek için içecekler ve birçok farklı atıştırmalıkla bir araya geliyoruz. Sonra adamlar bir alanda koşturup bir şeyler yapıyor. Ne yaptıklarından emin değilim. İşin o kısmına hiç dikkat etmedim."

Evan yüksek sesle inliyor. "Öğrenmen gereken çok şey var. Etrafta dar pantolonlarla dolaşan adamların en azından senin

faiz."

"Bu doğru. Kalçalarına hayranım."

Kıkırdıyor. "Futbol hakkında bir şeyler öğreneceksin Sadie. Ve bundan hoşlanacaksın. Maçlara gitmeden bir yıldızla çıkamazsın. Salgınla ilgili tüm bu saçmalıkların çözüleceğini ve tekrar profesyonel olarak oynayabileceğimi varsayıyorum. Bir gün."

"Olacak, Evan. Umudunu kaybetme. Buna izin vermeyeceğim. Sen harika bir oyuncusun."

"Nereden biliyorsun? Kendi itirafınıza göre, hiç maç izlememişsiniz bile."

"Umurumda değil. Bir şeyler biliyorum. Önemli şeyler. Bu da onlardan biri. Tüm bu doping skandalı ve sana tuzak kuran her kimse, hepsi çözülecek. Kariyerin bitmedi ve aklanacaksın! Beni anlıyor musun?" Sesim bu konuda ne kadar güçlü hissettiğime dair hiçbir tartışmaya yer bırakmıyor.

Bir duraklama. "Evet, hanımefendi. Buna karşı çıkmaya cesaret edemem. Başladığın zaman biraz korkutucu oluyorsun. Seksi korkutucu, ama yine de biraz dış sıkıcı."

"Sana karşı 'benimle uğraş ve öl' sesimi kullanmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Ama bu önemli."

"Farklı sesleriniz için isimleriniz var mı?" diye soruyor.

"Gerçekten de öyle ve az önce DEFCON 1'e korkunç derecede yakın bir şey duydun dostum. Bu, gerçek alçaklık eylemleri gerçekleştiren insanlar için ayrılmıştır. Ya da açken biri beni hafifçe rahatsız ederse falan. Gününe göre değişir. Umalım da oraya hiç gitmek zorunda kalmayalım."

"Yapacağımızı biliyorsun."

"Hmm?"

"Böyle devam edersek, bir gün çılgına döneceğini duyacağım. Bunu garanti ederim. Gelecekte, umarım çok uzak bir zamanda, canını çok fena sıkacağım. Aslında, bunu dört gözle bekliyorum. Bu bir sürpriz, çünkü daha önce bu tür şeyler için hiç takılmamıştım. Ama seninle durum farklı. Benimle güvende olduğunu bildiğin için bana yeterince güveniyorsun. Ve sakinleştğinde hâlâ orada olacağımı bileceksin."

Kalbim nedense iki katına çıkıyor. Kaburgalarımın kafesine baskı yapıyor, bende uyandırdığı tüm duyguları içinde tutmaya çalışıyor. Her an patlayacak ve ortalığı birbirine katacak. Her yer yapış yapış hassas duygularla dolacak. Bunu biliyorum. Eski sevgilimle bir yıl kadar süren ilişkimden sonra, duygular fikri benim için bir hiçten daha fazlası.

biraz korkutucu. "Bu kulağa tehlikeli bir şekilde aramızda ciddi bir ilişki olabileceği tahmininde bulunuyormuşsun gibi geliyor, Evan."

"Öyle, değil mi? Sanırım ikimiz de ne istediğimizi bilecek kadar büyüğüz." Bir kez daha o alçak gümbürtüsü beni her seferinde yakalıyor.

"Doğru." Elimi artık ısınmış olan yüzümde gezdiriyorum.

"Sanırım bekleyip aramızda neler olacağını görmemiz gerekecek. Bu berbat bir şey çünkü beklemekten nefret ediyorum. Özellikle de konu sen olunca beklemekten nefret ediyorum."

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için konuşmayı ona bıraktım.

"Sadece bana çok sık kızma, tamam mı?" Sözlerinde bir parça kırılğanlık var.

Bu kırılğanlık beni tam karnımdan vuruyor. "Tamam," diye fısıldıyorum.

Hattan yumuşak çiğneme sesleri geliyor. "Bana yemek hazırladığın için teşekkür ederim tatlım. Çabanı gerçekten takdir ediyorum ama tadı berbat. Bunun gerçekten yemek olduğundan bile emin değilim. Bu peynir aslında toz halinde miydi?" Kıkırdamama neden olan bir öğürme sesi duyabiliyorum. "Çok daha iyisini yapabiliriz bebeğim," diyor. "Sanırım bundan sonra ikimizin iyiliği için yemek yapmalıyım."

Homurdanıyorum. "Bana kalırsa mutfak şeker, kurabiye ve dondurmalarımı saklamak için uygun bir yerden başka bir şey değil.

Buyurun." "Şu gri şapkalı adama bak. Günde kaç kere kapıya çarpıp düştüğünü mü düşünüyorsunuz?"

"O bir büyücü. Aşırı sivri şapkaları her türlü mimari yapıdan korumak da dahil olmak üzere doğaüstü güçlere sahiptir."

Evan kıkırdıyor. Büyük olasılıkla tüm evrende en sevdiğim ses. "Elbette, Sadie. Sen nasıl istersen."

* * *

EVAN

"Selam, baba. Nasıl gidiyor?" Sabah smoothie'mi hazırlarken sordum. Çok erken uyandığım için Sadie'ye isteyip istemediğini sorma zahmetine girmedim. Zaten isteyeceğinden de değil. Eninde sonunda onu sabah sevişmesiyle uyandırmayı planlıyorum ve bu da kahvaltıya dönüşecek

birlikte ve hatta muhtemelen güne başlamadan önce aynı anda duş almak.

Bir gün.

Umarım.

"İyi görünüyorsun, evlat. Bir keman kadar formdasın." Elinin içine öksürüyor ve ben de kaşlarımı çatarak karşı mutfak tezgahının üzerinde duran ve Skype'ı çalıştıran dizüstü bilgisayar ekranına bakıyorum. Tanrıya şükür Curt hâlâ babamla birlikte yaşıyor. Kardeşim bu teknolojiyi kurdu, böylece onlarla her yerden yüz yüze bağlantı kurabiliyorum.

"Öyleyim, teşekkür ederim. Çalışıyorum. Jake'in evinde kalıyorum."

Babam tekrar öksürüyor ve kapalı bir yumrukla geniş namlulu göğsüne vuruyor.

Bakışlarımı kısıyorum ve solgunluğunun biraz bozulduğunu fark ediyorum. "Baba, neden öksürüyorsun?" Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyor. Yaptığım her şeyi bırakıp babamın aldığı her nefesi takip ediyorum, tuhaf bir şey var mı diye.

"Sakin ol, evlat. Bende virüs yok. Ben iyiyim. Tanrım. Herkes bu grip için çıldırıyor."

"Baba, bu grip değil. Bu, bilinen bir tedavisi, aşısı ya da tedavi planı olmayan bir virüs. Ateşin var mı? Başka belirtiler var mı?"

"Hayır, evlat. Bu öksürüğümün sebebi çok çalışmam. Konserve fabrikası fazla mesai yapıyor ve ben de mümkün olduğunca çok vardiya için kayıt yaptırdım."

"Bunu neden yaptın ki! Hayatımızın geri kalanında ikimizi de geçindirecek kadar param var! Çalışmana gerek yok baba. Bunu sana milyonlarca kez söyledim."

Alay ediyor. "Ne? Ve insanları yardıma muhtaç mı bırakalım? Raporlar, tüm ülkedeki mağazaların konserve ürünlerden temizlendiğini söylüyor. Biz büyük bir tedarikçiyiz, evlat. Yardım etmek için üzerime düşeni yapmalıyım. Bu benim yardım için üzerime düşeni yapmam. Anladın mı?"

Dişlerimi sıkıyorum ve burnumdan nefes alıyorum. "Baba, diğer insanlara erişimini sınırlamanı tercih ederim. Konserve fabrikasında işçileri korumak için ne tür güvenlik önlemleri var?"

Bir elini önce beyaz-sarı saçlarında, sonra da kirli çenesinde gezdiriyor. Gözlerinin etrafındaki çizgiler her zamankinden daha derin görünüyor ve yorgun görünüyor. Aşağı doğru. "Birkaç kişi virüse yakalandığı için şirketim bu durumu oldukça ciddiye alıyor. İş bir süreliğine durdurdular.

Hafta sonu bir ekip geldi ve detaylı bir temizlik yaptı. Hepimiz kıyafetlerimizin üzerine tulum giyiyoruz ve yüz siperliği gibi şeylerimiz var. Bunlar tam bir baş belası. Bütün gün kendi nefesinizi kokluyorsunuz. Sıcak hava solumak." Kaşlarını çatıyor.

"Baba, onlar seni korumak için var."

"Biliyorum ve ben de üzerime düşeni yapıyorum, girerken ve çıkarken giyiyorum. Çıkarken onları çıkışta bir yığın halinde bırakıyoruz ve her gece onları hortumla yıkamak için bir şeyler yapıyorlar. Şanslıyız. Dinlenme odasındaki arkadaşlar bazı şirketlerin insanları işten çıkardığını ve hiçbirini korumak için bir şey yapmadığını konuşuyor."

Tanrım. Bu şey çok daha kötüye gidiyor. Başparmağımı ve işaret parmağımı şakaklarıma bastırarak gerilim tipi baş ağrısını önlemeye çalışıyorum. "Belki de bu erken emekli olman gerektiğine dair bir işarettir? Hesabında bol para olmasını sağlarım ve sen de zamanını golf oynayarak, kâğıt oynayarak ve Curt'le barda takılarak geçirirsin. Hatta barı sizin için satın alırım! Birlikte işletebilirsiniz. Şu pandemi durumu düzeldikten sonra."

"Oğlum..." Sesinde duymayı hiç istemediğim bir uyarı var. "Bunu bir düşün baba. Tamam mı? Curt'le konuş, tamam mı?" Telefonumu aradım.

Bebek kardeş de bugün bir ara radarımda olacak. Kendime bir müttefik bulacağım. Curt babamı konserve fabrikasındaki ağır işlerden kurtarmaktan mutluluk duyacaktır ama kardeşinin ona bir bar almasını pek hoş karşılamayabilir.

Hmm. Onlara yatırıma ihtiyacım olduğunu ve işleten onlar olacağı için üçte birine sahip olacaklarını söylesem nasıl olur? Kulağa daha hoş gelebilir. Bu konuyu Sadie ile konuşacağım. Düşüncelerini öğrenirim.

"Bunu düşüneceğim," diyor isteksizce. "Oğlumun uyuşturucu kullandığını iddia eden tüm bu medya kuruluşlarında neler döndüğünü bana anlatırsan."

Babamın gözlerinin içine bakamıyorum. Ben yapmamış olsam da, babamın bu saçmalıkları duymak zorunda kalmasından bile büyük suçluluk duyuyorum.

"Polly ilgileniyor. Yanlış bir şey yapmadığımı gösteren kan, idrar ve saç testi sonuçlarıyla birlikte görüntüyle ilgili ifademi de yayınladık." "O zaman Tanrı aşkına neden işinizi kaybedebileceğinizi söylüyorlar? Marauders'da mı? Eğer aklandıysan, aklanmışsındır. O kadar. Koç tüm bunlar hakkında ne diyecek?"

"Mastürbasyon resimlerinden daha fazlası var baba. Senin bilmediğin daha fazlası."

Babama bakıyorum ve yüzünün birkaç dakika içinde nasıl sinirli bir ifadeden endişeli bir ifadeye dönüştüğünü fark ediyorum. "Ne gibi?"

"Koç, parti fotoğrafları çıktıktan sonra dolabımı arattı ve steroid buldu." Smoothie'min malzemelerini atıyorum ve karıştır tuşuna basıyorum.

Ben karıştırırken, onun tüm yüzünün kıpkırmızı olmasını izliyorum. Durdur tuşuna basıp sürahiyi çekiyorum ve içkimi dolduruyorum, babamın nasıl tepki vereceğinden ilk kez korkuyorum.

"Roids!" Sesi ağzına kadar öfkeyle doludur. "Küfür! Sana kim kızdı? *Benim oğlumun* sistemi kandırıp daha iyi bir sicil almak için damarlarına zehir akıtmasına imkan yok. Annenle benim yetiştirdiğimiz çocuk bu değil. Fındık uh. Hayatta olmaz. Mümkün değil. O takımda kötü bir tohum var, evlat."

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi ayakta tutmak için kollarımı tezgâha dayıyorum. Babamın meyve suyu içtiğimi düşünmeyi bile reddettiğini duymanın rahatlığı bedenimden ve ruhumdan büyük bir yükü kaldırıyor. Gözyaşlarım gözlerimin arkasına çarptırıyor ve boğazımda bir duygu yumağı düğümleniyor.

"Teşekkür ederim baba," diye mırıldandım.

"Ne için? Oğlumun hilekâr olmadığını bilmek için mi? Aklımın ucundan bile geçmezdi. Senin tek derdin oyun. Sahiplendiğin tek kadın o."

Genişçe sırtıyorum, az önceki endişe ve korku babamın kabulü, inancı ve bir kadından bahsetmesiyle dağılıyor.

"Kadınlardan bahsetmişken, aslında biriyle görüşüyorum." Gülümsüyorum ve içkimin güzel bir kısmını geri çekiyorum. Kahretsin, smoothie'nin çilek aroması bile artık bana sevgilimi hatırlatıyor.

Farkına vardığım şey beni solar pleksus bölgemden vurdu. İlk defa bir kadının *benim olduğumu* düşünüyorum. Ve bu hoşuma gitti. Hem de çok.

"Gerçekten mi? Bu iyi bir haber. Çok iyi bir haber. Bir gün torunsuz bir ihtiyar olarak ölmeyeceğim anlamına geliyor."

"Baba, sen elli iki yaşındasın."

"Ve? Onları kovalayacak kadar genç olduğumda etrafta koşuşturan küçük mini-Spark'lar istiyorum!" Gülümsüyor ve göz kırptırıyor.

"Dostum, seni özledim. Curt nasıl?"

"Peki, peki. Bana şu görüştüğün kadından biraz daha bahset. Ve daha da iyisi, devlet kilit altındayken nasıl oluyor da onunla görüşüyorsun?"

"Buna asla inanmayacaksın ama yan dairede oturuyor. Balkonda tanıştık. Konuşmaya başladık. Birlikte markete gittik. Telefonda konuştuk. Aynı anda film izledik."

ayrı daireler. Hatta birbirimize yemek yapıp kapının önüne bırakıyoruz."

"Shee-it. Bana ona kur yapıyormuşsun gibi geldi, evlat. Bu senin için bir ilk olmalı."

Gülümsüyorum ve çenemi ovuyorum. "Biliyor musun, haklısın. Birbirimize dokunmadık bile ama yemin ederim ona dünyadaki diğer kadınlardan daha yakınım. Sanki beni farklı bir seviyede anlıyor. Ve konuştuğunda, çok komik. Kadın beni karnım ağrıyana kadar güldürüyor. Ve baba, o muhteşem."

"Oh? Yaşlı bir adamı mutlu et ve bana detayları ver. Dinlenme odasındaki adamlarla konuşacak bir şeye ihtiyacım var."

"Oh, adamım. Omuz hizasında sarı saçlar. Kalın ve yumuşak görünüyor. Saatlerce içine bakmak istediğim büyük mavi gözler. Öpmek için sabırsızlandığım, aşk tanrısının yayı şeklinde bir ağız." Yüz hatlarını ezberlediğimi düşünerek gülümsüyorum. "Benim Sadie'min her zaman biraz pembe görünen yüksek yuvarlak elmacık kemikleri ve ağzının hemen yanında iki küçük gamzesi var." Uzaklara, boş duvara bakıyorum ve onun görüntüsünün zihnimi doldurmasına izin veriyorum. "O başka bir şey baba. Ve vücudu..." Islık çalıyorum ve sırtıyıyorum. "Bu dünyanın dışında. Günlerce kıvrımlar."

Babam önündeki masaya vuruyor. "Lanet olsun, evlat. Bu kızı tarif ediş şekline bakılırsa, sanki Amerika Güzeli olabilirmiş gibi hissediyorum."

"Daha iyi, çünkü o Sadie."

"Onun senin Sadie'n olduğunu söylediğini duydum. Ondan bahsetme şeklin, bu kıza karşı görünüşüne olan takıntınla eşleşen hislerin olduğunu düşünmeme neden oluyor, değil mi?"

"Kesinlikle. Ne olacağından ya da ona elimi sürmeden önce ne kadar dayanabileceğimden emin değilim. Bu beni öldürüyor. Haftalarca beklemekten memnun. Zaten 8. gündeyiz ve ben onun için yanıp tutuşuyorum."

Babam başını sallıyor ve dudaklarını büzüyor. "Onunla bir anlaşma yapın. Belli bir zaman dilimini geçtikten sonra bir araya gelin."

Alt dudağımı ısııyorum ve önerisini düşünüyorum. "Bu harika bir fikir. Sen bir dahisin!"

Babam gülüyor ve bu kalbimi sevinçle dolduruyor. Son zamanlarda Sadie'ye gerçeği söylemek ve babama söylemek konusunda endişelenmek arasında kendimi çok ağır hissediyordum, bu kadar duygusal yük taşıdığımı fark etmemiştim. Şimdi sanki yüz kilo hafiflemiş gibiyim.

"Evlat, Indiana'daki en güzel kızı aptal olduğum için kazanmadım, değil mi? Ve senin Sadie'nin sesi biraz annene benziyor. Gözleri hariç. Annenin gözleri baharın en güzel zamanındaki çimler kadar yeşildi."

"Biliyorum. Hatırlıyorum. Konuşma için teşekkürler, baba. Senin önerinle, aramam gereken bir kadın var."

"Doğrudan üzerine gitmeyin. Yumuşak bir şekilde yönlendirin. Duygusal bombalar atmak yok. Bunu yaptığınızda kadınlar telaşlanır. Ağırdan alın, konuşmanın içine yedirin. Bir yolunu bulacaksınız. Benim oğlum istediği zaman zeki ve anlayışlıdır."

"Babamdan öğrendim." "Evet öyle. Seni seviyorum oğlum."

"Ben de seni seviyorum baba. Hem de çok. Dikkatli ol ve beni haberdar et. Eğer birkaç gün içinde senden haber alamazsam, arayacağım."

"Ve bu aramayı dört gözle bekleyeceğim. Hoşça kalın."

"Güle güle." Skype'ı kapatan düğmeye basıyorum ve babamın söylediği her şeyi düşünüyorum.

Eğer kız arkadaşımın beni fiziksel olarak dünyasına kabul etmesini istiyorsam, onun mantıklı tarafına hitap etmem gerekecek. Doğası gereği son derece zeki ve mücadelecidir. Kesinlikle bir savaş verecektir. Yine de bu savaşı kazanmaya niyetliyim.

Ve Sadie, ödöl o.

BÖLÜM 9

KARANTİNA: 9. GÜN

EVAN

"GÜNAYDIN, GÜNEŞİĞİ." Telefonumu kulağıma tutarak balkona çıkarken GÜLÜMSÜYORUM. Güneş parlıyor ve esinti çok soğuk değil. Dışarıda kız arkadaşım ile konuşmak için mükemmel bir hava.

"Güzel bir sabah. Babamla kendim konuştum. Şimdiden köşeyi dönmüş ve kendini çok daha iyi hissediyor."

"Bebeğim, bu harika! Bunu duyduğuma sevindim. Ben de babamla konuştum." "Gerçekten mi? Nasıl gitti?"

"Yoga kıyafetlerini giyip balkona çık. Matını getir, sana anlatacağım."

Sadie yüksek sesle inliyor. "Zaten yoga pantolonum ve atletim var ama bugün aylaklık etmeyi planlıyordum. İlham perisi tam bir baş belası ve diğerleriyle iyi geçinemiyor. Diğerleri derken beni kastediyorum. *Benden* kaçıyor, huysuz kadın."

"Ah, üzgünüm bebeğim. Geri gelecektir. Belki de sadece biraz güneş ışığına ihtiyacın vardır. Dışarı çok güzel. Biz konuşurken güneş yüzümde parlıyor."

"Hmm. Gömleksiz misin?"

Sırıtıyorum. Sevgilim vücudumu beğeniyor. Büyük bir artı. "Olabilirim."

"Eğer öyleyseniz, gelip o gün için göz zevkimi düzeltmeye ikna olabilirim."

Telefonu hoparlöre aldıktan sonra küçük masanın üzerine bıraktım ve tişörtümü başımın üzerinden yırtıp attım. "Tişörtünü çıkar. Gel benimle takıl. Bana biraz yoga öğret. Bu sabah yaptığım kaldırışlar yüzünden sırtım biraz gergin."

"Tüm o kaslara masaj yapıp başka bir şekilde çalışmayı tercih ederdim," diye homurdanıyor, sesi çok sinirli çıkıyor.

Kıkırdıyorum. "Hey, ne zaman kurallarını yıkmaya hazır olursan, ben buradayım."

"Bunlar benim kurallarım değil," diye tersliyor. "Bunlar doğrudan hükümetin en üst kademesinden geliyor."

"Dışarı gel. Kullanabileceğim kalın bir havlu buldum ve eğitilmeye hazırım."

Ofluyor. "Oh iyi. Bana birkaç dakika ver. Dişlerimi fırçalamam lazım." "Yoga yapmak için dişlerini fırçalaman mı gerekiyor?" Yüksek sesle güldüm.

"Kapa  neni! İyi bir ağız hijyeni önemlidir ve daha yeni üçüncü fincan kahvemi içtim. Kahve nefesiyle egzersiz yapamam."

"   nc  m ? Sadie," diye onu azarlamaya başlıyorum ama telefonu yüzüme kapatarak çabalarımı boşa çıkarıyor.

Başımı sallayarak havlumu uzunlamasına beton alana serdim ve bir şişe su ve güneş gözlüklerimi almak için içeri girdim.

Elimde şişeyle geri döndüğümde, Sadie'nin yuvarlak k cının havaya kalkmış olduğunu ve matını düzleştirmek için eğildiğini görüyorum.

"Güzel manzara." Alt dudağımı ısıyorum ve her kıvrımı beynime kazımak için başımı eğiyorum.

Sadie ayağa fırlıyor, etrafında dönüyor ve elini kalçasına götürüyor. Bakışları kötü niyetli ama yanakları çoktan pembeleşmiş ve ağzı seğiriyor.

"Sapık!" Patladı ve sonra gülümsedi.

"Su luyum. Ve  zg n bile değilim."

Homurdanıyor ve eşyalarını düzenlemeye devam ediyor. "Son zamanlarda öğrendiğim bazı ayakta duruş pozlarıyla başlayalım. Öğretmen buna Savaşı Bir diyor. Sol bacağınızı  ne, sağ bacağınızı da arkaya doğru makas benzeri bir şekilde koyun."

"Oooh, makaslama. Sapık a." Ona bakarken takip ediyorum.

Sırtıtıyor ve kollarını havaya kaldırıyor. Ellerini gökyüzüne uzatır gibi başının üzerine koyarken dolgun göğüslerinin yükselişini hayranlıkla izliyorum.

Ellerimi ve ağzımı o nefis görünen tümseklerin üzerine koyduğumu hayal ediyorum. "Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildi."

"Aklını çukurdan çıkar ve pozisyona odaklan," diye azarlıyor. Ama ses tonundaki sertlik ve çok seksi vücudu Bay Happy'nin dikkatini olması gerekenden çok daha fazla  eker.

Aletimi daha rahat bir pozisyona ayarlıyorum ve sonra ellerimi yukarı kaldırıyorum ama onlarla birlikte başka bir şey de yükselmeye başlıyor.

"Tanrım, çok müstehcensin. Ve çok seksisin. Kes şunu!" diyor ama gözlerindeki ateşi ve sıcaklığı görebiliyorum.

Onu kızdırmak için yan dönüyorum ve ona olan çaresiz ihtiyacımı göstermek için aletimin spor şortumun içine girmesine izin veriyorum. "Bu senin hatan. Ona bir baksana. Çok hazır ve istekli."

Kaşlarını çatıyor. "Adil oynamıyorsun."

"Kim adil olmaktan bahsetti ki? Son dokuz gündür takıntı haline getirdiğim kadını elime almak istiyorum. Dahası, bunu sen de istiyorsun."

"Evan," diye inliyor ve kollarını koruyucu bir şekilde göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Bir anda kendimi bok gibi hissettim.

"Özür dilerim. Seni istemekten kendimi alamıyorum. İkimizin de istemediği bu zorunlu bekarlığa bir zaman dilimi ya da bitiş tarihi koymamızın yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

İç çekiyor ve çıplak pazularını ovuşturuyor. "Virüs tehlikeli ve belirtilerin ortaya çıkması bazen on dört güne kadar sürebiliyor. Ve sanırım..."

"Zaten dokuz gün boyunca hiçbir şey olmadan hayatta kaldık. Bu bizi sefaletimizden kurtarmak için yeterli değil mi?"

Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Bu doğru olmaz."

"O zaman ne zaman olacak?" Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum ve parmaklarımı boynumun arkasında birleştirerek tüm vücudumu sergiliyorum.

Bakışları sanki fiziksel bir dokunuşmuş gibi tenimin her yerinde gezinirken onu izliyorum. Ellerini kalçalarına koyuyor ve göğüs uçlarının atletinin üzerinde küçük noktalar halinde sivrildiğini görebiliyorum. O dikleşmiş uçlara ağzımı dayamak için sol taşağımı verirdim.

"Belki bir hafta daha? Eğer ikimizde de herhangi bir belirti yoksa, *sadece* birbirimizi görmemizin güvenli olacağını düşünüyorum."

Zihnim geriye doğru saymaya başladığında kalbim sıkışıyor. "Bebeğim, bu on yedi gün, on dört değil. Peki ya on?"

Gülüyor. "Yarın mı?"

"Anlaştık!"

Kıkırdıyorum.

"Anlaşma yok! Bu sadece on gün. 15. güne ne dersin? O zaman emin oluruz."

Başımı sallıyorum ve sertleşmiş sikimi avuçluyorum. Şortumun üzerinden sikimi okşayıp inerken mavi gözleri parlıyor ve ısınıyor. "On dört. Bir gün bile fazla değil. Dayanamıyorum. Sana dokunmak için beş gün daha beklemek... Kahretsin, Sadie. Bu beni öldürecek."

Dudaklarını yalıyor ve kaşlarını çatıyor. "Biliyorum. Benim için de öyle. Ama bunu yapabiliriz. Birbirimizin güvenliği için bunu başarabiliriz. Şimdi bacaklarınızı makaslayın, ereksiyonunuzu görmezden gelin ve o kocaman kollarınızı başınızın üzerine kaldırın." Sadie de onun dediğini yapıyor. "Sonra kalçalarında ve arka bacağına güzel bir esneme hissedene kadar öne doğru hamle yap."

Takip ediyorum ve derin nefes alıyorum, sadece hızla atan kalbimi sakinleştirmeye değil, aynı zamanda aletimi de soğutmaya çalışıyorum. Mavi toplar gerçek bir anlaşma ve Bay Mutlu artık hiç hareket alamadığı için Bay Huysuz. Bu gecenin ilerleyen saatlerinde bununla ilgileneceğim. Belki Sadie'yi başka bir telefon konuşmasına ikna edebilirim. Oooh daha iyisi, bir video sexcapade. İşte bunun bir değeri var.

"Şimdi kollarınızdan birini T şeklinde döndürün. Arka bacağınızı geniş bir duruşla uzatın ve dikkatle öne doğru odaklanın." Çaba sarf ederken yüzünü buruşturuyor. Benim kızım için yarım yamalak yapmak yok.

Dediğini yapıyorum ve bir yandan ona bakarken bir yandan da iyice gerinmenin keyfini çıkarıyorum. "Söyle bakalım. En sevdiğin yemek nedir?"

"Candy," diyor hemen ve sonra başka bir poza geçiyor.

Talimat almadan onun hareketlerini akıcı bir şekilde takip ediyorum. "Şeker bir yiyecek değildir, bebeğim."

"Benim için öyle. Bakalım, Reese'in fıstık ezmeli kupları var. Kahvaltı için iyi, fıstık ezmeli tost gibi. Sonra Snickers var... Tüm o fındıklar ve nuga. Çok sağlıklı." Sırıttıyor. "Reklamlar bile bunun bir öğün yerine geçmesi için tasarlandığını doğruluyor." Hiç tökezlemeden bir sonraki poza geçiyor. Bir kolunu gökyüzüne doğru kaldırmış ve bir dirseğini bükülmüş dizinin üzerine koyarken vücudunun yarısını yana doğru eğmiş.

"Bebeğim, hayır." Eğiliyorum ve onun yaptığını yapıyorum. "Bu düşündüğümünden çok daha kötü."

"Ve tabii ki en sevdiğim temel gıdalardan biri olan fıstıklı M&M'ler. Tüm o iyi protein. Ve çikolatanın içinde süt ürünleri var. Yani protein ve süt ürünlerini bir arada alabiliyorsunuz. Gerçekten zaman kazandırıyor." Kocaman gülümsüyor ve beni kızdırmayı sevdiğini söyleyebilirim.

"Beslenme seviyen beni dehşete düşürüyor. Yogadan sonra sana öğle yemeği hazırlayacağım. Ve akşam yemeği!"

Ayağa kalkıyor, ellerini başının üzerinde avuç içleri birbirine değecek şekilde üçgen şeklinde birleştiriyor ve bir bacağına kaldırıp kalçasının iç tarafına koyuyor. Onu ilk kez izlediğimde yaptığı pozun aynısı. Ama bu sefer sağa sola sallanmıyor.

"Harika iş! Hareket bile etmiyorsun. Bu pozun adı ne?" "Ağaç duruşu, sanırım. Evet, oldukça eminim."

Ayağımı uyluğumun iç tarafına doğru tamamen sokmaya çalışıyorum ama olmuyor. Ben denemeye devam edip başarısız oldukça kıkırdıyor.

"Aşağıdan başlayın. Çıplak ayağınızı iç bacağına veya ayak bileğinize dayayın. Hala esneme hareketi yapıyorsunuz ve dengemiz üzerinde çalışıyorsunuz ama bu o kadar zor değil. Bunu ne kadar çok yaparsanız o kadar esnek olursunuz. Önceden eğildiğimde yere dokunamıyordum, şimdi dokunabiliyorum."

"Göster bana." Sırıttıyorum.

Gözlerini kısar. "Hiç şansın yok, dostum! Sen sadece kıkırmı ya da göğüs dekolteLERİMİ görmek istiyorsun."

"Evet."

"Yalan yok, dürüst erkekleri severim ve sen bana karşı çok açık sözlü oldun. O kadar ki, bence biraz göz zevkini hak ediyorsun." Ve başka bir yorum yapmadan atletini başının üzerinden yırtıyor ve sade, neredeyse şeffaf bir egzersiz sütyeniyle kalıyor. Areolalarının mükemmel çeyrek boyuttaki şeklini ve etli uçlarını görebiliyorum.

"Tanrım! Beni öldürmeye çalışıyorsun!" İnliyorum ama gözlerimi tüm bu et güzelliğinden alamıyorum. "Çok güzelsin. Her yerinle."

"İşe geri dönün. Yaptığımız her şeyi diğer tarafta da yapmanız gerekiyor."

Dudaklarımı yalıyorum. "Yüzün hep bana dönük olduğu sürece ne istersen yaparım prenses."

"Sen tam bir meme adamısın. Biliyordum! Gözlerinin onlara kayma şeklini. Bu nimeti unutmayacağım."

Başımı sallıyorum. "Ne dersiniz deyin ama benim kadının hayatımda gördüğüm en muhteşem göğüslere sahip."

"Senin kadının, ha?"

"Evet. Beni apartman duvarına boşalttığın gün buna karar verdim. Eğer bir kadın ona hiç dokunmadan kendimi kaybetmeme neden olabiliyorsa, onun benim için doğru kişi olduğunu biliyorum."

Söz konusu kadın mırıldanıyor. "Göreceğiz."

"Sütyenini çıkarırsan daha iyi görebilirim."

"Neredeyse saf! Ağgözlülük yapma. Ayrıca, bu kadar samimi olmadığım başka komşularım da var." Dudaklarını büzüyor ve başka bir poza geçiyor.

"Ağgözlü mü? Söz konusu sen olunca, Sadie, asla doymam. Ama haklısın. Şehrin geri kalanının seni görmesine ihtiyacım yok."

Göğsü aşığı yukarı hareket ediyor ve aldığı her nefeste sikim zonkluyor.

"Bence bu gece görüntülü sohbet etmeliyiz," diyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle."

"Ve sen sadece sohbet etmek mi istiyorsun?" Kaşlarını kaldırıyor.

Başımı salladım. "Evet, ama bence bunu çıplak yapmalıyız. Gördüğün gibi," diye bariz arzumu işaret ediyorum. "Ben ihtiyacı olan bir erkeğim ve sen de ihtiyacım olan kadınsın."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve manzaraya doğru bakıyor. "Senin gibi iri yarı bir adamın ihtiyaç duyduğu kadın olmak hoşuma gidiyor. Gerçi daha önce hiç böyle bir şey yapmadım."

"Ben de öyle. Bunu birlikte çözeceğiz. Bunu bir randevu haline getir."

"Seks için bir randevu mu?" Başını eğiyor, sanki konuyu gerçekten değerlendiriyormuş gibi.

Sırıtiyorum. "Görüntülü seks görüşmesi." Gülüyorum ve dudakları seğiriyor. "Telefon seksinin ikimiz için de bir ilk olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor. "Ve bu şeydi..." Göğsünden, boynundan ve yanaklarından yukarı doğru bir kızarıklık yükseliyor. "Çok ateşli. Ve eğlenceli."

"Bence görüntülü sohbet çılgınca olurdu. Ve eğitici. Bilirsiniz, hikayeniz için. Belki kahraman ve kadın kahraman Skype'ta seks yapabilirler."

Gözleri genişler. "Bu mükemmel bir fikir. Bunu araştırma amacıyla yapmalıyız."

"Kesinlikle. Saat kaçta arayayım? Onda mı?" "Geç saatlere kadar yatmam."

"Bebeğim, yatağa uyumaya gitmiyorsun. Ben kendimi okşarken ve ikimiz de aramızda oluşan güzelliğin tadını çıkarırken, sen kendini kamera karşısında becermek için yatağa gidiyorsun."

"Güzellik mi?" Şaşırmış gibi başını geriye atıyor.

"Tüm seks eylemlerinin kendi tarzlarında güzel olduğuna inanıyorum. Her şey güven ve tutkuyla ilgili. Birbirinizi fiziksel olarak ifade etmek isteyeceğiniz şekilde önemsemek."

Genişçe gülümsüyor, güneşin altın ışınları altında parlıyor. "Peki ya aşk?"

"İki insan ilişkilerinde böyle bir noktada olduklarında, bu sadece inşa ettikleri ateşe katkıda bulunur. Hiç sönmesin diye yanmaya devam eder. En azından ben böyle görüyorum. Ya da şimdi öyle görüyorum."

Söylediğim her şey, sanki sahadaymışım, gol bölgesine koşuyormuşum ve son saniyede rakip takımın defans oyuncuları tarafından yere indiriliyormuşum gibi formumu bozdu. Sanki nefesim kesilmiş gibi rüzgâr bedenimi terk etti. Ona bakışım berraklaştı ve gelecekte ikimizi görebiliyordum. Bir ömür boyu birbirimize gülecek ve takılacaktık. Sonsuza dek sürececek bir mutluluk.

O anda, bu kadına aşık olduğumu fark ettim ve ona hiç elimi sürmedim.

Akıl.

Üfle.

"Rutininizi bitirmenize izin vereceğim. B e n i m , " durumumu işaret ediyorum, "halletmem gereken bir şey var. Saat 10'da görüşürüz." Ona bir öpücük gönderiyorum.

"Sabırsızlanıyorum, Evan. Saat 10'da görüşürüz."

Parmaklarımla bir hareketiyle içeri girip doğruca banyoya gidiyorum.

* * *

SADIE

Saat ona on dakika var ve ben sinirden ve beklentiden karıncalanıyorum. Gerginim çünkü ya hoşuna gitmeyecek bir şey yaparsam ya da ekranda çekici görünmezse? Ya oturduğumda karnım o yuvarlanma şeklini alırsa? Herkesin bir oturma yuvarlanması vardır, sanırım? Evan'ın ne görebileceğini görmek için karnımı yukarı ve geriye doğru kıvrıyorum.

İnleyerek yatağıma uzandım, dizüstü bilgisayarım da yanımdaydı. Neden bu kadar endişeliyim ki? O bir erkek. Erkekler çıplak kadınlardan hoşlanır ve o da benim şeklimi beğendiğini açıkça belli etti ve bugün erken saatlerde göğüslerimden oldukça hoşlanmış görünüyordu. Belki de onlara odaklanabilirim. Göğüslerle dikkatini dağıtırm, kalabalığı memnun edeceğim garanti.

Ya kamerayı bacaklarımla arasına koymamı isterse?

Aman Tanrım! Bunu hayatta yapmam.

Muhtemelen değil. Hmm. Kesinlikle kalçalarının arasını görmek istiyorum.

O paylaşırsa, benim de paylaşmam adil olur.

Tamam, belki işler çok kızışırsa, o eski kasık atışını denerim.

Çenemi sıkıp saate bakıyorum. Sekiz dakika geçmişti ve deniz mavisi saten bir kaşkorse ve külot takımıyla yatağımda uzanıyordum. Göğüslerimi örten dantel üçgenler var, ama yine de geniş göğüs dekoltesi görülebiliyor. Göğüslerin altında, göğüs kafesim boyunca ve karnımın üzerinde kayıyor. Külot, kıcımın üst kısmında şımarık bir saten fiyonk bulunan esnek bir dantel tanga - sanki kıcımı bir hediye olarak sunuyormuşum gibi.

Teknik olarak doğru. Bir bakıma.

Bir video çağrısı aldığıma dair bildirim yanıp sönüyor ve yatakta yanıma doğru eğilip başımı elime yaslıyorum. Aramayla kabul etmek için düğmeye basarken çekici bir poz ve kesinlikle hissetmediğim bir sakinlik havası sergilemeye çalışıyorum.

Evan'ın gülümseyen muhteşem yüzü ve vücudunun üst kısmı ekranda belirir. Göğsü çıplak ve deli gibi sırtıyor. Bilgisayarı kucağında tutuyor olmalı çünkü yatakta olduğunu, ahşap bir yatak başlığına yaslandığını ve arkasında bir yığın yastık olduğunu görebiliyorum.

Elimde olmadan başımı arkaya eğiyorum ve anında gülüyorum. "Ne kadar aptalız. Bunun farkındasın, değil mi?" Alay ediyorum.

Sırtıyor ve daha dik oturuyor, gözleri doluyor. "Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir, değil mi?"

"Gerçekten çaresiz miyiz? Yani güvendeyiz. Her gün tadını çıkarabileceğimiz mükemmel bir manzaramız var. İnternet, televizyon, telefon, Candy Crush, bilirsiniz, önemli şeyler. Yoksul değiliz."

"Hayır, değiliz ama en önemli şeyden bahsetmeyi unuttunuz."

Alt dudağıma dokunuyorum ve düşünüyorum. "Haklısın. Atıştırmalıklar. Bir sürü atıştırmalığımız var. Hazırız."

İnliyor ama ardından bir kahkaha atıyor. "Yok canım, biz birbirimize sahibiz. Her gün yüzünü görmek, sesini duymak için sabırsızlanıyorum. Bu kulağa son derece klişe gelebilir ama şu anda fırtınanın içindeki sakinlik sensin. Sen olmasan aklımı kaçıırırdım."

"Bir kadının seninle yatağa girmesini sağlamanın tek yolu bu. Çok kötü, ben zaten yattım. Daha önce de belirtildiği gibi, ikimiz de hiçbir şeyi kaydetmiyoruz veya ekran görüntüsü almıyoruz ve ikimiz de birbirimizin mahremiyetine saygı duyuyoruz. Şimdi bana aletini göster."

Sertçe gülüyor ve her bir karın kasının çabayla hareket edişini izliyorum. Göğüs kasları ve pazıları nefis bir şekilde esniyor ve ağzım sulanıyor.

"İyi şeylere doğru gidiyorsun, ha?" O etli, dolgun dudaklarını büzüyor.

Omuz silkiyorum. "Bu işin böyle yürümesi gerekmiyor mu?"

"Kendi kurallarımızı koyduğumuzu söylemek oldukça güvenli ve ancak önce sen bana kendi kurallarını gösterirsen ben de sana kendi kurallarımı gösteririm." Umursamazca omuz silkiyor.

"Ne! Efendim, itiraz ediyorum. Ne kadar kaba ve centilmenlik dışı. Videoda kirli seks yapmak için kur yaptığınız narin çiçek ben olmalıydım." İyi bir önlem için suratımı astım.

"Öyle mi? Başlangıç olarak şuna ne dersin? Ayağa kalk ve bu gece benim için giydiğin tüm o seksi numarayı bana göster. Bana her şeyi göster, belki ben de sana daha fazlasını göstermeyi düşünürüm."

Dudaklarımı yalıyorum ve doğruluyorum. "Yeterince makul." Ellerim kalçalarımın odanın ortasında dururken yüzünü görebilmek için geri çekiliyorum.

"Göster bana," sesi daha alçak bir tınıya düşüyor ve anında en çok ihtiyaç duyduğum yerde biraz sürtünme yaratmak için bacaklarımı birbirine kaydırmamı sağlıyor.

Karnımı örten satenin kanatlarını kaldırıyorum ve ona külotumu ve karnımı daha da iyi görebileceği bir manzara armağan ediyorum.

"Kameraya yaklaş. O külotu görmek istiyorum."

Derin derin nefes alarak yaklaşıyorum, böylece ekranın tamamı dantelle kaplı seksimi yansıtıyor.

"Tanrım, tıraş oldun mu?"

"Sanırım bunu öğrenmen gerekecek." Ve bu notla birlikte yavaşça arkamı dönüyorum.

Bunu yaptığımında, çıplak kıkırmı görebileceği saniyeyi biliyorum.

Kendimi cesaretlenmiş hissederek kalçalarımı sallıyorum.

"Sik beni, inanılmaz bir kığın var. Sulu bir şeftali gibi ısırarak istiyorum. Tanrım, Sadie, beni çözüyorsun."

Omzumun üzerinden kameraya bakıyorum ve bir elinin çoktan külotunun içine girdiğini görüyorum. Elini kumaşın altında ileri geri hareket ettirerek beni anında ateşlendiren ve rahatsız eden kaba bir görüntü sergiliyor. Isı ve heyecan vücudumu sarıyor ve kalçalarımın arasına sıcak bir şekilde yerleşiyor.

"Şortunu çıkar dostum, ben de üstümü çıkarayım" diye pazarlık ettim.

Anında iç çamaşırını indiriyor ve beni en güzel, en kalın horoz karşılıyor. Ortalamanın üzerinde büyüklükte ve uzunlukta, dudaklarımı üzerine koymayı çok istediğim geniş topuzlu bir tepesi var. Bahse girerim dokunabileceğim en yumuşak tendir.

"Vay canına, orada güzel bir şey paketliyorsun." Başparmağıyla başını çevrelemesini ve ucuna nem yaymasını izlerken sesim titriyor.

İnliyorum ve alt dudağımı ısıtıyorum.

"Üstün. Çıkar onu. Hemen şimdi." Sesi bir rica değil. Bu bir talep ve o kadar sıcak ki tüylerim diken diken oluyor.

Bunu onun için iyi hale getirmek isteyerek ellerimi göğüslerime doğru kaydırıyorum ve onları avuçluyorum. Sonra danteli aşağı çekerek onun seyir zevki için onları ortaya çıkarıyorum.

"Güzel olduklarını biliyordum, ama lanet olsun bebeğim, bunlar harika memeler. Onları o kadar uzun süre emerdim ki, ben amına dokunmadan bile boşalırdın. Uçlarını benim için kopar ve çimdikle."

Bunu yapıyorum ve vücuduma yayılan güzellik karşısında haykıyorum. Uyarılma kalçalarımı kaplıyor ve göğüslerimle oynarken onları birbirine sürtüyorum.

"Top, bebeğim."

Tişörtü başımın üzerine kaldırıp arkama atıyorum.

"Daha önce yaptığın gibi yatağa yan yat ama dizüstü bilgisayarını arkaya it ki çoğunu görebileyim."

Körü körüne ne derse onu yapıyorum. O kadar tahrik oluyorum ki boşalmaktan ve onun da aynısını yapmasını izlemekten başka bir şey düşünemiyorum. "Tanrım, Evan, vücudun çıldırmış. Ellerimi ve ağzımı üzerinde gezdirmek istiyorum."

"Ben de bunu her şeyden çok istiyorum. Külotunu çıkar."

Gözlerimi kapatıyorum ve sadece yapıyorum. Bunu çok istiyorum. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde dantelleri kalçalarımın ve bacaklarımın aşağıya doğru itiyorum ve yatağın ucuna doğru tekmeliyorum. Hiçbir önyargının ya da sinir bozucu güvensizliklerin beni anın dışına çıkarmasına izin vermiyorum. Bu deneyimin her saniyesinin tadını çıkarmak istiyorum.

"Sadie, bebeğim, bana bak." Sesi kasıp kavuruyor ve o kadar derin ki yemin ederim fiziksel bir okşayış gibi içime işlediğini hissedebiliyorum. Kışkırtıcı ve egzotik.

Gözlerimi açıp onunkilere bakıyorum. Gözlerim büyümüştü ve normalde olduklarından çok daha koyu renkteydiler.

"Sadie, çok güzelsin. Benim için senden daha güzel ve mükemmel bir kadın görmedim. Altın sarısı saçlarının tepesinden boyalı ayak parmaklarının ucuna kadar. Harikasin ve birkaç gün sonra sana şahsen tapmak için sabırsızlanıyorum."

Sözleri içimi öylesine bir arzuyla dolduruyor ki, elimi göğüslerimin üzerinden ıslak etime doğru götürmekten kendimi alamıyorum.

Bu hareket karşısında inliyor. "Devam et. Çok ateşlisin. Üst bacağına yana doğru aç ki kalçalarının arasında ne yaptığını görebileyim." Bacağımı açıp ona seksimin güzel bir yan görüntüsünü verdiğim anda alt dudaklarını

ısıyor. "Siktir, evet. Kendine dokun."

İri elini kalın aletin üzerinde gezdirmesini izliyorum. Benden çok daha sert kavrtıyor ve her itişte zorlanıyor gibi görünüyor. Çok günahkârca.

Onun görsel rehberliğinde parmaklarımı klitorisimin üzerinde gezdiriyorum, zevkle haykırana kadar hassas tomurcuğun etrafında dönüyorum.

"Güzel," diye dişlerinin arasından homurdanıyor. "Daha fazla. İki parmağını içine sok. Benim yapacağım gibi kendini becermeni izlemek istiyorum."

Sesi, ifadesi, her şeyi beni etkiliyor. Bu hayal ettiğimden çok daha ateşli. Utangaç olmak ya da kalçalarındaki gamzeler için endişelenmek aklıma bile gelmiyor. Evan o kadar ilham verici ki, suya atlayan bir ördek gibi iki parmağımı derinlere daldırıyorum. Kalçalarımı iterek daha derinlere inmesini istiyorum, sanki o beni parmaklıyormuş gibi davranıyorum, girip çıkıyor, tam da istediğim gibi.

Evan bir elini daha devasa kalçalarının arasında gezdirip dik duran sikinin hemen altında ağır ağır sallanan iki yuvarlak küreyi kavrarken büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

"Orada olsaydım, her bir topu yalar ve öperdim, sonra dilimi o çelik gibi uzunluğun üzerinde sürüklerdim, ucunu emerek bitirirdim, sen çıldırana ve ağzıma boşalana kadar dilimin düzlüğünü alt taraf boyunca gezdirirdim. Sonra ağzımı ucunun etrafına kilitler ve sen hareket edemez hale gelene kadar hepsini yutardım."

"Tanrım!" Elleri hızlanıyor. "Orada olsaydım, parmaklarımı çok derine daldırır ve onları bağlar ve içindeki o büyülü noktayı bulurdum. Onu bulduğumda acımasız olurdu, dudaklarımı klitorisinin etrafına sararken ve sen yüzüme vurmadan duramayana kadar emerken onu çekiştirir ve gıdıklardım. Tekrar tekrar boşalırdın bebeğim, o kadar çok boşalırdın ki dilimi içine sokup derin derin içebilirdim. Tatlılığın tadını şimdiden alabiliyorum. Siktir, boşalacağım," diye uyarıyor.

Hızımı artırıyorum, sırtımı dönüyorum ama başımı yana eğerek onun boşalmasını izliyorum. Özünün ilk sarsıntısı belirttiği anda bedenim kasılıyor, orgazm sistemimde hızla ilerliyor ve her sinir ucuma zevk şokları gönderiyor. Karnını ve elini kaplarken, boynu ve vücudu şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı erkeklik gösterisiyle güçlü bir şekilde kamburlaşırken, bir orgazm diğerine doğru hızla ilerliyor. Ve bunu ona yapan beni görmesiydi. Ne baş döndürücü bir düşünce.

Sonunda ikimiz de başımıza gelen aşırı güzellik dalgasından çıktık ve sanki bir maraton koşmuşuz gibi göğüslerimiz yükselip alçalarak nefes alıp vererek öylece uzandık.

Evan gözlerini kırptırarak açıyor ve bana en şapşal, en sevimli gülümsemesini hediye ediyor. Ben de mutlulukla sırtarak ona kendi gülümsememi veriyorum.

Komodinin Üzerinde Önceden hazırlamış olması gereken bir beze uzanıyor ve göğsünü, ellerini ve sikini siliyor. Yorganı geri çekip altına giriyorum, gözlerim ondan hiç ayrılmıyor.

İşi bittiğinde yorganın altına giriyor ve dizüstü bilgisayarı benim yaptığım gibi yatağın kenarına taşıyor, böylece yüz yüze, yakın mesafeden birbirimize bakıyoruz.

Gülümsüyorum.

"Hayatımda gördüğüm en güzel şey," diye fısıldıyor usulca. "Video seks mi?"

"Hayır, hayatımın en samimi anlarından birini paylaştıktan sonra bana verdiğin gülümseme. Bunu benimle yaşadığın için teşekkür ederim."

Yastıklarına sarılıyorum ve battaniyeyi sanki ona sarılıyormuşum gibi kendime çekiyorum.

Esniyorum, gözlerimi kapatıyorum. "Böyle devam edersen kendine aşık edeceksin," diye gönülsüzce uyarıyorum, bedenim durgun ve mutlu bir şekilde doymuş.

"O duyguyu bilirim. İyi geceler, Sadie'm."

"İyi geceler, Sparky." Video yayınını kapatma zahmetine girmiyorum, onun nefes alış veriş sesiyle uykuya dalmayı tercih ediyorum. Eğer burada olsaydı, bu kalbinin sesi olurdu.

Şimdilik, onun yaşamı destekleyen nefesiyle yetineceğim.

BÖLÜM 10

KARANTİNA: 10. GÜN

SADIE

"SADIE? HEY, MELEK, BİR ARA UYANACAK MISIN?" Rüyalarım eterde kaybolmaya başlarken gırtlaktan gelen gürleyen bir ses bilinçaltıma giriyor.

"Hmm?" Uykulu gözlerimi açıyorum ve hala açık olan video ekranına göz kırpiyorum

Önümde. Evan tam karşımda, yakışıklı yüzüne yumuşak bir gülümseme yayılmış. Uyanmak için ne hoş bir manzara. Saatin kaç olduğu umurunda bile değil. "Hey."

"Küçük bebek horlama sesleri çıkarıyorsun," diyor.

"Yapmıyorum." Burnumu kıvırıyorum.

"Çok şirin. Gerçekten." Sırıttırıyor. "Günaydın, güzelim."

"Günaydın."

"Umarım gelecekte bu tür şeylerle daha çok karşılaşırız." Saçları karmakarışık ve çıplak göğsü hâlâ dün geceki gibi bronz ve ağız sulandırıcı.

"Bir dizüstü bilgisayarla uyanmak mı?" Şaka yapıyorum.

"Sana uyanmak." Omzumun üzerinden bakarken bakışları ısınıyor. Eminim saçlarım darmadağınktır. Yirmi sekiz yıldır yatak başı kraliçesi gibiyim. Ve ilk yıl neredeyse hiç saçım yoktu. Neyse boş ver. Eğer bu adama karşı gerçek olamayacaksam, sosyal mesafeli bir ilişkide bile işimiz yok demektir.

"Annem sana utanç verici bebeklik fotoğraflarımı göstermek isteyecek. Sadece seni uyarmak için."

Kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi? Bunu dört gözle bekleyeceğim. Ailenle tanışmak isterim." Ses tonu dürüst ve açık sözlü. Sanırım bir gün ailemle tanışmayı gerçekten istiyor.

"Bunlar gerçekten kötü fotoğraflar. Devasa bir kel kafam ve tepesinde oturan aptal küçük pembe fiyonklarım. Gerçekten çok kötüler." Kaşlarımı çattım.

"Eminim çok sevimliydin." Başını elinin üzerine koyuyor, sanki daha rahatmış gibi.

"Ucube, koca kafalı, tepesinde fiyonk olan uzaylı bebek." Kesinlikle doğru bir resim çizdim. Gerçi o ve ben çocuk sahibi olsaydık, onun seksi erkek genleri devralmak zorunda kalacaktı. Bu da bir artı.

Gülüyor. "Sabahları ilk iş rastgele davranıyorsun. Pek sabah insanı sayılmazsın, değil mi? Bana şu tuhaf bebek resimlerinden biraz daha bahset."

"Hayır. Eğer bana gülüyorsanız hayır."

"Sana gülmüyorum. Seninle *birlikte* gülmüyorum. Arada büyük fark var, tatlım."

Surat astım. "İşte bu kadar. Gülmüyorum, Evan."

"Ah, zavallı Sadie. Kaşlarını çatmasını engelleyecek bir şeyim var."

"Oh?" Belki de daha seksi bir zaman olduğunu düşünerek canlanıyorum. "Kahveniz ve smoothie'niz kapınızda."

"Şimdiden uyandın mı?" Bu adamın bu kadar erken uyanması beni dehşete düşürüyor. Güneş daha doğmadı mı?

"Kafein ihtiyacını hemen gidermek isteyeceğini biliyordum," diyor gülümseyerek. "Kızıma göz kulak olmalıyım."

"Teşekkür ederim." Doğrudum ve gerindim. Ve Evan'ın gözleri çıplak göğüslerimi görünce kayda değer bir şekilde açılıyor.

Adam dudaklarını yalıyor. "Şey, merhaba."

"Tam bir meme erkeği." Atılmış tişörtümü alıp başımın üzerine geçiriyorum ve sonra aşağı çekiyorum. Evan'ın başını çevirip hafif paniklemiş bir ifadeyle malzemenin ilerleyişini takip etmesi her açıdan çok komik.

"Şimdi de bana gülüyorsun," diyor suçlayıcı olsa da eğlenen bir ses tonuyla.

"Öyleyim. Bu doğru." Şiltenin üzerine oturup uyku sersemi beynimi yavaşça çevrimiçi hale getiriyorum. Uyanmak çok zor. "Bebek istiyor musun?"

Dondu kaldı.

"Sorun yok. Bu konuyu tartışmaya hazır olamazsın. Bunu sana durup dururken söyledim ve teknik olarak konuşursak bu bizim balayı dönemimiz."

"Hayır, ben... Ben çocuk istiyorum. Ve bence çok güzel bebekler

yapabiliriz. Başlangıçta anormal derecede büyük kafaları olsa bile

anneleri gibi."

"Ha-ha. Evet. Ben de istiyorum. Yani, şu anda onları istemiyorum. Ama eninde sonunda. Birkaç yıl içinde ya da her neyse." İç çektim. "Sean çocuk istemiyordu." "Eski sevgilisi mi?" Kaşlarını çatıyor. Adam bunu yaptığında bile güzel oluyor. Lanet olsun,

Ben şanslıyım.

Başımı sallıyorum. "Çocuk yetiştirmek yaklaşık çeyrek milyon dolara mal oluyor ve buna üniversite bile dahil değil!" Sean'ın son derece sinir bozucu, öğüt verici ses tonunu taklit ederek bağırıyorum. "Onlar iyi bir yatırım değil, Sadie."

"Huh. Ne dangalak."

"Çocukları bir yatırım olarak düşünen bir pislik olduğunuzu hayal edin. Sheesh."

"Duyduğum en sikik heriflerden birine benziyor. Kesinlikle ona geri dönmemelisin. Bunu hem arkadaşın hem de şu anki erkek arkadaşın olarak söylüyorum." Bana göz kırptı. "şimdi git kahveni al tatlım, soğumadan. Bebek hanedanımızı sonra planlarız."

Seansı bitirmek yerine, yerden bir çift uyku şortu alıp giyiyorum ve ona sadece bir parça kış vuruşuna izin veriyorum. Sonra elektrik fişini çekip dizüstü bilgisayar dairemın açık oturma alanına taşıyorum.

"Bir sürü kitap ve mavi. Tam da Sadie'mden beklediğim gibi. Güzel bir yer. Ev gibi."

Onun iltifatları beni gururlandırıyor. Çok çalıştım ve kendime istediğim hayatı verdim. "Bir ara gerçek evini görmem gerekecek. Peki ya baller baby dynasty?" Monitörü sehpanın üzerine bırakırken yüzümü buruşturarak soruyorum.

"Elbette. En az altı kişi düşünüyorum. Arka bahçedeki günlük futbol antrenmanları için her takımdan üç kişi."

"Çok fazla hayır," diye mırıldanıyorum, kapımın önünden kahve ve smoothie almak için görüş alanımdan çıkıyorum. Oh, Tanrım. Yine yeşil. İçeri girdiğimde tereddütle yudumluyorum. Minnettarlığımı göstermek için hevesli görünmeye çalışıyorum ama belli ki bu işe yaramıyor çünkü Evan kış kış gülüyor. "Dostum, deniyorum." "Harika gidiyorsun. Vücudun tüm bu egzersizler için seni sevecek.

vitamin ve mineraller." Ayrıca taşındı ve şimdi Jake'in kardeşinin evindeki siyah deri koltukta oturuyor. Hetero erkekler. Sanki bir parça renk ve birkaç minder onları öldürecekmiş gibi. Gerçekten.

Ilık kahvenin yarısını içtikten sonra gülümsüyorum. "Teşekkür ederim, Evan."

"Sana bakmak benim için bir zevk." Sesinde öyle bir sıcaklık var ki içim ürperiyor. Bu adama karşı hiç şansım olmadı. Çok tatlı biri. Ve ben tatlı şeyleri severim. "Seninle balkonda buluşalım mı?"

"Popomu sergileyerek balkona çıkmayacağım." Ağır bir iç çekiş. "Hadi... şu küçük şortu giy." "Çok fazla yanak gösteriyor!"

Sırıttıyor. "Biliyorum." Kaşlarını sallıyor. "Denemek zorundaydım. Denemek zorunda olduğumu biliyorsun."

"Mmm hmm." Kanepeye çöküyorum, dönüşümlü olarak kahve ve smoothie yudumluyorum. "Ve selülitlerimi günün soğuk ışığında görme hevesinizi takdir ediyorum."

"Kıvrımlarını seviyorum bebeğim. Tepeden tırnağa mükemmelsin ve farklı bir şey duymayı reddediyorum."

"Egom için çok iyisiniz Bay Sparks."

"Senin için pek çok açıdan iyi olmak niyetindeyim" derken sesi bir oktav kadar alçalıyor.

"Seni bu konuda tutacağım."

Gah. Zihnim resmen eridi. "Cep telefonumun duvar kağıdı için ihtiyacım olan gülümseme bu. Tam olarak bu."

"Daha sonra sana bir resim göndereceğim,"

diye söz veriyor. "Teşekkür ederim."

"Kahvaltını bitir ve yoga için balkonda görüşürüz, tamam mı?"

"Bu bir randevu."

Cep telefonum çalıyor ve ekranda Eamon'un bir fotoğrafı beliriyor. Sırıttıyor ve bir kolunu esnetiyor. Aman Tanrım. Ne kadar çok kas var. Ve vücudunun görüntüsünün beni nasıl etkilediğini biliyor. İkimiz de güvenlik için on dört gün boyunca izole olduğumuzdan, kendi daireme geri döndüm. Bunun doğru bir karar olup olmadığından emin değilim. Adam aklımı karıştırıyor ve hormonlarımı en çılgın hallerine sokuyor. Ama günün sonunda birbirimizi çok az tanıyoruz.

Beni tanımak istediğini söylüyor. Ben de ona izin vereceğim. Uzaktan.

Soygun ve onun beni geri çekmesi sonucunda bir metreden daha fazla yaklaşmış olabiliriz. Yine de, şimdi biraz dikkatli olmanın zararı olmaz. Onun için bir anlık dikkat dağıtıcı olmak istemiyorum. Tek gecelik ilişkilere karşı değilim ama bu sefer daha fazlasını istiyorum. Şu anda işler ne kadar korkutucu olsa da, o bana bir şeyler hissettiriyor. İyi şeyler. Hafife almak istemediğim şeyler. Ya da fikrini değiştirirse diye zamanından önce bağlanmak istemediğim şeyler.

"Balkona çık," diye mesaj atıyor.
Önce saçımı kabartıp biraz dudak parlatıcısı sürdükten sonra, tam da bunu yapıyorum. Ve o bekliyor, o kadar iyi görünüyor ki günah olmalı. Çenesinde beni çılgına çeviren bir gamzesi var. Ve sonra gözlerinde bilmiş bir bakış var. Sanki bir eli külotumun altında ve tam olarak ne durumda olduklarını biliyor. Düşüncesi bile yüzümü ısıtıyor.

"Katie, kızarıyorsun." Sırıttıyor ve dizlerimin bağı
çözülüyor. "Ben sadece... bir şeyler yapıyordum."

Çenesini eğiyor. "Ne tür şeyler?"

"Bilirsin işte, temizlik, küveti ovma," diye yalan söylüyorum. Çünkü boşluğa bakıp onu hayal etmek bugün şu ana kadar başarıyla yaptığım tek şeydi. Ayrıca, belli ki ben bir konuşma dehasıyım. Sonra, ona tuvaleti nasıl temizleyeceğini adım adım anlatacağım. "Peki ya sen?"

"İstediğin zaman beni duşta bir güzel keseleyebilirsin." Bakışlarında bir gülümseme var. Özellikle ateşli bir gülümseme. Müzik setinde Bill Withers'ın "Ain't No Sunshine" şarkısı hafifçe çalıyor ve şarkı aramızda oluşan atmosferi daha da artırıyor.

Ağzım açık kaldı. Bunu az önce söylemedi. "Eamon. Ben... söylediğin şeyler. Her şey çok hızlı geliyor."

"Güzelim, geçen haftadan beri beni gözetliyorsun."

"Bu çok utanç verici. Başından beri biliyor muydun? Bir şey söylemediğine inanamıyorum."

"Sadece bilmekle kalmadım, hoşuma da gitti. Hem de çok," diyor, sesinde bir hırıltı var. Sanki onun gibi erkekler benim gibi kızlarla derinlere inmeyi düşünürmüş gibi. "Yere bakma Katie. Bana bak. Beni gör."

Duygularım beni boğuyor. "Anlıyorum, Eamon." "Ve ben de seni görüyorum."

Tek yapabildiğim iç çekmek. Bu bir rüya. Öyle olmalı. Beyaz atlı prensim balkonunda karşımda basketbol şortuyla duruyor, başka bir şey giymiyor. Gururlu erkekliği şortun önünü öylesine büyük ve dik bir şekilde kaplıyor ki, belli belirsiz tehditkâr. Bir kız daha görkemli bir manzaraya tanık olmayı umabilir mi? Bana olan tutkusu. Şevk.

İfadesi hemen saf bir inanca dönüşür. "Bana gel, Katie. Benim için gel."

"Yapamam. Yapamayacağımı biliyorsun." Sertçe yutkunuyorum, boğazım o kadar kuru ki acı veriyor. "Ayrı olmak zorundayız."

Az önce Zehra'ya e-posta ile gönderdiğim sayfayı tekrar okudum ve Facebook Messenger'a geri tıklayıp dünyanın kendi tarafında yazarken çıkan küçük baloncukları izledim.

Tanrım, bu çift çok komik. Ve seksi.

Ben: Teşekkür ederim hanımefendi. Sanırım şu anda hepimiz kahkaha atabiliriz. Yakında daha fazla sayfa göndereceğim. Nasılsınız?

Zehra: Çocuklar ortalıkta koşturuyor ve ben de gündüz içkisinin eşiğindeyim. Bugün ev okulunda ödül, hangi öğrenci müdürünü ve öğretmenini kızdırmamayı başarırsa ona verilecektir.

Öyle mi? Ödül ne?

Zehra: Geçen Cadılar Bayramı'ndan kalan ve dolabın arkasında bulduğum şekerler. Lol

Ben: MUHTEŞEM ÖDÜL

Zehra: Yapbozlar ve oyuncaklar için teşekkür ederim. Deli gibi bağırarak evin içinde koşturmaya başlamadan önce onları tam beş dakika oyaladı. Baban nasıl?

Ben: Daha iyi. Dün onunla konuştum. Hâlâ biraz halsiz ama kesinlikle iyileşiyor. O mızızlanıp biftek isterken annem ona korkunç bir hızla kemik suyu içiriyor.

Zehra: Hastalığa yakalanmadığına çok sevindim. Yolun aşağısında üniversite çağında bir çocuk bahar tatilinden bu hastalıkla döndü ve şu anda solunum cihazına bağlı. Durumu iyi görünmüyor.

Ben: Oh hayır.

Zehra: En azından ailesi geri döndüğünde kendini tecrit etmesini sağladı.

Ben: Kahretsin, bu korkutucu. Nasıl oldu da böyle bir zamanda yaşar hale geldik? **Zehra:** Hiçbir fikrim yok. Bana yandaki seksi kızdan bahset. Kafamı dağıtayım.

Ben: Dün gece Skype randevumuz vardı. Bir şeyler yaptık. Pis şeyler. İğrenç şeyler. **Zahra:** Sen ho. İyi işti. Bunu duyduğuma sevindim.

Ben: Teşekkür ederim.

Zehra: Peki, kitabınızdaki kara an ne olacak?

Eamon koçun karısıyla yatmakla suçlanıyor. Ama ona tuzak kuruldu.

Zehra: Gerilim ve duygusal travma için mükemmel bir fırsat.

Emin olabilirsin.

Zehra: Bu kurgu sizin gerçekliğinize çok yakın.

Ben: Spor romantizmi sıcaktır. Sporda her zaman skandallar olur. Sanki Evan kitabı okuyacakmış gibi. Onun hakkında değil ki. Bu bir kurgu. O sadece bazı konularda benim ilham perim.

Zehra: Tamam.

Ben: Bir geleceğimiz olup olmadığını bile kim bilebilir?

Zehra: Aptal eski sevgilinin neden olduğu olumsuz saçmalıkların şu ana yansımasını durdurmalısın. Bir yıl boyunca Sean'la kalarak bir hata yaptın. Bundan ders çıkardın. Şimdi hayatına devam et.

Biliyorum, biliyorum. Sadece çok fazla umutlanmak istemiyorum. Evan çok harika biri. Ama Sean da ilk başta iyi görünüyordu.

Zehra: Harika ile iyi arasında büyük fark var.

Ben: Doğru.

Zehra: Sadece bu sefer razı olma. Akıllı ol. Yalnız kalmaktan korkmuyorsun, bu yüzden çöplere katlanmana gerek yok. O pisliği çıkar ve işini bitir. Onu zihninden sil ve yoluna devam et.

Haklısın.

Zehra: Tabii **ki** öyleyim. Ve şimdi göz bebeklerim saç çekme kavgasına başladı. Sana sonra yetişirim.

Sonra **görüşürüz.** İyi şanslar. Xx

* * *

EVAN

Sadie ile yaptığım seksi yoga seansından sonra duş aldım ve bilgisayarın başına oturdum. E-postalarımı açtım ve Polly'den bir tane gördüm. Haberler iyi değil. Görünüşe göre medyanın yarısı yayınlanan uyuşturucu raporunun arkasındaki gerçeğe inanıyor ve diğer yarısı da bunun sahte olduğunu, takım tarafından satın alındığını ve ödendiğini düşünüyor.

İç çekiyorum ve enseme ovuşturuyorum. Koçun raporunu gözden geçirirken gerginlik tekrar şakaklarıma doğru süzülüyor. Ayrıntıları okuyunca canlandım. Kahretsin, evet. Hiçbirinin doping testi pozitif çıkmamış.

Ayağa kalkıyorum ve Rocky Balboa gibi havaya birkaç kez yumruk atıyorum. İşte bu! Belki artık erkekler hakkımda kötü düşünmezler. Omuzlarımda bu yükün olması hiç yardımcı olmadı. Yine de kardeşlikle ilgili birçok şeyi perspektif haline getirdi. Arkamdan konuşmak yerine bana gelmeleri gerekirdi. Ne olduğunu sormaları gerekirdi. E-postanın devamını okudum ve koç sözleşmemin hâlâ hukuk ekibi tarafından incelenmekte olduğunu söyledi. Bu da ne demek oluyor? Benim ve takımın geri kalanının masumiyetinin beni aklamaları gerekmez mi?

Telefonu elime alıp takım sekreteri Trina'yı aradım. O benim için her zaman en sevdiğim teyzem gibi olmuştur. Kaliforniya'da annesiz ve yapayalnız olduğumu öğrendiği en başından beri aramızda bir bağ vardı. Aslında, bu tecrit işinden önce ayda en az bir kez ailesiyle birlikte onun evinde Cuma akşamı yemeğine giderdim.

"Merhaba genç adam. Beni ne zaman arayacağını merak ediyordum." Cevap verdiğinde sesi kısıktı.

"Hey Trina, nasıl hissediyorsun?"

"Oh iyi, sadece iyi. Son birkaç gündür boğazımda küçük bir gıdıklanma var. Endişelenecek bir şey yok. Muhtemelen alerjidir."

Trina ellili yaşlarının sonundadır ve hepsi de bir şekilde sporla uğraşan üç oğlu vardır. Biri spor doktoru, diğeri avukat ve sonuncusu da profesyonel bir beyzbol oyuncusu. Her biri annelerine karşı son derece korumacıdır, ancak hiçbirisi bu bölgede yaşamamaktadır.

"Tom nasıl? Sana göz kulak oluyor mu?" Otuz yıllık kocasına atıfta bulunarak soruyorum. Lise aşkı ve hâlâ birbirlerine bağlılar. Onları gibi bir aşk beni gerçek aşkın var olduğuna inandırıyor, sadece doğru kişiyi bulmanız gerekiyor. Belki de ben buldum.

"Kesinlikle. Şimdi bana bitki çayı yapıyor. Sen nasılsın?"

İnledim. "Raporları gördün mü?"

"Beklediğim gibi tertemiz. Böyle şeyler yapmadığını biliyordum. Parti yapmayı sevdiğini biliyorum ama asla uyuşturucu kullanmadın."

Ben de zamanında içtim ama o konuya girmeye gerek yok. Ayrıca yasal, yani artık uyuşturucu değil. Bu benim hikayem ve buna sadık kalacağım.

"Evet, ben de doping yaparak ya da takım arkadaşlarıma bu boku atarak takımımı mahvetmem. Maçları sıkı çalışma, beceri ve yetenekle kazanırız. Hatta belki biraz da şansla ama asla zehir içerek değil."

"Biliyorum, bunu koça da söyledim. O kadar emin olmadığını söyledi." "Gerçekten mi? Öyle mi dedi?"

"Mmm hmm. Beni çok kızdırdın ve senin de çok iyi bildiğin gibi beni kızdırmak istemezsin."

"Evet, öyle. Peki, orada duyduğun kelime nedir?"

"Hukuk ekibi sözleşmenizi ve parametreleri gözden geçiriyor. Konu imaj. Skandalın verdiği zarar, sözleşmenizdeki ahlaki ve etik davranış maddesine göre değerlendiriliyor. Bunu anladığınızı varsayıyorum."

"Evet, ama bana tuzak kuruldu! Mindy adında bir hatun tarafından. Beni bir partide uyuşturdu, o odaya getirdi ve fotoğraflarını çekip medyaya satmış olmalı. Ben de bu yüzden aradım. Bu ismi daha önce duyup duymadığınızı bilmek istedim. Aranızda bu isimde bir kadınla görüşen var mı?"

"Mindy? Soyadın var mı?"

Derin bir iç çektim. "Hayır, maalesef olmaz. Belki telefon görüşmesi yaptığında bazı çocuklara ve amigo kızlara sorabilirsin?" Trina elli oyuncuyu ve tüm amigo kız takımını kontrol ediyordu. Kadın takımın annesi gibiydi ve hepimiz onun yavrularıydık.

"Pek yaygın olmayan bir isim. Bu konuyu kesinlikle gündeme getireceğim ve kulağımı dört açacağım."

"Teşekkürler, Trina. Minnettarım."

Öksürüyor ve boğazını temizlemeye çalışıyor. Sesi çok kuru geliyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve düşüncelerime bir korku karışıyor. "Ateşin olmadığına emin misin?"

Trina inliyor. "Endişelenmeyi bırak. Ben iyiyim. Tanrı aşkına, Nisan ayına yaklaşıyoruz. Eyaletin her yerinde o lanet badem ağaçlarını sallıyorlar. Alerjilerim için cehennem gibi. Çiftlikler sırf biz saklandık diye çalışmayı bırakmaz. İnsanları beslemeleri gerekiyor."

"Doğru. Tom seni her gün kontrol etsin, tamam mı? Benim için mi? Sadece güvende olmak için."

Mırıldanıyor ama sesi her şeyden çok hoşnutsuz bir hayvan iniltisine benziyor. "İyi, iyi. Tamam. Dedikodu değirmeninden bir şey duyarsam ya da yasalardan bir fısıltı gelirse seni haberdar ederim. Sakin ol canım. Her şey yoluna girecek."

"Umarım öyle olur. Top oynamak her zaman yapmak istediğim bir şeydi."

"Belki de bu zamanı düşünmek ve oyundan emekli olduktan sonra ne yapmak istediğinizi değerlendirmek için kullanmalısınız. Belki başka hobilere ya da ilgi alanlarına biraz zaman ayırabilirsiniz."

"Zararı olmaz." Kardeşimin çalıştığı barı satın alma fikri aklıma geliyor.

Artık bu oyunun içinde olmasaydım başka ne yapmak isterdim? Bir şekilde futbolun bir parçası olmamayı düşünmek bile zor. Bir koşucu olarak modamın geçmesine daha yıllar var ama eğer futbolu bırakırsam bunu kendi şartlarımla yapmak isterim. Bir pislik bana tuzak kurduğu için değil.

"Her şey için teşekkürler, Trina. Bu konuyu düşüneceğim. Duyduklarınızdan beni haberdar edin."

"Yapacağım, tatlım. Kendine iyi bak." "Sana da."

Aramayı sonlandırıyorum ve kardeşimin iletişim bilgilerine bakıyorum.

"Ev, nasıl gidiyor kardeşim!" Curt'ün sesi oturduğum yerde gülümsememe neden olan hoş bir ses.

"İçeride kalıyorum. Paparazzilerden ve bu çılgın virüsten kaçıyorum. Ya sen?"

"Hemen hemen aynı. Hey, gönderdiğin beş binlik havaleyi aldım. Normalde kabul etmezdim ama..."

"Babama bakmaya yardım ediyorsun." Ona yaşlı adamımızı fiziksel olarak desteklemek için bir süredir orada olmadığım gerçeğini hatırlatıyorum.

Uzun zamandır.

"Ben mi? Onunla ilgilenmek mi? Bunu söylediğini duysa aklını kaçırdı." Kıkırdıyor.

"Çimleri mi biçiyorsun? Yiyecekleri topluyor musun? Yemek yapmaya yardım ediyor musun?" "Kahretsin, evet. Yardım ettiğimi biliyorsun. Daha dün arabanın altında sürünmek zorunda kaldım. bir boruyu tamir etmek için geldim."

"Aynen öyle. Orada olsaydım, o yükü yarıya indirirdim. Fazladan biraz para göndermek benim yükü yarıya indirmem demek. Doğru mu?"

Sanki dişlerinin arasından nefes alıyormuş gibi bir ses çıkarıyor. "Doğru."

"O zaman bu konuda tek kelime daha etme, tamam mı?"

"Harika. Babam bir kadının olduğunu söylüyor. Sadie, sanırım öyle dedi?" Kocaman gülümsedim. "Evet, var. Onunla balkonda tanıştım."

"Bu nasıl iş? Dokunamadığın bir kadınla çıkmak?"

Yüksek sesle gülüyorum ve parmak eklemlerimi masaya vuruyorum. "Kesinlikle zor. Balkonda çok sohbet ediyoruz, telefon görüşmeleri, görüntülü buluşmalar. Bunun gibi şeyler."

"Peki ya seks? O nasıl gidiyor?"

"Şaşıracaksın, kardeşim. Ne demek istediğimi anlıyorsan, görseller ve sesli çağrılar ıslık çalmak için uzun bir yol kat ediyor."

"Tamam, tamam, anladım. Senin adına sevindim dostum. Tüm bu dünya ve kariyer saçmalığı arasında tutunacak iyi bir şey bulman çok güzel."

"Bu da beni çağırma geri getiriyor. Babamı o konserve fabrikasından çıkarmak ve seni de başkası için çalışmaktan kurtarmak istiyorum."

"Ne düşünüyorsun?"

"Çalıştığınız barı satın almak. Ya da sıfırdan yeni bir tane yaratmak. Babam ve senin bu işe sahip olmanız ve birlikte çalışmanız." "Peki senin rolün ne olacak?"

"Sessiz ortak. Benim bir yatırıma, senin ve babamın da kendinize ait bir şeye ihtiyacınız var. Sparks ailesi için kazan-kazan."

"Yok artık, Ev? Bize bir bar mı almak istiyorsun?" Kardeşimin sesinin yükseldiğini duyabiliyorum, bu da heyecanlandığı anlamına geliyor.

"Evet, dostum. Sen ve babam kendiniz için çalışmalısınız ve ben yatırımlarım konusunda ailemden başka kimseye güvenmiyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım bana lanet bir bar veriyorsun!"

Kıs kıs gülüyorum. "Evet, sanırım öyleyim. Gerçi bütün işi senin yapman gerekiyor. Ben sadece yatırımcıyım. İlk iş, biraz araştırma yap. Bak bakalım bar sahibi satmak istiyor mu? Eğer değilse, başka bir bina bak. Fiyatları falan öğrenin. Bir şeyler bulduğunuzda bana haber verin."

"Ya babam? Fabrikada ömür boyu sürecek kariyerini bırakmasını nasıl sağlayacağız?"

"Bunu da düşünelim. İkimiz de. Umuyorum ki sen her şeyi ayarlarsın, ben de parayı koyarım, sonra da ona işletmeye yardım etmesi gerektiğini söyleriz. İçki servisi yapmaktan ve servis yaptığı yere içki içmeye geleceğine şüphe olmayan arkadaşlarıyla takılmaktan daha çok seveceği bir şey olamaz. Ve daha az saat çalışacak. Bir kez olsun hoşuna giden bir şey yapar. Biraz düşünelim. Sen araştırmanı yap, biz de dönüp dolaşıp gelelim. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Siktir, evet. Kulağa harika geliyor. Ben bu işin üstündeyim, kardeşim. Bana olan inancın için minnettarım."

"Her zaman. Şimdi işe koyul. Bir hafta içinde rapor vermeni ve bana ne bulduğunu anlatmanı istiyorum."

"Tamamdır. Ve teşekkürler, Ev. Sen bir erkeğin sahip olabileceği en iyi kardeşsin. Gerçekleri savunarak bu işin üstesinden geleceksin."

"Planımız bu. Seni seviyorum, kardeşim." "Hemen dönerim. Bye."

Arkama yaslanıp sandalyenin iki ayağı üzerinde dengede dururken göğsüm gururla doluyor. Kardeşim bu işe tam gaz devam edecek, bu kesin. Babamı ikna etmek biraz zor olacak ama eninde sonunda mantıklı düşünecektir. Hep öyle yapar. Sadie'ye planımı anlatmak için sabırsızlanıyorum. İşlerini halledebilmesi için yarına kadar bekleyeceğime söz vermiş olmama rağmen onun sesini tekrar duymak için sabırsızlanıyorum.

Arkamı dönüp bilgisayarın karşısına geçiyorum ve Mindy adında bir sarışını aramaya başlamak için amigo kızların Facebook sayfasına tıklıyorum.

BÖLÜM 11

KARANTİNA: 11. GÜN

EVAN

Kanepeye yaslanıp iç geçiriyorum. Sadie'nin muhteşem yüzü dizüstü bilgisayar ekranında benimkinin aynadaki görüntüsü. Şu anda öpebilmeyi her şeyden çok istediğim, memnun, tuhaf bir gülümsemesi var. Özellikle de bir başka mükemmel video seksini paylaştıktan sonra.

Karnımdaki meniyi saymazsak, rahatlıkla arkama yaslanıp uyuyabilirdim. Hiç yapmadığım bir şey. Şekerleme hiç sahip olmadığım bir lüks. Yine de bu karantina bana daha önce hafife aldığım pek çok şeyin kıymetini bilmeyi öğretiyor. Koşuya çıkabilmek gibi. Kardeşlerimle ağırlık kaldırmak. Sinemaya gitmek. Markete gitmek. Ve en önemlisi, takıntılı olduğum kadına sarılabilmek ve onu rahatlatabilmek.

Sadie gülümsüyor, koltuğundaki yerinden kalkıyor ve nervürlü atletini tekrar giyiyor. Bana balkonda biraz daha yoga öğrettikten sonra bir filmde anlaştık. Yerleştiğimiz anda ona üstünü çıkarmasını söyledim. Tereddüt bile etmedi. Hızlı ve öfkeli bir şekilde başladık. Pantolonunu bile çıkarmadı, sadece elini bel bandının altından geçirdi. Bir eli dolgun memelerinde, diğeri kalçalarının arasındaydı. Çok güzeldi.

"*Twilight* destanını izlemeye hazır mısın?" Bir şişe suyu ağzına götürüyor ve uzun bir yudum alıyor.

Yaptığım dağınıklığa bakıyorum. "Bebeğim, hızlı bir duşa ihtiyacım var."

Sırıttırıyor. "Bu konseptin olasılıkları var. Dizüstü bilgisayarını yanına alabilirsin; Evan Skin-a-Max kanalını izleme zevkim için izleyebilirim."

Başımı sallıyorum. "Bir seks canavarı yarattım."

Omuz silkiyor. "Hayır, her zaman büyük bir libidom olmuştur. Yaşamak için erotik romantizm yazıyorum. Seksi seviyorum. Seks iyidir. Seninle seks harika. Neden düzenli olarak yapmayalım?"

"Bildiğim iyi oldu... tam üç buçuk gün sonra."

"Oh, takip ediyor musun?" diye alay ediyor.

"Öyle olduğumu biliyorsun. Daha da iyisi, senin de öyle olduğunu biliyorum. Benim senin vücudunu istediğim kadar sen de bu vücuttan bir parça istiyorsun."

Güzel pembe dudaklarını büzüyor. "Hmm. Doğru."

Sırıttıyorum. "Bir bira ve atıştırmalık bir şeyler alayım. Bugün kadınım la aylaklık etmek istiyorum."

"Sen mükemmel bir adamsın. Ve bir sürü atıştırmalığım var. Aklından ne geçiyordu? Hayır!" Ellerini havaya kaldırdı. "Sana sürpriz yapayım! Sana bir smorgasbord yapacağım!"

Kıkırdıyorum ve ayağa kalkıyorum, aletimi ya da onun şerefine yaptığım pisliliği örtme zahmetine girmiyorum. "Pekâlâ. İçine sağlıklı bir şeyler koymaya çalış, olur mu?"

Kaşlarını çatıyor ve sanki pis bir koku alıyormuş gibi tüm yüzü buruşuyor. "Um...sağlıklı mı? Huh."

Gülerek başımı sallıyorum ve dizüstü bilgisayarını olduğu yerde bırakıyorum. "Bunu düşünmene izin vereceğim prenses. On dakikaya dönerim."

Harika bir öğleden sonra keyfinin ardından duş alma işlemini aceleyle tamamlayıp bir çift eşofman altı ve kırmızı bir tişört giyiyorum. Bir çift çorap giydikten sonra oturma odasına geri dönüyorum ve mutfığa gidiyorum. İki kutu bira ve daha önce soyup doğradığım taze salatalıklar ile yaptığım ev yapımı humusu alıyorum. Ganimetimi etiketleyerek masaya geri getirip bırakıyorum.

"Kapınızı kontrol edin!" Bağırıldığını duyuyorum ama video ekranında yüzünü göremiyorum.

Bu kız. Gülümsüyorum ve bana bıraktığı hediye için kapıma gidiyorum. Hayır, bırakmamış.

Tabağı kaptığım gibi kanepeye geri götürüyorum ve kırımın üstüne oturuyorum. Oraya vardığımda, elinde içine limon dilimi sokulmuş berrak bir köpüklü içecek vardı.

"Soda, misket limonu ve votka. Benim favorim."

"Bebeğim, bu da ne böyle?" Tabağı kaldırdım.

Kanepeye bağdaş kurup oturuyor ve kendi tabağını kucağına koyuyor. "Tamam, kare şekiller üstünde Cheez Whiz olan Triscuit'ler. Bilirsiniz işte,

peynir...sağlıklı." Açıklarken gülümsüyor. "Şu kahverengi şeyler bitter çikolata kaplı bademler. Biliyorum, biliyorum. Sizin için çok iyi!" Ses tonunda gerçekten gurur var ve dudaklarımı dişlerimin arasına alıp neşesini sürdürmesine izin vermekten kendimi alamıyorum. "Sonra tabii ki *en önemli şey*... salam parçaları."

"Ortalarında ne var?"

Kesinlikle heyecan saçıyor. Yanakları pembeleşmiş, gözleri çarpıcı bir maviye bürünmüş ve güzelce parılıyor. "Krem peynir ve pepperoncini! Bu bir sebze! Bana bakın. Erkeğimi iyi şeylerle besliyorum. Vücudunu zinde ve formda tutuyor! Mmm hmm." Bir istiridye kadar mutlu bir şekilde kıpırdanıyor.

Ona bunların hiçbirinin tam olarak sağlıklı olmadığını söyleyecek yüreğim yok, ama hepsi şeker değil ve bu bir artı. "Teşekkür ederim, bebeğim. Bu harika bir şey. Yine de konserve peynir yemekten vazgeçiyorum."

Kaşlarını çattı. "Gerçekten mi? En iyi kısmı da bu!"

Gülüyorum ve televizyonu gösteriyorum. "Bu vampir hikayesi hangi kanalda?" "On iki."

İkimiz de televizyonu açtık ve doğru kanala geldik.

"Tam zamanında geldik! Bu sadece açılış sekansı. Harika! Edward Takımı'ndan mı yoksa Jacob Takımı'ndan mı olduğunuzu öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Ben kesinlikle Edward Takımı'ndayım ama Jacob'ın çekiciliğini de görebiliyorum. Yani kurt değiştiren biri süper alfa ve seksi olur. Eminim senden harika bir şekil değiştiren olur."

"Sen gerçek misin? Kurt değiştiren mi? Vampirleri izlediğimizi sanıyordum?"

"Öyleyiz. Filmlerde her türlü paranormal şey oluyor. Kitaplar daha da iyi ama bence Bella'yı seksi ve tatlı bulacaksın. Sen komşu kızı tiplerinden hoşlanıyor gibisin."

Bu beni gülmekten kıldı geçirdi. "Çöp yiyen, fikirlerini söyleyen ve beni karnımı ağrıtabilecek kadar güldüren kıvrımlı, muhteşem sarışınları severim." Yuvarlanmış salam parçasını kaldırıyorum.

"Hmm, ben de beni müthiş telefon ve video seks becerilerim için sevdiğini sanıyordum. Bu konuda çok iyiyim!" Çenesini kaldırıyor.

"Bebeğim, sen tanıdığım hiçbir kadına benzemiyorsun. Öğrendiğim her şey seni daha çok sevmeme neden oluyor. Şimdi sahte peynirini ye ve bana neden lisedeki çocukları izlediğimizi söyle. Bunun bol aksiyonlu bir romantizm olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Oh, öyle! Sadece, bilirsiniz, üniversitedeymiş gibi davranın. Ben öyle yapıyorum."

Gülüyorum. "Belli ki lisedeler, bebeğim."

"Aktörler daha yaşlı gerçi. Her neyse, yakında okuldan çıkacaklar. Sadece dikkatini ver."

Sonraki iki saat boyunca onun vampir-şekil değiştiren dünyasının içine çekiliyorum. Birinci film bittiğinde ikincisini izlemek için sabırsızlanıyorum ama bir at kadar açım.

"Televizyonu durduralım, ben de bize yemek hazırlayayım, olur mu?" "Ben yiyebilirim."

Dizüstü bilgisayarı kaldırıp mutfığa götürüyorum. "Bebeğim, sen her zaman yiyebilirsin çünkü şeker ve atıştırma ile hayatta kalıyorsun. Bırak da usta sana nasıl yapıldığını göstereyim."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Ben içerken seni yemek yaparken izleyeceğim." Hindi kıyması çıkarırken kıkırdıyorum.

"O da ne?"

"Hindi kıyması. Taco için."

Yüzünü buruşturdu. "Taco için kıyma kullandığını sanıyordum."

"Hindi kıyması kadar iyi değil ama söz veriyorum tadı aynı." "Ben yapmak zorunda kalmadığım sürece her şeyi denerim. Ne? başka?"

Ona kullandığım baharatları gösteriyorum ve domatesleri, yeşil yapraklı marulları ve avokadoyu doğrarken eti kaynatıyorum. "Yanında hafif bir ekşi krema ve az yağlı bir peynir var."

"Az yağlı peynir. Hiç mantıklı değil, Sparky."

"Bu iyi. Aradaki farkı anlayamayacaksınız."

"Uh huh." İkna olmuş gibi görünmüyor. "Peki ya şuradaki yeşil şey ne olacak?" Tezgâhı işaret ediyor.

"Avokado ve marul."

"Marul neredeyse transparandır. Bu koyu yeşil. Bleh." Yüzünde bir öğürme ifadesi var.

"Bebeğim, marul yiyorsun. Tanrım. Benden önce nasıl hayatta kaldın?"

"Ne diyebilirim ki? Vücudum neyi sevdiğini biliyor ve rengi yeşil değil." Sanki bu beni ondan kurtaracakmış gibi kirpiklerini tatlı tatlı kırıştırıyor.

"Onu yiyeceksin yoksa seninle bir daha video seks yapmam."

Ağzı açık kaldı. "Bu bana olduğu kadar kendine de işkence etmektir. Ve tamamen adaletsiz. Seksi daha sağlıklı beslenmemi sağlamak için bir araç olarak kullanamazsın!"

Bir kırmızı biber aldım ve kesmeye başladım. "Yapabilirim ve yapacağım. Seni uzun, çok uzun bir süre canlı istiyorum. Ayrıca, benim iri bebeklerimi taşıdığına ne olacak? Bir fetüs sadece şekerle hayatta kalamaz."

"Pshaw! Eğer tüm şekerlerimi alırsan, beni hamile bırakmak için benden hiç tatlı zaman alamayacaksın. Ha! İşte böyle!" Oflayıp pufluyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Gelecekteki bebekler ve henüz yaratmadığımız ceninler hakkında gerçekten tartışıyor muyuz?"

"Emin olabilirsin ki öyleyiz. Eğer bu vücut senin dev çocuklarını taşıyacaksa -çünkü dürüst olalım, sen dev gibisin. Ateşli, yakışıklı ve iç çamaşırı düşürecek kadar seksisin ama dev gibisin! Gelecekteki neslin düşünüldüğünde bu bir eksi. Yani rahmimi iş için açmayı düşündüğüm için bile bana teşekkür etmelisin. Bu da demek oluyor ki ikramlar hayattır ve istediğim kadar ikram etmeme izin vereceksin!"

"Peki, kadın! İstedğin kadar şeker ye!" Ben de karşılık verdim.

Tam bir dakika boyunca birbirimize alaycı bakışlarla baktık. Sonra ben gürültülü bir kahkaha patlattım. Duramıyorum. Tüm bu senaryo çok komikti ve hayatımda benim için önemli olan her konuda benimle kafa kafaya vermeye hazır bir kadın olduğu için çok minnettarım.

Çok geçmeden o da benimle birlikte gülmeye başladı. "Dostum, açlıktan ölmek beni deli ediyor!" Sesinde utangaç bir tonla itiraf ediyor.

"Bana söylemek zorunda değilsiniz, bayan. Az önce savunmanızı ve davanızı kazanmanızı tek nefeste izledim! Dersimi aldım. Bana ikinci kez söylemek zorunda değilsin. Her zaman şeker rafından bir metre uzakta duracağım. Yemin ederim." Kalbimi barış için çarpı işareti yapıyorum.

"Bu doğru, ahbab! Ve bunu sakın unutma. Şeker alımıma ölümüne savunacağım! Şimdi şu tacolar ne zaman bitecek? Kadının açlıktan ölüyor!"

"Pekâlâ, pekâlâ. Hemen geliyor." Tamamen dolu iki tacoyu tabağa koymayı bitirdim. Kendim için dört taco dolduruyorum ve tabağını kapısına götürmeden önce onları sehpanın üzerine koyuyorum.

Döndüğümde gitmişti. Muhtemelen beni gözetleme deliğinden izlemiştir.

Ekrana tekrar girdiğinde, yarısı havada olan bir taco ağzına doğru ilerliyor.

"Bebeğim, yine beni beklemedin," diyorum yaralı bir çocuk gibi.

Omuz silkiyor. "Ertelersen kaybedersin." Ağzı yemekle doluyken mırıldanıyor.

"Seninle ne yapacağım ben?"

"Besle beni. Beni sulayın. Seks yap?" diye teklif ediyor, oldukça yardımsever bir şekilde. "Anlaştık."

"Ve bana özenli davran." Yalvarır gibi bir fısıltıyla sözlerini bitiriyor.

Onun duygulu mavi gözlerine bakıyorum. "Yapacağım, Sadie. İçimdeki her şeyle. Sana özenle davranacağım."

Gülümsüyor ve bu benim hayatımı aydınlatıyor.

Taco'yu kaldırıp onu selamlıyorum. "Edward Takımı'na."

Bu, yumruğunun havayı çılgınca pompalamasına neden oldu. "Yaaaaaasssss! Edward Takımı'na. Tamam, hazır..." İkimiz de televizyon kumandalarımızı kaldırdık. "Başla!" Duraklatma düğmesine aynı anda basıyoruz, böylece film her iki hoparlörümüzden de yankılanmıyor.

İşe yarıyor.

İyi bir yemek, ilginç sayılabilecek bir film ve yanımda harika bir kadın.

Daha fazlasını isteyemezdim.

* * *

SADIE

Bugün bilgisayarımın başına geçmeyi ertelememin, ara vermeye ihtiyacım olmasının ötesinde iyi bir nedeni var. Cep telefonuma gelen uyarılar yeterince kötüydü. İlk olarak bir okuyucumdan pornografi yazdığımı söyleyen bir nefret maili geldi. Karakterlerimin çok sık küfür etmesinden şikayet ediyor. Görünüşe göre İngilizce güzel, etkileyici bir dil ve ben tembel, ağzı bozuk ve yazılı kelimeyi ucuzlatmaya kararlıyım. Kâğıtlar benim iğrenç hikâyelerim için harcanmamalı ve ailem de muhtemelen benim iğrenç edebiyat girişimlerimden utanç duyuyordur.

Bildiğim iyi
oldu. Hay
sikeyim.
İnsanlar.

Bir fikriniz olması, onu paylaşmanız gerektiği anlamına gelmez. Ve eğer bir kitap hakkındaki düşüncelerinizi ortaya koymak istiyorsanız, bu yüzden incelemeler

icat edildi. Ama hayır. Biri bunu kapınıza bırakmalı, yüzünüze fırlatmalı. Ben çikolata değilim. Asla herkesi mutlu edemeyecektim. Okurlar bir kitabı severken diğerinden nefret edebilir. Sanat özneldir. Bir kitap yazmanın ve onu başka birinin okumasının benim kontrolüm dışında pek çok yönü vardır. İlham perimin bana ne vermek istediği. Okuyucunun hikayemle karşılaştığı gün hangi ruh halinde olduğu. Liste sonsuz. Ancak bana nefret dolu mesajlar göndermek sadece çöp davranışıdır. Romantizm camiasını ölene kadar savunacağım. Pek çok okur bana karşı fazlasıyla nazik ve destekleyici oldu. Ama internet pislik olmayı çok kolaylaştırdı.

E-postayı siliyorum ve kendime bir kadeh ve bir şişe şarap getiriyorum. O gecelerden biri gibi hissediyorum. Belki de regl olmak üzereyim. Olabilir.

Sırada, yaz boyunca yapılacak tüm imza günlerinin iptal edildiğinin teyidi var. Karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum. Ve anlıyorum. Tabii ki anlıyorum. Olması gerekiyordu. Ama gelirimın büyük bir kısmını imzalı kitap satışlarından kazanıyorum. İnsanlar yine de e-kitap satın alacaklar ama şu anda insanların dikkati gerçekten dağınık. Onları kim suçlayabilir ki? Bildiğimiz hayat pencereden uçup gitti.

Her halükarda, işin hangi noktalarda boşluğu doldurup beni ayakta tutabileceğini görmek için harcamalarımı gözden geçirmeye başlamanın zamanı geldi. Yiyeceğe, kalacak bir yere, elektriğe, suya ve benzerlerine ihtiyacım var. Kitaplarımın düzenlenmesi, düzeltilmesi ve biçimlendirilmesi gerekiyor. Kapakların yapılması ve yeni çıkanların tanıtılması gerekiyor. Geri kalan her şey şimdilik askıda. Sadece temel ihtiyaçlar. Yeni güzellikler yok. Ve para biriktirdiğim yeni kanepe... O para faturalara gidebilir.

Ayrıca, daha fazla yazmam gerekiyor. Kendimi toparlamam ve üretkenliğimi artırmam gerekiyor. Bir pandeminin stresi ve paniği sırasında ilham almak çok zor. Yeni arkadaşım/erkek arkadaşım bile bana ancak bu kadar ilham verebilir. Zor zamanlarda çenenizi dik tutmak çok zor. Olumlu yönler: Romantizme, umuda ve sevgiye inanıyorum. Bunu atlatacağımıza inanıyorum. Yine de önümüzde karanlık günler olduğu kesin. Yayıncılık son on yıldır bir değişim içinde ve işler yakın zamanda durulacak gibi görünmüyor.

Bir ağız dolusu şarap içiyorum ve derin bir nefes alıyorum. En azından bunu tamamen yalnız yaşıyorum. Pek çok insan aylarca sürece ve görünürde hiçbir rahatlığın olmadığı bir tecrit yaşıyor olmalı. İşten çıkarmalar, işsizlik ve cidden zor zamanlar. Ben şanslıyım. Evan hemen yan komşumuz. Babam daha iyi hissediyor.

Annem de gayet iyi. İşler kesinlikle daha kötü olabilirdi. Benden çok daha bilge birinin bir keresinde dediği gibi, her şeyin bir nedeni olduğunu biliyorum. Ama bu da ne?

Haberlere takılıp kalmamaya, manşetleri ve son rakamları öğrenmek için saatler harcamamaya çalışıyorum ama Los Angeles ve New York'ta işler çok korkutucu. Ülkenin her yerinde korkutucu. Ventilator ve kişisel koruyucu ekipman eksikliği kalbimi ikiye bölüyor. İtalya'dan hastalara yardım etmek için mücadele eden hastanelerin fotoğrafları. İran'daki mezar çukurları o kadar büyük ki uzaydan bile görülebiliyor. Hepsi çok korkunç ve yürek parçalayıcı. Tüm bunlara anlam vermek zor.

Çok uzun zaman önce her şey normal ve sıkıcıydı. Buraya nasıl geldik? Bir de uyarıları dikkate almayıp hala bir araya gelen insanlar var. Onlara öfkeyle bağırmayı çok isterdim. Bir metre öteden tabii ki. İnsanlar nasıl bu kadar dikkatsiz olabiliyor?

Böyle zamanlar bir sınavdır, tamam mı? Belki de İkinci Dünya Savaşı sırasında hayatta olmak böyle bir şeydi. Ya da oğlunuzu Vietnam'a göndermek, onu bir daha görüp göremeyeceğinizi bilmemek. Ruhunuzda sizi sürekli aşağı çekmekle tehdit eden bu ağırlıkla yaşamak. İnsanlık hayal ettiğimden hem daha güçlü hem de daha kırılgan görünüyor. Yani, sağlıklı olduğumu düşünüyorum. Evan'ın diyetim hakkında söyleyecek bir şeyleri olabilir ama bu daha da kötü olabilirdi. Ancak bu virüs her yaş grubundan insanı alıyor gibi görünüyor. Kimse tamamen güvende değil. Hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapabiliriz.

Ancak tüm bunların arasında umut ışıkları da var. Işıklar hala dışarıda parlıyor ve bize yol gösteriyor. İnsanlar yaşlı komşularına yardım ediyor. Balkonlarda doğaçlama performanslar sergileyen müzisyenler. Tüm şehirler sağlık çalışanları için tezahürat yapıyor ve alkışlıyor. Bir de aşkın bile bir yolunu bulacağına dair işaretler var. Komşu binadaki bir kıza drone ile mesaj gönderen bir çocuk. Altmış yedinci yıldönümlerini kutlamak için elinde bir pankart ve balonlarla karısının bakım merkezinin önünde duran bir koca.

Aşk ve hayat devam edecektir. Etmek zorunda. Bu arada, Şarabım var.

Moralim bozuk ve ailemi özleyorum, cep telefonumu çıkarıp onları arıyorum. Onun sesi şu anda hırpalanmış ruhumu anında merhem oluyor.

"Anne, hey."

"Sadie? İyi misin? Saat 10'a çeyrek var."

"Ama sen hâlâ uyanıktın, değil mi?" Soruyorum, çünkü sesi uykulu gelmiyor. Belki biraz bitkin ama uykulu değil. "Saatin dokuzu geçtiğini fark etmemiştim. Özür dilerim."

"Baban ve ben yatakta kitap okuyorduk. Nasılsın tatlım?"

Elimde bir kadeh şarap, koltuğumda arkama yaslanıyorum, çoraplı ayaklarım masamın üzerinde. Çünkü rahatlık ve sıvı içecekler önemlidir. "Güzel. İyi. Evet. Evet. Ben de tam yiyeceklerinizi nasıl düzgün bir şekilde temizleyeceğinizle ilgili bir video izliyordum ve bunu yapmanız gerektiğinin farkında olduğunuzdan emin olmak istedim."

Bir duraklama. "Ve bu sabaha kadar bekleyemez miydi?" "Bu çok önemli."

Annem iç geçirir. "Bundan haberim yoktu, Sadie. Ama emin ol, yarın bilgileri araştıracağım ve ne önerdiklerini göreceğim."

"Sana e-posta ile gönderirim," diye teklif ettim. Beni dünyadan ve yazmam gereken kitaptan uzaklaştıracak herhangi bir şey.

"Pekala, canım."

"Bunu şimdi yapmaya başlamamız gerçekten çok önemli, tamam mı?"

Babam nasıl?" "Çok daha iyi. Gönderdiğin bulmaca kitabı ona Baş ağrısı var ama grip hemen hemen geçmiş gibi görünüyor. Yine de hala dinleniyor ve ağırdan alıyor."

"Güzel. Bu çok iyi." Beni göremese de gülümsüyorum. "Sana söylemem gereken bir şey var. Önemli bir şey."

"Yiyecekleri ağartma ihtiyacı dışında mı?"

"Onları ağartmıyorsun anne. Her şeyi dezenfektan mendille sileceksin. Clorox gibi ya da ne varsa. Karton bile çünkü virüs her türlü yüzeyde düşündüğünden daha uzun süre yaşayabilir."

"Anlaşıldı," diyor. "Peki bizi bu saatte aramanızı gerektirecek kadar önemli olan şey nedir?"

"O kadar da geç değil," diye homurdanıyorum. Sonra sırtıyırım çünkü bu mutlu bir haber ve ruh halimi kötü durumdan çıkarmaya kararlıyım. "Neyse, biriyle tanıştım."

"Biriyle mi tanıştın? Tüm bunlar olurken nasıl biriyle tanıştın?"

"Yandaki evde yaşıyor. Profesyonel bir sporcu ve harika bir insan ve bence onu seveceksin." Evan'ı düşündükçe mutlu oluyorum. Gülümsemesi. Vücudu. Gülüşü. Her şeyini. Tanrım, çok heyecanlıyım.

onun hakkında. "Balkonlarımızda konuşmaya başladık ve gerçekten de çok iyi anlaştık."

"Sean bu konuda ne diyecek?" diye sorar annem.

"Kimin umurunda?"

Dilini şaklatıyor. "Sadie. Lisan. İçki mi içtin, canım? Sesin tuhaf geliyor."

"Hayır. Tabii ki hayır." Şarabımdan bir yudum daha alıyorum. "Belki bir ya da iki kadeh. Mesele şu ki, Sean'ı unutman gerekiyor. Tanrı biliyor ki unutmaya çalışıyorum, kara delik gibi bir adam. Geçen gün beni arayıp işi hakkında konuştuğunu biliyorsun. Benimle değil. Benimle. Arada bir fark var. O tanıdığım en kendini beğenmiş pislik."

"Sean seni aradı mı?" Sesi o kadar umutlu geliyor ki içim ürperiyor.

"Burada asıl noktayı kaçıırıyorsun. Odaklan anne. Sean berbat, Evan harika. Buradaki durum bu. Artık romantik maceralarımı biliyorsun."

Bu sefer annemden derin bir iç çekiş. Büyük bir hayal kırıklığının iç çekişi. Sekiz yaşına kadar bende işe yaramıştı. Yine de, onu cephaneliğinden çekip çıkarmaktan asla alıkoymadı. "Pekala, Sadie. Bana şu yeni adamdan bahset. Evan adında profesyonel bir atlet sanırım."

Arka planda derin bir mırıldanma başlar.

"Baban hangi sporu yaptığını bilmek istiyor?"

diye sorar. "Futbol. Oakland Marauders takımında oynuyor."

Annem bilgiyi aktarır ve babamın mırıldanmaları hem ses hem de süre olarak dramatik bir şekilde artar. Olamaz. Bu konuda içimde kötü bir his var. Babam sporu takip eder, golf olmayanları bile. Neden bunu daha önce düşünmedim? Bu bilgiyi en iyi nasıl aktarabilirim ve Evan'ı ve son zamanlardaki sorunlarını en iyi şekilde nasıl sunabilirim? Çünkü onun masumiyetine inanıyorum ve gereksiz, bilgisiz olumsuz tepkilere müsamaha göstermeyeceğim.

Keşke çenemi kapalı tutsaydım. Lanet şarap.

"Değil... adı neydi? Evan Sparks mı?" diye sorar annem, sesi endişe doludur. "Sadie, o bir uyuşturucu bağımlısı. Aklından ne geçiyor senin? Baban onun steroid sattığı ve kullandığı için takımdan atıldığını söylüyor. Sean'dan ayrılmanın seni zorladığını biliyorum canım. Ama gerçekten böyle biriyle birlikte olmak istiyor musun? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Ona tuzak kuruldu anne," diyorum dişlerimi sıkarak. "Tabii ki böyle söyleyecekti, değil mi?"

"Ben ciddiym. İkiniz de dinleyin. Evan harika, nazik, uyuşturucu kullanmayan bir insan ve ondan çok hoşlanıyorum. Hem de çok çok."

"Bunun ne anlama geldiğini bildiğimden bile emin değilim. Çok çok çok."

"Tahmin et, anne. Sadece tahmin et. Belki ses tonumdan bu adamın benim için anlamlı olduğunu bile anlayabilirsin, hmm?"

"Bana öyle geliyor ki kendini korkmuş ve yalnız hissediyorsun, bu yüzden de en yakınındaki adama aşık oldun. Sana verdiği gülümsemenin ardında nasıl bir insan olduğuna hiç dikkat etmeden. Eve, Teksas'a dönmek gerektiğini biliyordum. Hep bulutların üzerinde yaşadın, Sadie. Ama daha önce hiç bu kadar aptal olmamıştın."

"Anne..." Çenem açık kaldı. Ciddiyim. Ailemin benim hakkımdaki düşünceleri karşısında şaşkına döndüm.

"Bir uyuşturucu bağımlısı. Yüce Tanrım." Annemin sesi sert ve azar dolu.

"Öncelikle, dur. İkincisi, gerçekten durman gerekiyor." "Sadie-"

"Tanrım, anne. Gerçekten o kadar saf bir salak olduğumu mu düşünüyorsun? Yani kendi kızının kararları yerine sansasyonel hikâyeler satan saçma sapan gazetelere otomatik olarak inanacaksın, öyle mi? Gerçekten mi?" Doğrudum, şarap kadehimde şırıldıyordu. "Ben yirmi sekiz yaşındayım anne. Kendi işimi yürütüyorum ve bunu yıllardır yapıyorum. Azımsanmayacak bir flört deneyimine sahip, tam fonksiyonlu bir yetişkinim ve sana söylüyorum, gazeteler onun hakkında yanılıyor. O iyi bir insan. Onun hakkında yanılıyorsunuz."

"Elbette gazeteciler araştırmalarını yapmış ve ne hakkında konuştuklarını biliyorlardır," diyor annem öfkeyle.

"O olmasaydı son bir buçuk haftayı nasıl atlatırdım gerçekten bilmiyorum ve sen ona bir şans bile vermiyorsun. Kararını vermişsin. Gerçeğe yer yok."

Acılı İç Çekişlerin İmparatoriçesi bana uzun ve gürültülü bir tane daha bırakıyor.

Annemin yeni resmi unvanı bu olmalı. "Sadie..."

"Onun hakkında bana güvenmeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Arka planda daha fazla mırıldanma var ama babamın ne dediğini anlayamıyorum.

"Zihninizi açmanızı ve bir anlığına da olsa artık on üç yaşında olmadığımı, kıkırdayıp sevimli oğlanlara bakmadığımı düşünmenizi istiyorum. Aslında bu çok uzun zaman önceydi. Benim için en iyisinin ne olduğunu biliyorum. *Kimin* benim için en iyisi olduğunu biliyorum."

"Bunu yarın ayık olduğunda konuşalım," diyor. "Seni seviyoruz. İyi geceler. Biraz uyu, tatlım." Ve sonra telefonu yüzüme kapattı. Vay anasını.

Çoğunlukla kafamı masaya vurmak istiyorum. şu anda en uygun tepki bu gibi geliyor. Ancak beyin sarsıntısı geçirmek yerine bir içki daha içeceğim.

Çünkü ben bir yetişkinim ve yapabilirim. İşte böyle.

BÖLÜM 12

KARANTİNA: 12. GÜN

SADIE

"BEBEK, NE OLDU, GECE YARISINI MI GEÇTİ? Ayrıca, lanet olsun, şu haline bak." Evan'ın gözleri körfezi aydınlatan ay gibi kocaman.

Şarap kadehimi ona kaldırıyorum. Serin bir gece esintisi ipeğimi karıştırıyor

Kimono. Birkaç doğum günü öncesinde bir arkadaşım hediye etmişti ama ben bornoz giymeyi seven biri değilim. Yine de bu gece onu en iyi şekilde nasıl kullanabileceğimi düşündüm çünkü ben bir dahiyim. "Bir sorun yok, şapşal. Açık havada içiyoruz ve şehir ışıklarının tadını çıkarıyoruz, hepsi bu."

"Gerçekten mi?" diye soruyor, telefonunu Jake'in balkonundaki küçük masaya bırakarak. "Mesajında üzgün görünüyordun."

"Bir metin nasıl üzgün görünebilir? Sadece bağlamı olmayan kelimeler."

"Tamam. Kulağa künt geldi. Bir şekilde, biraz kapalı. Normal sen değilsin." Ses tonu endişeyle karışık.

"Sana kesinlikle katılmıyorum, Sparky. Bence 'Kıçını balkona çıkarmanı istiyorum' aslında sana büyük hayranlık duyan bir kadının nazlı, çekici ve sıcak bir davetidir. Ama aynı zamanda, bir şeylerden korktuğu için artan duygularını abartmak istemeyen bir kadın. Karmaşık bir durum. Şu anda bu konuya girmeyelim."

Sadece göz kırıyor. "Ne kadar sarhoşsun?"

"Eh. Biraz. Çakırkeyif diyelim. Kulağa doğru geliyor." Yalan. İkinci şişemdeyim ama bu ilk bardak ve ailemle görüştüğümden beri içiyorum.

Başını salladıktan sonra bana en yakın balkona bir sandalye çekti ve oturdu. Ama bunu göğsünü sandalyenin arkasına dayayarak ve bacaklarını erkeklerin yaptığı şekilde açarak yapıyor. "Pekâlâ. Aklında ne var?"

"Benimle bir içki içmeyecek misin?" Hafif hakareti örtmek için çok çalışıyorum.

"Üzgünüm, bebeğim. Kesiyorum. Aldıklarına dikkat etmem gerekiyor. Ama burada oturup sana eşlik etmekten mutluluk duyarım."

Kendi sandalyeme yığıldım. "İyi. Planlarımı boz." "Ne planlarıymış bunlar?"

Ona çok ciddi bir şekilde, "Bu berbat geceyi, memelerimin bir görüntüsünü sikine bir bakışla takas ederek büyük ölçüde iyileştirecektim," diyorum. Çünkü bu çok ciddi bir konuşma konusu. Yani, bu durum için makyaj bile yaptım. Dumanlı gözler ve lacivert kimonomla uyumlu parlak kırmızı dudaklar. Siyah rugan topuklar tüm görünümü tamamlıyor.

"Bu yüzden mi o seksi kıyafetleri giydin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. Ve somurtuyorum. Öyle bir gece oldu.

"Sikime bu kadar düşkün olmana bayılısam da sevgilim, daha önce balkonda açık saçık bir şey yapmanın kötü bir fikir olduğunu söylemiştin. Ve haklıydın da. Kimsenin yanlışlıkla senin muhteşem vücuduna bakmasını istemeyiz. Bırak fotoğrafını çekmeyi, hmm? Ayrıca, yeterince kötü basına sahibim."

"Oh, adamım. Mantıklı konuşuyorsun. Benden daha mantıklı konuşmandan nefret ediyorum."

"Sorun değil," diyor eğlenen bir sırıtışla. "Eminim sabah yine mantıklı konuşmaya başlarsın. Ve senin dikiz şovu fikrini kesinlikle başka bir zamana saklıyorum. Bu mükemmel bir fikir. Şimdi bana seni bu kötü ruh haline neyin soktuğunu anlatmaya ne dersin?"

"Annem. Bazı konularda ters düşmüş olabiliriz." Omuz silkiyorum. "Söz konusu biz olduğumuzda bu o kadar da alışılmadık bir durum değil. Margaret hayatı boyunca bir gün bile yanılmadı."

"Demek güçlü iradeni buradan alıyorsun, ha?"

"Scrabble oynarken nasıl kavga ettiğimizi görmelisin. Annem ve ben ne zaman oynamak için otursak babam buna Kelime Savaşı diyor."

Evan gülüyor.

Şaraptan bir yudum alıyorum. "Ah, yıllanmış üzüm suyu. Çok fazla C vitamini. Neredeyse senin kadar sağlıklıyım!"

"Krakerin üzerine biraz Cheez Whiz ve her şey hazır." Gülümsüyor ve bu çok güzel. Ve tam da ihtiyacım olan şey.

"Benimle alay ediyorsun. Ama senden hoşlanıyorum ve muhteşem yüzünü gördüğüm için mutluyum, bu yüzden umurumda değil."

"Nuh uh. Seninle alay etmiyorum. Sana ve tüm kendine has özelliklerine hayranlık duyuyorum. Hayatımda senin gibi bir kadının olması beni diken üstünde tutuyor." San Francisco'ya bakıyor, sanırım gece gökyüzünü ve yüksek binaları seyrediyor. "Şu anda seninle burada oturabildiğim için bu şehirdeki en şanslı orospu çocuğu olduğumu düşünüyorum."

"Tatlı olma. Şu anda tatlıyı kaldıramam. Beni ağlatacaksın." O kadar da nazik olmayan bir şekilde burnumu çekiyorum.

"Her ne dediyse, annen seni kesinlikle üzmüş," diyor alçak bir hırıltıyla.

"Sadece o değil. Manşetlere bakıyordum ve bir pislik Nefret mektupları aldım, tüm imza günlerim iptal oldu, ilham perim bir sürtük gibi davranıyordu ve açıkçası her şey bolca alkol tüketmemi gerektirecek şekilde duvara tosladı." İç çektim. Vay halime. "Şarap, yani içki. Ve sızlanmak, yani sızlanmak ve devam etmek. Şarap, sızlanmak. Whine, wine. Hey, sence bir bağlantı var mı?"

"Şüphesiz." Kıkırdıyor. "Kafan güzelken çok komik oluyorsun. Ve gecen kötü geçtiği için üzgünüm. Televizyonun karşısında oturup birbirimizle telefonda konuşmalıydık. Çok daha güvenli."

"Doğru," diyorum asık suratla.

"İmza günlerinin iptal edilmesi sizin için ne anlama geliyor?"

"Bu da banka hesabımın darbe alacağı anlamına geliyor." Havayı yumrukluyorum ama şarap betona döküldüğünde hatamı hemen anlıyorum. İyi ki beyazmış.

Çenesini kaldırıyor. "Paraya ihtiyacın var mı?" "Ha? Hayır. Teşekkür ederim. Ben böyle iyiyim."

"Sadie, emin misin? Çünkü şu anda hayatta endişelenmen gereken yeterince şey var ve ben sana yardım edebilecek durumdayken sen kuruşlarını sayıyorsun."

"Kesinlikle hayır. Bu yıl kazancım biraz düşecek, ama bunu halledeceğim. Bir yolunu bulacağım, her zaman bulurum. Ve senin paranı istemiyorum." Bu ondan isteyeceğim son şey. Benden önce kaç kadının onu bu yüzden istediğini tahmin edebiliyorum.

"Evet. Ama buna ihtiyacın var mı? Asıl soru bu."

"Hayır, Evan. Sadece hayır. Bu konuşma artık bitmiştir. Yani bu konu. Bitti. Bitti. Kaput. Güle güle."

Çenesini geriyor. Bir taraftaki küçük kasın zıpladığını neredeyse görebiliyorum. "Bunu daha sonra, daha iyi bir durumda olduğunda konuşuruz."

daha ayık bir ruh hali."

"Hayır, yapmayacağız." Şarabımdan bir yudum daha aldım. "Seni takdir ediyorum ama senden otlanmayacağım. Bu fikri aklımdan hemen çıkar. Ayrıca, telaşlanacak bir durum yok. Yazıyorum -bazı zamanlar- bu da işlerin ilerlediği anlamına geliyor. Henüz korkmak için bir neden yok."

Karşımda oturan kararlı ifadeli, asık suratlı adamdan hiçbir ses çıkmadı.

"Benim yılmaz kahramanım. Bu şekilde ortaya çıktığında çok tatlı oluyorsun." Ve öyle. Keşke kucağına tırmanıp yüzümü boynuna bastırabilsem ve sadece nefes alabilsem. Eminim harika kokuyordur. Kollarını bana sarar ve her şeyi daha iyi yapardı.

"Şimdi öyle miyim?" Gözlerinde bir şey parıltıyor.

Sırıtiyorum. "Oturup saatlerce seni izleyebilirim. Hızla mutlu olduğum yer haline geliyorsun, Evan Sparks."

Rahatlarken omuzları biraz çöküyor. "Sen de benimsin."

"Ah. Biz bir çift değil miyiz?"

"İşte bu yüzden bu çok önemli. Çünkü yakında bir gün, o güzel bornozun altında hiçbir şey giymeden kucacımda oturuyor olacaksın."

Ooh benim küçük hüznü hayalimi şımarık bir yere götürdü. "Şimdi öyle miyim?" Mırıldanıyorum. Bu daha sonra tekrarlayacağım zihinsel bir görüntü.

"Oh, evet. Ve mantıklı olmayı reddedip başın sıkıştığında sana yardım etmeme izin verdiğinde, seni dizlerimin üzerinde çevirip o muhteşem kıcını pembeye çevireceğim." Buna karşılık gelen sırtışı ise külot düşüren cinsten.

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kalıyor. "Bunu az önce söylemedin. Ne bok yiyeceksin, Evan." Şarap yine her yere dökülüyor.

"Yapmayacağım, Sadie." Ellerini sandalyenin yüksek arkasına koymuş, çenesini de üstüne dayamış. "İlişkiler konusunda çok fazla deneyimim olmayabilir ama emin olduğum bir şey var. Ya bu işte birlikteyizdir ya da hiç değilizdir. Birbirimizi kollarız. Birbirimizin arkasını kollarız."

"Sırtlar, evet. Arka taraflar, o kadar değil, bayım!"

Kalın omuzlarını silkerek kaldırıyor. "Eğer benim kadınımsan, o zaman sana göz kulak olmak isteyeceğim. Bu fikre alış."

"Birini kollamak, onu ezip geçmek anlamına gelmez. Ortaklar birbirlerini sever ve destekler. Onlara dikte etmezler."

"Ortaklar sahip olduklarını birbirleriyle de paylaşırlar. Buna ne dersiniz?" "Hayır. Sadece hayır. Senin paranı almayacağım. Ben onlardan biri olmayacağım"

Faturalarımı ödeyeceğini umarak peşinden koşan kadınlar. Bu saçmalık.

Sen benim erkek arkadaşım olmalısın, şeker babam değil. Kendi ayaklarımın üzerinde durabilirim. Ayrıca Sparky, bana şaplak atmayacağından emin olabilirsin." En azından benim rızam olmadan. Hmmp.

Son şarabımı da içip ayağa kalkıyorum. Aman Tanrım! Bu topuklar gerçekten çok yüksek ve ben de biraz sallanıyorum. Çıplak ayak daha güvenli olabilirdi. Ama yine de dimdik durup yandaki canavara bakıyorum. "Evan, ben yatmaya gidiyorum. Sabah senden bir özür bekliyorum."

Ve adam benim şeytani imparatoriçe bakışlarımdan zerre kadar etkilenmedi.

Lanet olsun.

"İyi geceler, tatlım. Kapıyı kilitletiğinden emin ol ve yatağının yanına bir bardak su ve biraz aspirin koy."

Grrr. Ve o kadar sakın ki öfke uyandırıyor.

İçeri girerken onu terslemiş olabilirim de olmayabilirim de. Böyle şeyler olur.

* * *

EVAN

Sabah uyandığım anda günümün boktan bir başlangıç yaptığını fark ediyorum. Yağmur yağıyor. Yine yağmur yağıyor. Bu da Sadie ile yüz yüze gelemeyeceğim anlamına geliyor. Dün gecedan sonra beni görmek isteyeceğinden değil.

Belki de içkidendir? En azından onun için. Benim için onu üzgün ve endişeli görmek başımı döndürüyor.

Doğrulup elimi dağınık katlar arasında gezdiriyorum. Saçımı kestirmem gerekiyor ama bu yakın zamanda olmayacak. Salonlar ve berberler de dahil olmak üzere, gerekli olmayan tüm işyerleri kapalı. Dün gece eyaletteki tüm okulları kapattıklarını ve ülke genelinde de aynı şeyi yapmaya başladıklarını okudum.

Bu saçmalık delilik olmaya başladı.

Dün gece takımdan gelen bir e-postada bir sonraki duyuruya kadar Bahar antrenmanlarını askıya alacaklarını okudum. En azından bu olumlu bir şey. Hiç kimse antrenman yapmıyor, bu yüzden bu skandaldan dolayı kendimi çok kötü hissetmiyorum. Basın Polly'nin beklediği gibi yarı yarıya. Yarı masum olduğuma inanırken diğer yarı da yalan söylediğime ve medyanın yararı için sonuçlarımı değiştirmesi için bir uzmana para

verdiğime inanıyor.

Derin derin nefes alarak dirseklerimi dizlerimin Üzerine koyuyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum.

Kariyerim ince buz üzerinde.

Bir virüs dünyayı ele geçiriyor.

Aşık olduğum kadın bana kızgın. Ve ona dokunamıyorum. İki gün daha dokunamam.

Hay sikeyim.

Telefonum sehpanın üzerinde vızıldıyor. Sadie'dir ve konuşmaya hazırdır diye umarak şarjdan çıkarıyorum. Jake'ten bir FaceTime isteği geliyor.

Gülümsedim ve hemen kabul tuşuna bastım.

"Vay be. Hey, kardeşim. İçkiden yeni mi uyandın? Bok gibi görünüyorsun." Endişeli kahverengi gözleri hoş bir manzara.

Yatak başımı ovuşturuyorum. "Saçımı kestiremiyorum ve daha yeni uyandım." "Ah, anlıyorum. Sen nasılsın?"

"Son zamanlarda gazeteleri kontrol ettin mi?" Cevabından korkarak soruyorum.

Bana hüzünlü bir gülümseme sunuyor. "Üzgünüm, Evan. Bu resim ve ekilen uyuşturucu işi berbat."

Omuz silkiyorum. "Evet ama adımı nasıl temize çıkaracağımı bulmaya çalışmaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Sağlık raporları beni takımla ve sözleşmemle ilgili sorunların sadece yarısından kurtardı. O şekilde görüldüğüm için hâlâ ahlaki ve etik bir davranış sorunu var."

"Saçmalık. Nasılmış benim güzel prensesim?"

Başımı çeviriyorum ve onun kabarık kızıl kıçının benim uyuduğum yastığın yanındaki yastığın üzerinde yattığını görüyorum. Kendimi cömert hissederek kamerayı onun uyuduğunu görebileceği şekilde hareket ettirdim.

"Ah, kızım. Onu özlüyorum." Kaşlarını çatıyor. "Ona iyi davranıyor musun?" "Dostum, yatakta başımın yanındaki yastığın üzerinde uyuyor. Ve

o da sadece örtüleri çalmadığı zamanlar."

Gülüyor ve bronzlaşmış, terli alnını siliyor. Koyu renk saçları, kafasının her yerinde espresso rengi buklelerden oluşan bir cümbüş. Birlikte üniversiteye gittiğimizde, o benim aydınlığımın karanlığıydı. Kadınlar buna bayılırdı. Fiziksel bir yin ve yang gibi. Yaşam tarzlarımız da hep böyle oldu. Ben insanları eğlendiririm, o da onları iyileştirir. Yine de spor, bira, açık hava etkinlikleri, iyi yemek ve aile sevgisini paylaşıyoruz. Birbirimizin farklılıklarını takdir ediyoruz ve ikimizin de özünde aynı ahlaki pusulaya sahibiz.

"Evet, açgözlü. Ve biraz daha şişman görünüyor. Ona çok mu fazla

ö d ü l veriyorsun?" Kaşlarını çatıyor ve gözlerini kısıyor. Kamerayı kapattım.

sevgili evcil hayvan ve bana geri döndü, böylece kedinin kesinlikle bir ya da iki kilo aldığını anlayamaz.

Masum rolü yapıyorum. "Kaç tane çok fazla? Beş mi?" Normalde ona verdiğim sayıyı düşürüyorum. Her iki saatte bir ödül vererek küçük pislği kazandım. Beni pençelemiyor, ödül alıyor. Acı çekmiyor, kazanıyor. Harika bir şekilde çalışıyor ve kedi ödülllerinin markette tükenmeyen tek şey olmasına sevindim.

"Beş! Ona günde beş veriyorsun! Tanrım. Eve döndüğümde şeker hastası olacak."

"Eve dönmekten bahsetmişken, bunun ne zaman olacağını düşünüyorsun?"

Ağır ağır iç geçiriyor. "Aslında yarın Avrupa'ya gönderiliyoruz. İtalya ve İspanya bu virüs yüzünden harap olmuş durumda ve herkesin yardımına ihtiyaçları var." "Benimle dalga mı geçiyorsun! Hayır. Kesinlikle hayır. Oraya gitme kardeşim.

Kıçını kaldırıp daha güvenli olan eve gitmelisin."

Jake'in yüz ifadesi aşırı üzüntülü bir ifadeye dönüşür. "Yapamam. Bu benim doğamda yok. Doktorlara ihtiyaçları var. Yayılmayı önlemek için tıp uzmanlarına. Ben bir yemin ettim dostum..."

"Siktir et onu. Suratına sıçayım! Sen benim ailemsin. En iyi arkadaşımsınız. Kendine daha fazla zarar verme. Kahretsin." Ayağa fırladım ve yatak odasını arşınlamaya başladım. "İnsani yardım görevine gittiğin için zaten korkmuştum ve bunun iki ay sürmesi gerekiyordu. Altı ay oldu. Şimdi sağda solda insanları öldüren bir virüs tarafından paramparça edilen ülkelere giderek sağlığını daha da riske atacaksın."

"Evan..."

"Hayır. Bana Evan deme. Jake, bu tehlikeli."

"Abi, Afrika'ya gelmek benim için zaten tehlikeliydi ama biliyorsun buna ihtiyacım vardı. Amaçsızdım. Kaybolmuştum. Kendimle ne yapacağımdan emin değildim. Çalıştığım cerrahi merkezindeki politikadan nefret ediyordum."

"O zaman kendine başka bir iş bul! Bir uçağa atlayıp altı aylığına Afrika'ya gitmiyorsun. Tanrım!" Dişlerimi gıcırdatıyorum ve en iyi arkadaşımın yüzüne bakıyorum. Neredeyse kendiminki kadar iyi tanıyorum, ya da kardeşimin, babamınki kadar.

Jake başını sallar. "Yapmam gerekeni yapmak zorundayım. Bu çok önemli.

Hayatımda ilk kez bana ihtiyaç duyulduğunu hissediyorum. Gerçekten ihtiyaç duyulduğumu."

Göğsümü gösteriyorum. "Sana ihtiyacım var. Ailenin sana ihtiyacı var.

Jake, hadi dostum. Eve dön. Avrupa'ya gitme."

Başını sallıyor ve normalde yakışıklı olan yüzüne kederli bir ifade yerleşiyor. "Üzgünüm kardeşim, bunu yapmayacağım. Gloria'ya göz kulak olmanı istediğimi söylemek için aramıştım. Ben yokken bir şey olursa haberin olsun."

"Lanet olsun! Şu anda senden o kadar nefret ediyorum ki. Eğer karşımda olsaydın, suratına öyle bir yumruk atardım ki dişlerin takırdardı."

Jake ilk kez gülüyor ve bu ses ruhumu canlandırıyor. "İkimiz de bilmeden aynı anda aynı hatunla çıktığımızdan beri hiç kavga etmedik."

Sırıtıyorum. "Chelsea. O bir tabancaydı. İkimizi de gizlice görüyordu." "Evet ve ikimiz de onu becerdik." Yüzünü buruşturdu.

Dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum. "Evet, sonra işleri berbat etti ve ikimizle de aynı randevuyu planladı ve kaldırımda kavga ettik." Gülüyorum.

"Evet ve erkekçe sevgimizi göstermemizden rahatsız olup koşarak dışarı çıktığında, üçümüzün birlikte olmasını önerdi." Bana zaten bildiğim bir şeyi hatırlatıyor.

"Ve onun kışını sıcak bir kaya gibi düşürdük, bir spor barına gittik, viski ağırlığımızı içtik ve aynı yatakta tamamen giyinik olarak yattık." Kıkırdamak için kaşlarımı ona doğru sallıyorum.

Ağzını yumruğuyla kapatır. "Bu doğru. Uyandığımızda birbirimize döndük ve birbirimizin morarmış gözlerine ve patlamış dudaklarına kığımızla gülmeye başladık ve sonra kahvaltıya gittik."

"Güzel zamanlar," diyorum.

"En iyisi." Başını öne eğiyor. "İyi olacağım, Ev. Söz veriyorum."

"Eve bir kutu içinde gelersen seni asla affetmem." Kalp krizi kadar ciddi bir tehdit savurdum. Bu adam benim için önemli. Onu kaybedemem. Özellikle de her şeyimi kaybetmek üzereyken.

"Bu, gerçekleştirmek için çaba göstereceğim bir söz."

"Sen daha iyisin!" Homurdanıyorum. "Şimdi sana bir şey söylemeliyim ve biraz tavsiyeye ihtiyacım var."

"Kahretsin," diye teklif etti hemen. "Sadie'yle görüşüyorum."

"Ne oluyor be! Güvenliğini bu şekilde riske atamazsın." Anında doktor moduna geçti.

Başımı geriye atıp ona dik dik bakıyorum.

Şu anda her gün kendi sağlığını ve güvenliğini riske attığı için bilerek inliyor.

"Birbirimize fiziksel olarak dokunmadık. İki uzun gün daha." İç çekiyorum.

"İki gün daha mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, bizi iki haftalık karantina süresi dolana kadar bekletiyor."

Başını salladı. "Anlıyorum. Yani, ona asıldığına şaşırmadım. Bahsettiğim gibi muhteşem biri. Yine de biraz kitapsever. Sanırım yazar ya da editör."

"Romancı," diyorum ses tonumda gururla. Bilmediğı şey ise telefonuma onun kitaplarından birini indirmiş olduğum. TSSB'si olan ve grup toplantılarındaki danışmana aşık olan bir askerle ilgili olanı. "O da yetenekli." Şimdiden içine çekildim ve bu normalde sevdiğim bir şey değil. Kitaplar normalde yapmadığım şeyler. Ama kelimelerle arası çok iyi ve kahramanla kadın kahramanın sonunda birbirlerine kavuşmasını dört gözle bekliyorum. Bu kadar uzun sürmesi acı verici. Ona sormam gereken bir şey.

"Bayan Sadie'yi oldukça iyi tanıyor gibisiniz."

Sırıtiyorum. "Evet. Hem de çok iyi. Sadece telefonda konuşmakla kalmıyor, balkonda sohbet ve yoga için buluşuyoruz. Ona yemek hazırlayıp kapısına bırakıyorum. O da bana sağlıklı olduğuna inandığı o iğrenç atıştırmalıklardan yapıyor. Kızın gerçekten de diyetini tamamen gözden geçirmesi gerekiyor. Gerçi onun kıvrımları benim kaybetmek istediğim bir şey değil."

"Kıvrımları, ha? Bunu yakınlığın başka şekillerde yaşandığı anlamına mı almalıyım?"

Dudağımı ısıriyorum ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Kahretsin, sevgilim hakkında konuşurken yüzüm kızarıyor. "Evet, zaten birkaç kez. Telefonda ve videoda."

Gözleri genişliyor ve parlıyor. "Video mu? Bütün domuz mu?"

"Bütün domuz. Ve her santimi mükemmel." O kadar geniş gülümsedim ki yanaklarım acıdı.

"Şanslı piç! Ve işte buradayım, Afrika'da cinsiyetsizim, Avrupa'da daha da cinsiyetsiz olmak üzereyim." İç çekiyor.

"Görünüşe göre işin şu anda senin kadının." Başını

sallıyor. "Çok doğru. Peki, tavsiyen nedir?"

Mutfağa giriyorum ve smoothie'm için gerekli malzemeleri çıkarmaya başlıyorum. "Virüs vurduğundan ve her şey kapandığından beri, tüm imza etkinliklerinin iptal edildiğini ve insanların

Kitap gibi eğlenceli şeylere çok para harcıyor. Dün gece gelecekteki geliri konusunda endişeli görünüyordu, ben de ona yardım etmeyi teklif ettim."

"Tanrım, Ev. Böyle bir şey yapamazsın. Bu kadını daha yeni tanıyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum. "Şu anda onu hayatımda tanıdığım tüm kadınlardan daha iyi tanıyorum, annem hariç. Her şey hakkında konuşuyoruz. Ve dün gece sarhoşken bazı korkularını paylaştı ve bu beni çok üzdü. Bir sürü param var ve onu tamamen karşılayabilirim. Daha da iyisi, bunu istiyorum. Tüm bu saçmalıklar içinde hayatımı katlanılabilir kılan kişi için en azından bunu yapabilirim."

"Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Gerçi Sadie'yi tanıdığımdan beri, ki bu çok uzun bir süre olmadı, ama kendi başının çaresine bakabilecek bir tip olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum. Sadece içini döküyor ve dinlemenizi istiyor olabilir. Sorunlarını çözmenizi değil, sadece dinlemenizi."

Onun yorumu beni ürküttü. "Yapabiliyorsam neden tamir etmeyeyim?" İç geçirdi. "Dostum, kadınlar hakkında öğrenmen gereken çok şey var."

"Afrika'da cinsiyetsiz diyor."

Kıkırdıyor. "Doğru, ama ben birkaç ilişki yaşadım, sen yaşamadın. Bir kadın hakkında hatırlanması gereken en önemli şey dinlemektir. Tepki verme. Ne paylaştığını dinle. Ona bu konuda ne hissettiğini sorun. Ona yardımcı olmak için yapabileceğiniz bir şey olup olmadığını sorun. Eğer yardım istiyor gibi görünüyorsa, bu mesajı açıkça verecektir."

"Bu aptalca. Paraya ihtiyacı olabilir. Para bende var. Onun sorununu çözmek ve onu mutlu etmek benim için çok kolay. Bu neden yanlış olsun ki?"

"Birdenbire paranız donmuş olsaydı faturalarınızı ödemesine izin verir miydiniz?"

"Siktir, hayır!"

"Aynen öyle. Onun için de durum farklı değil."

Kalan malzemeleri blendera atıyorum ve tezgâha yaslanıyorum. "Takımda takılan tüm kadınlar bir oyuncunun kendileriyle ilgilenmesini istiyor gibi görünüyor. Bunun için yaşıyorlar."

"Peki onlarla ilgileniyor musun?"

"Hayır," diye cevap verdim.

"Hayır. Çünkü o kızlar senden zamanından başka bir şey istiyorlar. Şöhret istiyorlar. Pahalı tasarımcı kıyafetleri içinde, kollarında bir balerinle dolaşmak. Sadie öyle bir kadın değil. Farkında olsanız da olmasanız da muhtemelen cazibesinin bir parçası da bu."

Tezgâha yaslandım ve düşündüm. Sadie benden hiçbir şey istemedi. İnternette yayınlamak için bir selfie ya da fotoğrafımı çekmek istemedi.

Bizden kimseye bahsettiğinden bile emin değilim. Bu bilginin şu anda ortaya çıkması, bu skandal sırasında benim için bir dizi başka soruna neden olabilir. Ama hiç ses çıkmadı. O benim yanımdaydı. Sadece benimle. Sadece konuşarak, film izleyerek, seks yaparak, yoga yaparak, yemek yiyerek ve gülerken zaman geçirmek istiyor gibi görünüyor.

"Hayatımda ilk kez ilgilenmek istediğim bir kadın buluyorum ve o bunu istemiyor. Bunu nasıl karşılayabilirim?" Hüzün gözeneklerime sızıyor ve kalbimi bir ağırlık kaplıyor.

"Bırak da ihtiyacı olduğunda yardım istesin kardeşim. Araya girip günü kurtarmaya çalışma. Bu kızla tanışalı iki haftadan az oldu. Biraz zaman ver. O kendi başının çaresine bakar. Onu tanıdığımndan beri bunu bir erkek olmadan yapıyor. Gerçi eskiden etrafta dolaşan bir pislik vardı. Adamın görünüşünden hoşlanmamıştım. Havasız bir hıyara benziyordu."

"Sean. Eski sevgilisi. Gerçek bir alet, ama onu çoktan aştı. Gerçi o herif etrafı koklamaya gelirse, ben hallederim."

Jake kıkırdıyor. "Kötü durumdasın, ha?"

"Bu kıza aşık oluyorum. Kahretsin, çoktan aşık olmuş olabilirim. Daha önce hiç yaşamadığım için nasıl bir his olduğunu gerçekten bilmiyorum."

"Aşık olmak, elli metre çizgisinde topu havada yakaladığınız o an gibidir. Geriye bakarsınız ve size doğru gelen bir belalı sürüsü görürsünüz, ama ateşi açarsınız ve koşarsınız. Hızlı. Daha hızlı. Sonunda bitiş çizgisine varana kadar. Ama hala yere düşmüşsünüzdür, üstünüzde üç tane ikişer yüz kiloluk ağırlık vardır, nefes alamazsınız ve acı çekersiniz. Yine de skoru yaptığınızı bilmek hayatınızın en güzel duygusudur."

"Vay be. Hallmark için yazmalısın."

"Belki başka bir hayatta. Yardımcı olabildim mi?"

"Her zaman, kardeşim. Yüzünü görmek ve sesini canlı ve iyi duymak bile beni daha iyi hissettiriyor. Ve evet, daha çok dinleme ve daha az tepki verme dersin Sadie ile nasıl ilerleyeceğimi gösteriyor. Teşekkürler dostum."

"Kızıma iyi bak ve onu fazla beslemeyi bırak."

"Um, evet hat biraz parazitleniyor..." Ses çıkarmak için sesimi tizleştiriyorum.

"Dostum, görüntülü konuşmadasın. Parazit yok!" "Bir tünelden geçiyorum, gitmeliyim." Gülüyorum.

"Sen sürmüyorsun! Tanrım, tamam. İyi şanslar!"

"Güvende ol. Seni bir kardeş gibi seviyorum." Bunu ona söylüyorum çünkü şu anda, rolünün belirsizliğiyle birlikte, benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istiyorum.

"Aynen dostum. Avrupa'ya yerleştiğimde konuşuruz."

En iyi arkadaşım için duyduğum endişenin boğazımda yarattığı ani yumruyu yutuyorum. "Bunu sen yap. Ben burada olacağım. Koca şişko şeytan-kitty ile ilgileneceğim."

"Kedimi çok fazla beslemeyi bırak!" diye bağılıyor.

Gloria bu fırsatı değerlendirerek çok daha iri olan bedenini tezgâhın üzerine çıkarıyor. "Şişman kediler daha sevimli."

"Onlar değil! Hadi ama!"

"Byyyyyyyyy." Göz kırpıyorum ve kapatma düğmesine basıyorum.

Gloria miyavlıyor, gökkuşağı şeklinde geriniyor, oturuyor ve sonra bana bakıyor. Bunu yaparken patisini kaldırıyor, sivri tırnaklarını uzatıyor ve her seferinde bir tane yalıyor.

Bir uyarı.

Beni besle ya

da öl.

"Bir ya da beş ikrama ne dersin?"

BÖLÜM 13

KARANTİNA: 13. GÜN

EVAN

Dün bütün gün telefonuna cevap vermedi. Gökyüzünden şelale gibi su aktığı için onu balkonda da yakalayamadım.

Kız arkadaşım benden kaçıyor.

Ve yarın o gün. O GÜN.

O kadar heyecanlıyım ki kendimle aynı odada bile zor duruyorum. Yine de kafayı taktığım kadın beni görmezden geliyor. Bu yüzden mesajlarımda özür dilemedim çünkü bunu onun güzel yüzüne yapmayı planlamıştım. Jake haklıydı. Her şeyi yanlış yaptım ve bütün gün düşündükten sonra sonunda biraz kibirli bir pislik olduğum sonucuna vardım. Büyük banka hesabımı kullanarak günü kurtarmaya çalışıyordum.

Sadie parayı zerre kadar önemsemiyor. Kadın futbolun Superbowl devre arası gösterisinden önce ve sonra bir eğlence olduğunu düşünüyor.

Numarasını buldum ve ara tuşuna bastım.

"Merhaba, konuşmadığım kişi," diyor sikimi kaldıran o kibirli ses tonuyla.

"Bebeğim, hadi. Seninle konuşmam lazım. Balkona çık. Güneş parlıyor."

"Belki ikna edilebilirim. Ayaklarına kapanmayı planlaman şartıyla mı? Dizlerinin üzerine çöküp, tamamen pişman olup, seni affetmem için bana yalvarmandan bahsediyorum. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

İşte benim kızım. Küstah ve kıvrak zekalı.

"Öğrenmek için dışarı gelmen gerekecek. Ayrıca, sana bir hediyem var."

"Eğer bir yığın paraysa, yarın seni görür görmez kışına tekme basacağım. Tatlı sözler olmayacak. Dile dokunmak yok. Bu bedeninin yakınında el yok, penis yok. Duydun mu beni?"

Çok güldüm. "Seni özledim, tatlım. Sesini. Seni görmeyi. Dün çok kötüydü ama bunu telafi etmenin bir yolunu buldum. Şimdi dışarı gel. Krem şanti ve vişne ile birlikte lütfen?"

"Hmm, sadece balkonumdaki dondurmanın üstünde sihirli bir şekilde duran gerçek krem şanti ve kiraz olmasını umduğum için. Ve yemin ederim eğer gömleksiz olmazsan, bunun sonuçları olacak. Çok ama çok kötü sonuçlar."

"Anladım." Telefonu yere bırakıp dışarıda hoparlörü açıyorum ve gömleğimi başımın üzerine geçiriyorum. Artık dikleşmiş olan erkeklik organlarımın da kanıtladığı gibi rüzgâr biraz üşütücü ama güneş tahammül edebileceğim kadar sıcak. Ve Sadie için her şeyi yaparım.

Sürgülü kapısından içeri giriyor. Saçları başının üstünde at kuyruğu şeklinde. Şu anda orada olsaydım, o kuyruğu yakalar, yumruğuma sarar, başını geriye yatırır ve ağzının ırzına geçerdim.

Çenemi sıkıyorum ve ellerimi kalçalarımın dayayıp onun ihtişamını seyrediyorum.

"Acıyan gözler için bir manzarasın." Tek görebildiğim o olana kadar onun formunu tarıyorum.

Başka hiçbir şey yok.

"Oh, lütfen. Sadece bir gündü."

"Karantinada. Tek bir gün tam bir ay gibidir ve sen bunu biliyorsun."

Dudaklarını büzüyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Ben de seni özledim," diye homurdanıyor ve manzaraya bakıyor. Sivri çenesi ve uzun ince boynuyla yan profili zariftir.

"Öncelikle, geçen gece için özür dilemek istiyorum. Bu kadar zorlayıcı olmak istememiştim. Mali durumunuz ve kariyeriniz sizi ilgilendirir. Söylediklerini dinlemem gerekirdi. Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum bebeğim. Sen tanıdığım en zeki ve bağımsız kadınsın."

"Teşekkür ederim." Henüz geri adım atmaya hazır değilmiş gibi çenesini dik tutuyor ama bana kızma kararlılığındaki çatlakların aşağıya doğru yuvarlandığını görebiliyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, bu ilişki işlerinin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum. Sen benim liseden beri ilk kız arkadaşımın."

"Şaka yapıyorsun!" Tüm rolünü kaybeder ve kaşlarını çatar.

"Üniversiteye gittim ve oyundan başka hiçbir şeye odaklanmadım ve derslerimi geçmek için elimden geleni yaptım. Elbette saha içinde ve dışında oynadım ama somut bir şey olmadı. Hiçbir şey ilişkimizin ciddiyetine yakın değildi. Bu da ara sıra seninle işleri berbat edeceğim anlamına geliyor."

Mavi gözleri o kadar özlediğim bir ateşle parlıyor ki onu görünce taşaklarım ağrıyor.

"Muhtemelen bir sürü şeyi berbat edeceğim. Hile falan yapmayacağım, o yüzden sinirlenmeyin."

Kıkırdıyor ve bu dünyadaki en şirin ses. "Bunu yapacağımı düşünmezdim."

"Çünkü yapmazdım. Sen benim için bir şey ifade ediyorsun. Ve sen parayla ilgili endişelerinden bahsederken içgüdülerim bunu düzeltmek yönündeydi. Hem de hemen. Ne yapacağımı bildiğimden daha fazla param var ve sen buna şaşırırsın. Takım arkadaşlarım çok para harcarlar. Evimi ve arabamı sattım ama buna mecburum. Oakland'da yaşıyorum. Ünlü biri sayılıyorum ve güvenlik önemli. Ayrıca pahalı. Bunun dışında tek derdim çocuklarla takılmak, çalışmak, antrenman yapmak ve oyun oynamak."

"Ama kendim için aynı şeyi yapmaktan acizmişim gibi borçlarımı ödemeyi teklif etmenin ne kadar küstahça olduğunu görebilirsiniz."

"Biliyorum ve özür dilerim. Özür dilerim." O pes edip gülümseyene kadar ona en iyi yavru köpek bakışımı atıyorum.

"Oh, tamam. Seni affediyorum."

"Teşekkür ederim. Şimdi tek istediğim benimle çalışman. Bir tartışmada asla geri adım atmıyorsun ve bu özelliğini seviyorum. Söylediğim ya da yaptığım bir şey seni ya da duygularını incitirse bunu yapmanı istiyorum. Ben de aynısını yapacağıma söz veriyorum. Bu benim için keşfedilmemiş bir bölge, tatlım. Köpekbalklarıyla dolu bir okyanusta yüzüyorum. Yanlış bir hareket yaparsam köpekbalığı yemi olurum."

Bu onu kahkahalara boğdu. "*Sharknado* gibi!"

"*Sharknado* çok saçma. Ve harika. Kesinlikle birlikte izlemeliyiz."

"Bu hoşuma giderdi."

"Beni affediyor musun?"

Kocaman gülümsüyor. "Affedeceğim ama bir şey daha var." İç çekiyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Vur bana."

"Hediyem nerede?"

Sırıtiyorum ve selofana sarılı bir kağıt havlu topunu kaldırıyorum. "Al, yakala!" Birkaç santim genişliğinde hazırladığım topu ona doğru fırlatıyorum.

Balkon.

Kolayca yakalıyor. "Az önce balkondan aşağı bir şey attığına inanamıyorum! Tam bir asisin."

"Sadece aç."

Plastik ambalajı hafifçe açıyor ve havluyu açıyor. "Aman Tanrım. Bu düşündüğüm şey mi?"

"Çikolata parçacıklı kurabiye. Bendeniz tarafından tüm tereyağı, şeker ve ekstra çikolata parçalarıyla yapıldı! Dün çok meşguldüm."

Tek kelime etmeden kocaman bir ısırık alıyor ve yarısını tek seferde yiyor. Gözleri parlıyor ve inliyor. "Çok güzel!" Lokmasını bitiriyor ve ben de küçük yığına sevgiyle bakarken onu izliyorum. "Bunlar harika. Pişirebildiğinden hiç bahsetmemiştin." İlk kurabiyenin diğer yarısını ağzına atıyor.

"Yapabileceğimi bilmiyordum. Aslında Jake'in iyi yaptığı bir şey ama çikolata parçalarını bir yemek kitabıyla birlikte zulada buldum. Dün zamanım olduğu için üç düzine yaptım."

Ağzı açılıyor ve gözleri kocaman oluyor. "Peki diğer kurabiyeler nerede?"

Bu beni güldürdü. "Açgözlü kız. Onları kapının önüne koydum."

Cevap vermeden içeri daldı. Gözlerimi deviriyorum. Bu kız tatlılarını seviyor. Büyük kazanç. Tekrar köpek kulübesine girdiğimde bu anı hatırlamam gerekecek. Çünkü bir gün yine oraya düşmem kaçınılmaz.

Tupperware ve kağıt havlu zulasıyla dışarı çıkıyor. "Bu uzun zamandır aldığım en güzel hediye. Çok kişisel ve bana uygun."

"Beğendiğine sevindim bebeğim. Dün sen beni görmezden gelirken bile seni düşündüğümü bilmeni istedim."

Kaşlarını çattı. "Bunun için özür dilerim. Bu kadar geveze ve sarhoş olduğum için utandım. Sadece annem ve babam çıktığımızı öğrendiler ve bu konuda gerçekten mutsuzlar ve ben de biraz aklımı kaybettim."

"Ailene benden bahsettin ve onlar mutsuz mu oldu?"

"Um, gerçekten önemli değil. Hâlâ Sean'a takılmış durumdalar ve..."

"Sean! Seni, işini ya da finansal portföyün dışında hayatında önemli olan şeyleri umursamayan bir dangalak mı? Muhtemelen o adamın kazandığı paranın yüz katını kazanıyorumdur! Hatta daha fazla!" Öfke, beyaz ve sıcak, sistemimde ateşleniyor ve kanımı kaynatıyor. "Ve o bir tıfıl değil mi? Onu kesinlikle alt edebilirim!" İçimden homurdanıyorum

dişlerimi sıkıyor, ellerimi korkuluklara dayıyor ve biraz buhar çıkarmak için olabildiğince sert sıkıyorum.

"Bebeğim, hayır. Özür dilerim. Bir şey söylemek istememiştim. Bu aptalca. Anlamıyorlar. Sean benim için istedikleri şeydi: beyaz çit ve iki nokta beş çocuk. Mükemmel evlilik malzemesi."

"Ve ben değilim! Benim neyim var böyle? Beni tanımıyorlar bile! Çocuk istiyorum ve evim harika. Bayılacaksın. Garajın üstündeki odayı yazman için özel bir ofise bile dönüştürebiliriz." Dişlerimi sıkıyorum ve burnumdan ateş püskürüyorum.

"Evan, bu aptalca ama babam sporu takip ediyor ve skandalı biliyorlar ve birçok farklı kadınla fotoğrafı çekilen bir oyuncuyla çıkarak kötü bir karar verdiğimi düşünüyorlar. Sonra da odada uyuşturucuyla sızdığın fotoğraf. İyi görünmüyor ve seni benim kadar tanımıyorlar."

Başımı eğiyorum.

"Senin için yeterince iyi değilim," diyorum balkonun kenarına. "Haklılar. Bunların hiçbirini hak etmiyorsun. Şu anda uğraştığım şey. Skandallar. Uyuşturucu. Bir oyuncu. Sen bundan daha iyisin. Sean pisliğin teki ve ben de berbat biriyim. Senin gibi bir kadın, Sadie. Güzel. Zeki. Harika kitaplar yazıyor. Evet, birini okudum ve ikincisindeyim. Çok yeteneklisin. Kötü basına ya da hayatımın kapına getireceği pisliklere ihtiyacın yok. Ünlü biriyle çıkmak eğlenceli değil."

"Bunların hiçbirisi umurumda değil. Ben sadece seni önemsiyorum. Seçtiğim adam. Birlikte olmak istediğim adam. Seni. Olduğun gibi."

Çenemi sıkıyor ve başımı sallıyorum. "Hayır, nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Her zaman spot ışıklarının altında olmak. Bir yere gittiğim anda hakkımda ve koluma taktığım kişi hakkında saçma sapan şeyler söyleniyor. Bunu senin için istemezdim. Onaylamamaları iyi bir şey. Şimdi düşündüm de, ben de onaylamıyorum. Sen tüm bunlardan daha iyisin." Ellerimi saçlarımda gezdirip arkamı dönüyorum.

"Evan, hayır! Bu doğru değil. Lütfen, beni böyle bırakma. Konuş benimle!"

Omuzlarım düşüyor ve yüzüne bakıyorum. Güzel mavi gözlerinde yaşlar var ve o gözyaşlarını görmekle ilgili bir şey beni baş aşağı çarpıyor.

"Seni asla incitmek istemiyorum."

"O zaman düşüncesizce bir şey yapma. Sakın tüm bu abartılara inanayım deme."

"Onlar senin ailen. Seni önemsiyorlar ve eğer beni sevmiyorlarsa... bu iş asla yürümez."

"Ailemin ne düşündüğü umurumda değil. Ayrıca, içten içe iyi insanlar. Söz veriyorum. Seninle tanıştıklarında, benim bildiklerimi bilecekler. Evan Sparks'ın çalışkan, rekorlar kıran ve hayatını kariyerine adanmış bir atlet olduğunu. Kızlarının güçlü, asil, nazik, şefkatli ve destekleyici bir adama sıırılsıklam aşık olduğunu bilecekler."

"Bebeğim..."

"Sadece beni itme. Aramızdaki şey hayatımda sahip olduğum her şeyden daha gerçek."

"Benim için de." Sesim kısık ve çığ.

"O zaman bunu mahvedecek bir şey yapma. Az önce bana bizi mahvetmene izin vermememi söyledin. Bu da benim sana bizi mahvetmememi söylemem. Beni önemsiyorsan, benim için savaşırsın. Bizim için savaşırsın. Sen ve ben, Evan. Bu çılgın yeni normalin ilk gününden beri, ben ve sen varız. Ve bu geçtiğinde, hala ben ve sen olmak istiyorum."

Gözlerimi kapatıyorum ve sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum.

"Ben de bunu istiyorum."

"Tamam. Bunu hallettiğimize sevindim. Birbirimizi itmek yok. Ayrıca, yarın 14. Gün ve ben bunu dört gözle bekliyorum. Öyle ki, bence her ayın 14. günü kutladığımız bir gün olmalı. Umudu ve iyi şeyler beklemeyi temsil edecek."

Tanrım, bu kadın. O her şey. "Bizi mahvettiğim için tekrar özür dilerim."

Başını yana doğru eğiyor. "Sorun yok. Bizi tekrar bir araya getirmek için burada olacağım. Kurabiye ister misin? Seni daha iyi hissettirir." Bir tanesini uzatırken gülümsüyor, ama denesem bile uzanmamın imkânı yok. Balkonlar arasında tam bir metre var.

"Hayır. Gülüşün. Sesin. Bilgeliğin. Beni iyi hissettiren bunlar."

Yumuşakça gülümsüyor. "İyi miyiz?"

Başımı salladım. "Evet Sadie, biz iyiyiz. Aklımı başımda tuttuğum sürece iyi olacağız."

"Bundan emin olacağım. Şimdi bana okuduğun kitabımdan biraz daha bahset! Her şeyi duymak istiyorum." Sesi hayranlık ve neşe doludur. Oturuyor, bacak bacak üstüne atıyor ve bir kurabiye daha ısıırıyor.

Benim kızım. Hayat ona zor anlar yaşıatıyor ama o bunları atlattıyor ve gülümsemeye devam ediyor.

* * *

SADIE

Büyük günden önceki günü kutlamak için, bazı temel eşyaları almak üzere yürüyüşe çıktık. İki metre arayla tabii ki.

Evan sırtarak, "Yarın bu saatlerde senin elini tutuyor olacağım," diyor.

Homurdanıyorum. "Evet doğru, dostum. Büyük ihtimalle bir meme tutuyor olacaksın. Sahte romantizm hareketlerini benim üzerimde deneme, seni sahtekar. Sen geçmişten gelen bir göğüs adamısın ve yarın on dördüncü gün. Seks günü. Ve ikimiz de bunu biliyoruz."

Ayak sesleri yaklaşıyor ve bir polis memuru binanın karşısında durarak onu güvenle geçmemizi sağlıyor. Şehir bu kadar sessizken, az önce söylediğim her şeyin doğrudan adamın kulaklarına gittiğini biliyorsunuz. Kulak demişken, genç memurun kulaklarının uçları parlak pembe. Hah.

Evan kıkırdamasını pek de başarılı olmayan bir şekilde engelliyor.

İşte ben buyum. Çarşaplarda bir ucube ve bir hanımefendi... asla. Ben asla bir hanımefendi değilim. Her zaman sadece kendimim. Hayat böyle bir şey. "Gülmeyi kes," diye tıslıyorum fazla eğlenen yeni erkek arkadaşına. "Durumu daha da kötüleştiriyorsun."

Evan bir elini yüzüne siler, fırtına gibi gülümser. Göt. "Evan Sparks!" Memurun gözleri tanıyarak parlıyor. Evan'ın gülümsemesi başını sallarken kaybolur. Daha hızlı yürümeye başlar. "Günaydın."

"Hey. Yavaşla." Uzun bacaklı adımlarına ayak uydurmak için neredeyse koşmam gerekiyor. Başını eğmiş ve ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş. Pek mutlu bir kampçı değil. Sanırım şöhret canavarına ilk kez baktım. Rahat siyah deri botlarımın içinde bile onun hızına yetişmekte zorlanıyorum. Yine de kıyafetimin bir araya gelişinden memnunum. Dar mavi kot pantolon, bir omzumdan sarkan ve beyaz atletimin askısını ortaya çıkaran seksi/baggy bir kazak ve kırmızı bir saç bandı. Gerçekten giyinip evden çıkacağım için biraz fazla heyecanlıydım. Oh neyse. "Evan!"

Durdu ve döndü. "Evet?"

Çok yaklaşmamaya dikkat ederek kayarak duruyorum. "Sana yetişemiyorum.

Lütfen yavaşla."

"Üzgünüm,

bebeğim."

"İyi misin?"

İç çekiyor. "Evet, ben... Sanırım yalnız kalmaya alıştım, anlıyor musun? Tanınmaktan ya da bir hayranımın selam vermesinden rahatsız olduğumdan değil."

"Sadece gazetelerde söylenen onca saçmalık yüzünden ne bekleyeceğinizi bilemiyorsunuz. Anlıyorum."

"Bilmiyorum, sanki gözlerinde bir bakış var, sanki benim pislik emen, aldatan bir pislik olup olmadığıma karar vermeye çalışıyorlar."

Başımı salladım. "Bunu atlatacağız. Onlara tam olarak kim olduğunu göstereceksin ve tuzağa düşürüldüğüne dair hiçbir şüphe kalmayacak."

Başını sallıyor ve polis memurunun aracına bindiği sokağa bakıyor. "Hadi, güzelim. Harekete geçelim ve şu işi bitirelim."

Birkaç dakika içinde iki gökdelen arasına sıkışmış küçük dükkâna ulaşıyoruz.

Hemcinslerimin çoğu gibi ben de eczaneye gitmekten hoşlanırım. Ve şu anda, dışarı çıkmak için her fırsat güzel bir şey. Ama bu gerçekten eğlenceli. Saç boyası kutularını inceliyorum. "Sence kızıl saçlı olsam iyi görünür müyüm?"

"Her şey kadar iyi görünürsün," diye mırıldanıyor.

"Can sıkıntısı ve köklerimin durumundan duyduğum hayal kırıklığı nedeniyle kafamı kazıdığım da bunu söylediğine pişman olacaksın."

Evan kafatasımın tepesine bakıyor. "Kel olmak ilginç bir seçim olurdu. Ama senin için hangisi uygunsa, bebeğim."

"Şu destekleyici ve harika haline bak." Sırıttıyorum.

"Bir daha zaman aşımına uğramayacağım. Maç gününe bu kadar yakinken olmaz."

"Hayır. Dur. Seks hayatımızı bir sporla kıyaslama. Bunu yasaklıyorum." Parmağımla onu işaret ediyorum, alerji ilacı paketlerim diğer elimde güvenle duruyor. Öyle ya da böyle, muhtemelen yakın zamanda Gloria'nın o harika kabarıklığına maruz kalacağım. Hazırlıklı olmak en iyisi. Ama çocuğa geri dönelim. "Hayır, Evan. Sadece hayır."

Gülümsüyor.

Koridorda ilerleyerek saç fırçalarına ve diğer şeylere göz atıyorum. "Ben de kendime kâkül yaptırmayı düşünüyordum. Sadece farklı bir şey olsun diye."

"Yapma kardeşim," diye bağıyor bir koridor ötedeki kadın. "Pişman olacağını biliyorsun."

"Evet. Muhtemelen haklısın. Teşekkürler."

Kadın yoluna devam ediyor ve Evan bana bakıyor. "Onu tanıyor musun?"

"Hayır ama böyle zamanlarda biz kızlar birbirimizi kollamalıyız. Kardeşlik yaşamaya devam etmeli."

Kaşları yukarı kalktı. "Tamam."

"Bu tıpkı *toplu halde tuvalete* işemeye gitmemiz gibi. Hepimizin saçımızı kesmekten vazgeçirilmeye ihtiyacı vardır. Bir ayrılıktan sonra, bir pandemi sırasında... ne demek istediğimi anladınız."

"Tuvalete gittiğinde hep erkekler hakkında ileri geri konuştuğunu düşünmüştüm."

"Ah, evet. Yalan söylemeyeceğim, bundan çok var. Ama kadınlar doğuştan çok görevlidir. Ellerimizi yıkarken dudak parlatıcımızı yeniden sürebilir, bir çuk kafalının canına okuyabilir ve saç modeli tavsiyesi için zaman ayırabiliriz."

"Doğru."

Sırada vitaminler var çünkü C vitaminim az. Bu arada Evan kadınlar için multivitaminleri inceliyor. "Eğer taze meyve ve sebze yerine işlenmiş şeyler yemekte ısrar ediyorsan, sana bunlardan almalıyız. Sadece güvende olmak için."

"Sebze yiyorum."

"Tater tots sayılmaz, tatlım." "Bu çok acımasızca." Surat astım.

Bir şişenin arkasını okuyor. "Bu iyi görünüyor. Kontrol etmek ister misin?"

"Hayır, sana güveniyorum. Sepete at."

"Ailen hakkında biraz daha konuşmak ister misin?" diye soruyor. "Eğer öyleyse, dinlemekten mutluluk duyarım. Bu sefer kendimi kaybetmeden."

"Teşekkürler. Ama pek sayılmaz. Yani, yanılıyorlar. Bu oldukça açık. Tek çocukları olan beni dinlemek yerine sınırlı ve önyargılı bilgilerle çalışıyorlar. Seni gerçekten tanıyan ve seninle zaman geçirmiş olan kişiyi." Ayağım takırdamaya başladı. "Mutluluğumun onlar için bir anlamı olduğunu sanırsın, değil mi?"

"Seni üzdükleri için üzgünüm."

Kaşlarımı çatıyorum. "Olur böyle şeyler. Aileler..."

"Yine de seni üzgün görmekten nefret ediyorum. Yarın kesin olarak sarılıp rahatlatacağız."

"Öyle mi? Çıplak mı, giyinik mi?" "Çıplak, tabii ki."

Gülüyorum. Erkekler. Gerçekten çok tatlı, basit yaratıklar. Evan bunu bir sonraki koridorda fazlasıyla gösteriyor. "Evet! İşte başlıyoruz, bebeğim. Ciddileşme zamanı."

Önce sepetine birkaç tüp kayganlaştırıcı atıyor, ardından profilaktiklere dikkatle göz atıyor. "Kaburgalı mı?"

"Tabii. Keyfine bak." "Aromalı mı?"

"Ew. Geç."

"Karanlıkta parlayan mı?" Kaşlarını sallıyor.

"Kaybolma ihtimalin o kadar yüksek mi?"

"Kesinlikle hayır." İlerliyor. "Isıtıcılarla ilgili bir şey hissediyor musun?" Omuz silkiyorum. "Denemedim."

"Şunları bir deneyelim."

"Gerçekten bu kadarına ihtiyacımız var mı?" Ben soruyorum.

Sadece bana bakıyor, bakışları ciddi. Neredeyse yaralı. Sanki önceliklerimi ve genel hayat tercihlerimi sorguluyor.

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Tamam. Tamam. Devam et. Ama bu gidişle beni her yere taşımak zorunda kalacaksın."

"Bence bu en iyisi olur. İhtiyaç hissettiğimizde seni güzel ve el altında tutmak. Ve son birkaç haftadan sonra kesinlikle ihtiyaç hissettiğime bahse girebilirsin."

"O seks açlığı, ha?"

"Hayır," diye düzeltiyor. "Ben Sadie açlığı çekiyorum. Arada bir fark var. Başka hiçbir kız yapamaz."

"Aw."

"Çivili mi?"

Burnumu kırıstırıyorum.

"Bilmiyorum." "Başka zaman.

Yenilebilir mi?"

"Kurabiyelerim var. Neden yapayım ki?" Kollarımı kavuşturuyorum. "Bence sende yeterince var. Muhtemelen şehrin geri kalanı için de biraz bırakmalıyız."

Sepetinin içindekileri kaşlarını çatarak inceliyor. "İlk hafta için yeterli."

"Yüce Tanrım. Yakın gelecekte uyuyacağımızı ya da seks dışında bir şey yapacağımızı düşünüyor musun?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Meh. Eğer gerçekten istiyorsan. Biraz televizyon izleyebiliriz sanırım. Ben de senin için yemek pişiririm. Enerjini yüksek tutmalısın, bebeğim."

"Onu alıyorum. Bu hızla vajinamı buzladığımı görebiliyorum."

"Bu bir sorun mu?" Ve ciddiydi. Adam gerçekten ciddi.

Alışverişlerimizi bitiriyoruz, kasiyer Evan'a "Niiicccceeee" dediğinde, satın aldığı cinsel gereçlerin çokluğu karşısında baş parmağını kaldırmanın kanka kodu versiyonunu veriyor. Etrafıma bakıyorum ve diğer kasiyerlerden birinin bana yan gözle baktığını fark ediyorum.

Keşke Evan gibi yakışıklı biri onu sikmek için stok yapsaydı. Ne yazık ki o tamamen benim.

"Merak etme bebeğim, gelecek hafta daha fazlasını alacağız," diyorum yan gözle bakan kıskanç kızın duyabileceği kadar yüksek sesle. Küçük ama eğlenceli.

Evan beni kapıdan çıkıp evimize kadar takip etti. Bizim katta asansörden çıktıktan sonra ben durana kadar bir metre arkamda kalıyor.

"Sean, burada ne işin var?" Ön kapımın önünde dikilen en istenmeyen ziyaretçiye ters ters bakıyorum. Ayrıca, binaya kişisel giriş kodumu değiştirmem gerekiyor. Derhal.

Arkamda, Evan'ın kıldandığını hissedebiliyorum. Güzel gezintimizden sonra talihsizlik. Gülümsüyor ve kahkahalar atıyorduk, gün başarılıydı. Şimdi de bu.

Gri ince çizgili bir takım elbise, maske ve eldivenler giyen Sean, siyah saçları düzgünce arkaya taranmış bir şekilde bana göz kırpmıyor. Sonra bakışları arkamda duran çok daha iri adama yöneliyor. Evan'ı ve onun iri, ateşli vücudunu nesneleştirme şeklim yanlış. Bunu biliyorum. Ben sığ ve ahlaksız bir yaratığım. Ama şu anda bunu umursamıyorum. Daha büyük ve daha iyi şeylere geçtim. Gerçekten. Ve eski sevgilimin bunu kendi gözleriyle görmesinden çok mutluyum.

"Sana bir bakım sepeti aldım," diyor ve ayaklarının dibinde duran şarap, meyve ve çiçeklerden oluşan gösterişli hediye kutusunu işaret ediyor.

"Yaptın mı? Neden?"

"Şey... çünkü önemsiyorum." Yüz maskesi ve eldiven takınca sesi bile kibirli çıkıyor.

Romanımdaki centilmen bir seri katilin Eamon ve Katie'nin peşine düşmesi fikri anında uyuyan ilham perimi dürtüklüyor ve ben onu silkeleyip duruma dikkat kesiliyorum.

"Hayır, umursamıyorsun." Umursamadığı tüm zamanları hatırlayarak kaşlarımı çatıyorum. Kitap tanıtımları. *New York Times*'a çıktığımda, ilk kitabımı başka bir ülkeye sattığımda. Aslında beni ve hayatımı hiç umursamadı. Sadece onunkine nasıl uyduğumu.

"Tekrar içeri girmeye çalıştığı için umurundaymış gibi davranıyor," diye homurdanıyor Evan. "Dostum, ne söylersen söyle, işe yaramayacak. O gemi çoktan kalktı."

Sean burnunu çekiyor. "Anladığım kadarıyla sen uyuşturucu satıcısıydın."

Ve sonra her şey korkunç, kan kaynatıcı bir netlikle yerine oturuyor. "Aman Tanrım! Annem seni aradı. Buna inanamıyorum. Evan, bebeğim, çok üzgünüm."

"Senin suçun değil," diyor adamım sıkılmış dişlerinin arasından, Sean'a öyle bir bakıyor ki, sanki en ufak bir kıpırdanışında aç bir Rottweiler'ın yemeğini koruduğu gibi üzerine atlayacakmış gibi. Ama bu senaryoda yemek benim.

"Ciddi olamazsın, Sadie. Aklından ne geçiyor senin? O aşırı abartılmış, külot peşinde koşan, uyuşturucu kullanan, küçük bir aleti ve daha da küçük bir IQ'su olan bir balerin. Büyü ve daha iyisini seç."

Evan'ın çenesi gergin, bakışları öfkeyle parlıyor. Güçlü ellerini yumruk haline getirip sıkıtiğini görebiliyorum. "Ona hakaret etme yoksa seni bitiririm."

"Sakın ona hakaret etme," diye ekliyorum, açık koridora doğru bir adım daha atarak. "Evan, bunun için gerçekten üzgünüm."

Bana doğru bakmıyor bile, alev alev yanan bakışlarını o dangalağın üzerine dikmiş. "Senin hatan değil. Bunu sana zaten söyledim."

"Bunun sizin için çok zor olacağını ve muhtemelen inandığınız her şeye aykırı olduğunu biliyorum, ancak dairenize girip bununla ilgilenmeme izin verir misiniz? Lütfen? Sadece bir dakika sürecek ve kendi başıma yapmam gerektiğini düşündüğüm bir şey."

Kaşları sert ve kızgın bir çizgi halinde aşağı doğru çekiliyor. "Ona vurmayı tercih ederim."

"Evet, ama o zaman sosyal mesafe kurallarını çiğnemiş olursun ve bir şey kapmadığından emin olmak için on dört gün daha izolasyon yapman gerekir. Hangisini daha çok istiyorsun, benden bir parça mı yoksa ondan bir parça mı?"

Sean alay ediyor. Salak herif. Sanki öfkeli bir Evan'a karşı şansı varmış gibi. Ve yeni erkek arkadaşım öfkeden de öte.

"O buna değmez. Ve sen önce gelirsin. Her zaman." Evan kaşlarını çatarak kot pantolonunun cebinden Jake'in dairesinin anahtarlarını çıkardı ve kapıyı açtı. "Bir şeye ihtiyacın olursa hemen diğer tarafta prezervatiflerimizi düzenliyor olacağım. Karantina olsun ya da olmasın."

Sean gözlerini devirir ve öğürür gibi bir ses çıkarır.

"Klas." "Çok yardımcı oldun, tatlım. Teşekkür ederim."

Sonra Sean'a döner. "Onu herhangi bir şekilde üzecek bir şey söylersen seni mahvederim. Tartışma olmayacak. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Sean yine göz kırplıyor.

"Sanırım anlıyor," diyorum.

Evan dairenin içinde kayboluyor ve ben iç çekiyorum. "Buraya annem tarafından sahte bahanelerle getirildin, bunun için özür dilerim. Ama şimdi beni dinle ve hata yapma, Sean. Seni görmek istemiyorum. Senden haber almak istemiyorum. Ve kesinlikle kurtarılmaya ihtiyacım yok."

"Sadie-"

"Yalnızdım ve senin hayatıma girmenin her şeyi düzelteceğini düşündüm. Kendimi daha yetkin ve başarılı hissedeceğimi falan. Sanki kariyerim, ilgi alanlarım ve arkadaşlarım yeterli değilmiş gibi. Sürekli yanınızdan geçip giderken aşka inanmak zor. Sanırım beni panikleten otuzuma yaklaşmamdı. Kafamda şimdiye kadar hayatta nerede olacağıma dair bir imaj vardı. Ama bunu aştım. Ve gerçek şu ki, seninle birlikte olmak beni her zamankinden daha yalnız hissettirdi. Sürekli kendimi dizginleme, kendimi sansürleme ihtiyacı duydum, böylece senin için çok fazla, çok garip ya da çok fazla bir şey olmayacaktım. Böylece kendim olup seni utandırmayacaktım. İşin gerçeği bu. Bu, içinde bulunduğum berbat ve boktan bir döngüydü ve ben bunu geride bıraktım. Şimdi, diğer konuya gelince." Cep telefonumu çantamdan çıkardım ve annemi aradım.

"Sadie." Gülümsüyor. Sesinde bunu duyabiliyorum. Ve bu arada benim kanım kaynıyor. Hem de nasıl.

"Beni dikkatle dinle ve sözümü kesme anne. Onunla mutluyum. Evan beni mutlu ediyor. Bunun benim için ne kadar büyük bir şey olduğunu anlıyor musun?" "Ama, tatlım-"

"Hayır. Dinle. Bir kez olsun dinler misin lütfen? İzole olmak zorunda kaldığım, stresli olduğum ve virüsten korktuğum için değil. Bunların hepsi bende olsa bile. Çünkü o iyi bir insan ve bana iyi geliyor. Beni olduğum gibi kabul ediyor. Tüm güvensizliklerimi, tuhafliklarımı ve her şeyimi." Bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. "Yani Sean'ın numarasını cep telefonundan sileceksin ve bir daha asla böyle bir şey yapmayacaksın. Ben ciddiylim. Sean'ı burada küçük düşürmenin yanı sıra beni de incittin ve utandırdın. Görünüşe göre benden daha çok saygı duyduğun biri. Sonra gidip oturacak ve benimle nasıl bir ilişki kurmak istediğini uzun uzun düşüneceksin. Birkaç gün içinde sakinleştiğimde seni ararım. Lütfen bu süre zarfında acil bir durum olmadıkça beni arama." Sonra telefonu kapatıyorum. Bir kez olsun son sözü ben söyledim. Zafer benimdir.

Sean'ın kaşları saç çizgisine doğru uzamış gibi görünüyor.

"Ben seçimimi yaptım ve hiçbir şeyden pişman değilim. Seni hiçbir şekilde, hiçbir biçimde hayatımda istemiyorum. İlişkimiz bitti."

"Ama?"

"Bitti!" Neredeyse çığlık atacaktım.

Gözlerini kapatmadan önce uzun bir süre bana bakıyor. Sanırım sonunda bana gerçekten inanmış olabilir. "Sanırım artık birbirimizi anlıyoruz?"

Başını sallıyor.

"Mükemmel. Lanet olası sepeti al ve git," diyorum.

Nihayet, birbirimizi tanıdığımız süre içinde ilk kez o da bizi dinliyor. Sepeti alır ve asansöre doğru yürür.

O gittiğinde, bir yorgunluk dalgası beni sarıyor. Bir an sonra Evan ön kapıyı kırıp açıyor ve dışarı bakıyor. "Dışarı çıkmak güvenli mi?"

"Senin için mi? Evet."

İfadesi şefkatle ve sanırım biraz da gururla dolu. "Kıcını tekmeledin, bebeğim. Hatırlat da sana asla kötü davranmayayım."

Gülümsüyorum ama omuzlarım çöküyor. "Kesintiye gittiğini söylediğini biliyorum, ama gidip balkonlarımızda oturup bir içkiyle rahatlayabilir miyiz? Evrenin gizemleri hakkında konuşabilir miyiz?"

Karşılıklı gülümsemesi... çok rüya gibi. "Ne istersen. Senin için buradayım."

BÖLÜM 14

KARANTİNA: 14. GÜN

SADIE

Bir çift yoga pantolonu ve dar beyaz bir tişörtle kapısını çaldığımda Saat sekize çeyrek vardı. Evan yaklaşık iki saniye sonra kapıyı açtı.

Oh, gözlerindeki ateş. Ve bebeğim, yanmaya hazırım. Önce o alır Ayağımdaki kabarık çoraplardan saçımdaki dağınık topuza kadar. Sonra etrafımdaki çeşitli eşyaları fark etti. Birkaç kutu. Bavullarım. Bilirsiniz işte... eşyalar.

"Neler oluyor?" diye soruyor. "Dışarıda sesler duyduğumu sandım."

"Tamam, eğer bu işi doğru yapıyorsak, işler şöyle olacak.

Hazır mısın?"

Başını sallıyor.

"Yani kurallara göre biriyle fiziksel olarak ilişkiye girersen... ve sanırım fiziksel olarak ilişkiye girmek üzereyiz?"

Başka bir baş sallama.

"O zaman temelde birlikte kendimizi izole etmemiz gerekiyor. Bence bu en güvenlisi ve en mantıklısı. Tabii sen de kabul edersen. Gloria bu daireye alışkın ve onu üzmemek istemedim çünkü o tatlı bir bebek. Bir de koşu bandınız ve tüm antrenman ekipmanlarınız var. Bu yüzden bu daireyi seçtim. Ayrıca bundan böyle sevişmek için yemek ve uyumak dışında her şeyden vazgeçeceğimizi de uzun uzun konuştuk."

"Bu asil bir arayış ve odaklanmamız gerekiyor."

"Doğru. Ve aynı yerde olmak bunu kolaylaştıracaktır. Yine de arada sırada biraz iş yapmam gerekiyor. Dizüstü bilgisayarımı ve masamdaki birkaç ıvır zıvırı topladım, böylece yemek masasında ya da uygun bir yerde küçük bir alan oluşturabilirim." Kutulardan birini ve bir çantayı işaret ediyorum.

Gülümsemesi yavaş ve acayip ilahi. "Benim yanıma taşınyorsun."

"Senin yanına taşınyorum. Eğer istersen." Midem bir anda Sinirler. Hiç bu kadar cesur olmamıştım. Gerçi Evan bana dağlara tırmanabilirmişim gibi hissettiriyor. Onu kesinlikle tırmanmak istiyorum. Ama her şey sırayla.

"Bebeğim, daha önce hiç bu kadar kötü bir şey istediğimi hatırlamıyorum bile diyebilirim," diyor. "Şafaktan beri balkonda seni bekliyorum. Dün gece neredeyse hiç uyumadım, çok heyecanlıydım. Şimdi sana dokunabilir miyim?"

Bir elimi kaldırdım. "Bir dakika. Daha önce hazırladığım konuşmayı tam olarak bitirmedim. Ayrıca, eşyalarımı içeri götürmemiz gerekiyor."

"Geri çekil de şunu halledeyim," diyerek valizlere uzandı ve onları Jake'in salonuna sürükledi. Sonra kitaplarla dolu ağır olanlar da dahil olmak üzere (sanki kitaplarım olmadan bir yere gidecekmişim gibi) tüm kutuları topladı. Ne kadar da güçlü. "Başka ne söylemek istiyordun?"

"Doğru. Daha önce hiç kimseyle yaşamadım ve senin de yaşamadığını varsayıyorum-"

"Bu doğru olurdu."

"Yani ikimiz de hata yapacağız ve zaman zaman birbirimizin ayağına basacağız. Önemli olan açık fikirli ve sabırlı olmak ve iletişimi sürdürmek, değil mi?"

"Doğru."

"Çünkü ikimiz de bu tecridin ne kadar süreceğini bilmiyoruz. Kendine biraz zaman ayırmak istediğinde ya da benim daireme geri dönmemi istediğinde, ne kadar süreliğine olursa olsun, bunu bana söylemelisin. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olursa ben de aynısını yaparım. Tamamen dürüstlük, tamam mı?"

"Anlaştık."

"Bu da bizi şimdi ve buraya geri getiriyor. Aklımda dar bir elbise ve topuklu ayakkabılar giyip senin için süslü püslü görünmek vardı. Ama gerçek şu ki, taşınmak bu rahat ve sıkıcı kıyafetleri giymemi gerektirdi."

Eşyalarımın geri kalanını alırken bakışları gerçek bir okşayış gibi vücudumun üzerinde geziniyor. Hayatımda hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim. Adamın bir görevi var. "Anlaşılabilir. Gerçi o vücuda giydiğin hiçbir şey sıkıcı olamaz bebeğim."

"Güvenoyu verdiğiniz için teşekkür ederim ama bunu özel bir gün haline getirmek istedim. Gerçek şu ki, henüz saçımı bile yıkamadım."

"Daha sonra duşta yapabiliriz ve sonrasında senin için saçını yıkarım. Hepsi bu kadar mı?" Elleri titriyor ve n kollarındaki kaslar ritmik bir şekilde esniyor.

"Serseri gibi görünmem umurunda değil mi?" Kalbim elimde soruyorum.

"Sadie, bebeğim, emin ol ki serserinin ne olduğunu bilseydim bile senin serseriye benziyor olman umurumda olmazdı."

Gülüyorum. "Bir berduş, serseri, avare. Bilirsin işte?"

"Grdğim en şirin berduş. Özellikle kabarık çoraplarına bayıldım."

"Teşekkürler."

"şimdi iyi miyiz?"

Sırıtıyorum. "Oh. Çok iyiyiz."

"Bunun için şükürler olsun!" Homurdanarak bedenimi kendisinden çok daha iri olan bedenine doğru çekiyor. Yüzünü boynumun kıvrımına gömüp bana sarıldığında ayak parmaklarım yere zar zor değiyor.

Beklediğim gibi değil, ama bir şekilde *daha iyi*.

Vücudu titriyor ve sonra *ben* olduğumu fark ediyorum. Kollarında titriyorum.

Beni tutarken ellerini sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor. Dudaklarını tenime hafifçe bastırarak boynumun yan tarafını öpüyor.

"Rahatla, bebeğim. Seni tutmama izin ver."

Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bırakıyorum ve onun kucağına daha da gmlyorum. Sıcak ve nane, İrlanda sabunu ve eşsiz ve erkeksi bir şey kokuyor. Kokuyu içime çekiyorum ve derin bir i çekiyorum, göğsünü göğsümde hissediyorum, kalbi çarpıyor. Bu anda gergin ve biraz da korkmuş olmayı bekliyordum. Öyle de sayılırım. Ama çoğunlukla, bu doğal ve doğru hissettiriyor. Sanki sonunda insan formunda evimi bulmuşum ve bu Evan.

Hayat. Değişti. Sonsuza kadar.

Aynı anda hem saniyeler hem de sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca nefeslerimiz ve kalp atışlarımız senkronize oluyor. Elleri sırtımı ve yanlarımı rahatlatıcı okşamalarla ovuyor ve beni ondan, bu andan başka hiçbir şeyle dolu olmayan rüya gibi bir pus içine sokuyor. Birbirimize ilk kez sarılıyoruz.

"Sen en mükemmel yaratıksın," diyor. "Seni yakınımda tutmaktan, nefesini boynumda hissetmekten onur duyuyorum. Bunu nasıl aıklayacağımı bilmiyorum..."

"Olması gereken." Onu daha sıkı kavıyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, artık daha uzun olan katların parmaklarımın arasından yaz sıcaklığında nehir taşlarının üzerinden geçen su gibi kaymasına izin veriyorum. Tanrım, bu adam beni şiirselleştiriyor. Onu geç. Beni genel olarak anlıyor. Ve bu bilgi, bu kabullenme beni daha önce hiç olmadığı kadar etkiliyor. Gözlerim sulanıyor, boğazım düğümleniyor. Ama ağlamayacağım ve bunu garipleştirmeyeceğim. Yapmayacağım. Muhtemelen.

Arkasına yaslanıyor ve yüzümü avuçluyor. Mavi gözleri parlıyor ve büyümlü bir şekilde, bir erkekte her zaman arzuladığım ama hiç sahip olmadığım bir çiğlikle dolu. Huşu. Bu ana hayranlık duyuyor. Bana huşu içinde. Becerikli hareketlerle bizi daireye geri götürüyor, kapıyı arkamızdan kapatıp kilitliyor. İşte bu kadar.

"Öp beni, Evan." Böylesine önemli bir anın beklentisini ve endişesini yutuyorum. Sadece bir ilk öpücük hakkımız var.

"Sanki seni öpmek için bir ömür boyu beklemişim gibi geliyor." Başparmakları yanaklarımda geziniyor ve işte o zaman ağladığımı fark ediyorum. Kocaman ıslak gözyaşları yüzümden aşağı kayıyor. Öne eğilip önce gözyaşı lekeli bir yanağımı, sonra diğerini öpüyor ve gözlerini kapatıp burnunu benimkine bastırıyor.

"Sana aşığım ve seni öpmedim bile," diye mırıldanıyor ağzıma karşı. Bir sır ve bir vahiy.

Tüm vücudum titriyor, daha önce hiç hissetmediğim kelimeler kalbime çarpıyor, ruhumu onun olan her şeyle dolduruyor. Bizi. Birbirimiz için ne olduğumuzu. O kadar çok duygu var ki, hepsiyle ne yapacağımı bile bilmiyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ve onun parmaklarına dökülüyor. "Ben de sana aşığım ve bu çılgınca, vahşi ve şimdiye kadar bildiğim her şeyden daha iyi."

"Bebeğim." Dudakları dudaklarıma zar zor değiyor ama bu kelimenin vücudumda elektrik şeritleri halinde dolaştığını hissediyorum.

"Anında aşk hikâyelerine hiç inanmamıştım. Bu hiç beklenmedik bir şey," diye fısıldıyorum.

"Ama iyi."

"İnanılmaz derecede. Öp beni." Burnunu kendiminkiyle dürtüyorum, istiyorum-

İlk hamleyi onun yapmasına ihtiyacım vardı.

"Benim için zevk. Benim Sadie'm." Dudaklarıma doğru mırıldanıyor, ta ki parmakları saçlarımdan arasına girip başımın arkasını kavrayıncaya kadar ve ağzımı yakıcı bir öpücüğe boğuncaya kadar.

Hemen açıyorum, sevdiğim adamın tadına bakmayı bir sonraki nefesimi içime çekmekten daha çok istiyorum. Dillerimizin birleşik sıcaklığı dans ederken nane, tat tomurcuklarımı hoş bir şekilde deliyor. Aramızdaki sıcaklığın cinsel bir gösterisinde birbirimizin etrafında dönüyoruz.

Ellerinden biri saçlarımdan ayrılıyor, vücudumdan aşağı kayıyor ve doğruca kıcıma gidiyor. Büyük eli, ben daha yukarıya ve vücuduna daha sıkı bastırılana kadar küreyi kavıyor ve sıkıyor. Aletinin karnımda sertleştiğini hissediyorum ve bunu ona yaptığımı bilerek zevkle inliyorum.

Ağzımın peşinde açgözlülükle koşuyor. Isırıyor ve derinlemesine yalıyor, dilimi emiyor, önce üst sonra alt dudağımı kemiriyor, ta ki etim lezzetli bir şekilde morarıp şişene kadar, ama ben durmuyorum. Duramıyorum. Onu çok fazla istiyorum. Diline, dudaklarına, *tadına* takıntılıyım.

O kadar uzun süre öpüştük ki, nefes almak için çekilene kadar oksijensiz kaldığımızı fark etmedim bile. En yakın duvara yaslanıp nefes almaya çalışıyorum, arzu ve şehvetten başım dönüyor.

"Tanrım, bu kadar iyi olabileceğini hiç düşünmemiştim. Kahretsin, kadını öpüşebiliyor." Derin nefes alırken alnını benimkine dayıyor, elleri belimde, kaburgalarımda yukarı aşağı kayıyor ve sonra tekrar kalçalarıma iniyor.

Onun iltifatıyla kendime geldim, genişçe gülümsedim ve aşık bir kadın gibi sırtıttım. Çünkü ben aşık bir kadınlm.

Evan Sparks'a aşığım.

Vay anasını.

Bu düşünce ruhumu harap ediyor ve beni harekete geçiriyor. Becerikli parmaklarımla tişörtümü başımın üzerine kaldırıyorum. Evan da aynısını yapıyor. Sözsüz bir Simon Says oyunu oynatılıyor ve o da çok iyi bir öğrenci. Parmaklarımı yoga pantolonumun bel bandının etrafında kıvrarak pantolonumu çıkarıyorum. O da spor şortunu indiriyor ve ikimiz de iç çamaşırlarımızla kalıyoruz. Onunki bir çift siyah boxer külot ve önünü zorlayan etkileyici bir ereksiyon. Güzel.

Daha fazla uzatmadan kollarımı boynuna doluyorum, ağırlığımı değiştiriyorum ve havaya zıplıyorum. Bacaklarımı beline dolayıp ağızını alırken beni kıcımdan kolayca yakalıyor.

İpucunu anladı ve bizi yatak odasına götürdü. Temelde beni rastgele duvarlara daha sert bastıran bir dizi hareket, onun ereksiyonu merkezime karşı sert. İnliyorum, inliyorum ve o kadar yoğun bir açlıkla kafam karışıyor ki kalçalarımı onun boyuna doğru sallamaya başlıyorum. Neyse ki ikimizden biri pratik şeyleri düşünüyor. Yatak odasının kapısını o kadar

tatlı kapatıyor ki

Gloria seksin ortasında bizi ziyaret etmeye karar veremez. Şu anda Evan'ın hayatındaki tek amcık olmak istiyorum.

"Tanrım!" Yatağa doğru tökezlediğini hissettiğimde ağzını benimkinden çekiyor. Beni aşağı indiriyor ve bacaklarımı açıyorum. Hazır ve istekli. Aralarına giriyor ve başımı okşuyor. "Seninle her şey çok daha güzel." Sanki inanamıyormuş gibi başını sallıyor.

Gülümsüyorum ve onun şehvet dolu gözlerine bakıyorum. O kadar koyu maviler ki, gece yarısı gökyüzü gibiler. Büyülü, hayat değiştiren, dünyayı sarsan.

"Evan... Ben... Ben..." Dürüst olmak gerekirse ona ne diyeceğimi bilmiyorum. Bunun benim için ne anlama geldiğini somutlaştırmak için. Beni nasıl hissettirdiğini. Onun için ne kadar çok gittiğimi. Çok az tanıdığım ama neredeyse kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıdığım bu adam için kaybolmuşum. Her şeyden öte, kendimi güvende hissediyorum.

Vücudunu yukarı kaldırıyor ve şilteden aşağı kayıyor, bakışları tüm vücuduma yayılıyor ve sonra tekrar yüzüme geliyor.

Evan gülümsüyor ve bu benim dünyamı aydınlatıyor. Beni görme şekli. Onun altında yatarken ne kadar güzel hissediyorum. Beni özel hissettiriyor, paha biçilemez.

Parmağını ağzıma bastırıyor. "Biliyorum. Ben de hissediyorum."

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, kalbim bu adam için parçalanıyor ve kanıyor.

Evan dudaklarını büzüyor, yüz hatları yumuşak ve hayranlıktan sevimli ve alaycı bir hale dönüşüyor. "Sadie, aşkım, bu hayatımın en güzel anı." Kıkırdıyorum ve o da alt dudağını ısıyor. "Bu çok özel gösteriye tek bir şeyle başlamamızın adil olacağını düşünüyorum."

Gözlerimi kısıyorum ve sırtıyorum, kalçalarımın üzerine oturduğu yerde ayaklarımı onun altına atıyorum.

"Oh, peki bu çok özel hareketin ne olduğunu söyler misiniz?"

Kaşlarını çatıyor ve elini etkileyici bir şekilde yırtılmış boxer külotunun önünde gezdiriyor. "Sonunda bana göğüslerini göstermenin zamanı geldi prenses. O güzelliklerin bana sunulmasını istiyorum."

Tanrıya şükür, alaycı Evan geri döndü. Bir an o kadar iç içe ve yoğunuz ki nefes almakta zorlanıyorum, bir sonraki rahat ve rahat. Bunu bir ömür boyu kaldırabilirim.

* * *

EVAN

Sonunda onu ellerime almam beynime aşırı yüklenme yaşıyor. Onun, benim ve şu anın ötesini düşünemiyorum. Bina yanıyor olabilirdi ve ben farkına bile varmazdım. Sadie bir kıpırdanma ve sırtıyla spor sütyenini yukarı çekip göğsünü bana gösteriyor. Gelmiş geçmiş en iyi göğüsler.

"Merhaba, yeni en iyi arkadaşlar," diyorum ciddiyetle, her bir pembe meme ucuna nazik bir öpücük kondurarak. Şimdiden sertleşmişler ve ağzımı sulandırıyorlar.

Sadie'nin kahkahaları iniltiye dönüşüyor ve ben baştan çıkarıp bir tanesini emiyorum. Tatlı ucunu yalıyor ve nazikçe ısıyorum. Kalçaları çalkalanıyor, tanga kaplı amını bana sürtüyor. Ve Tanrım, onun kokusunu alabiliyorum. Onun uyarılmışlığını. Odayı kokluyor ve zaten taş gibi olan sikimi ihtiyaçtan ağlatıyor.

Kızın adını alnıma dövme yaptırıp bu işi bitirebilirim. Çünkü henüz onun içine girmedim ve o zaten bana sahip. Bir kadına onu sevdiğimi ilk kez söylediğim gerçeği aklımın bir köşesinde duruyor ve bir tutam korkuyla birlikte bir n'oluyor lan demeyi bekliyor. İçimdeki her bir erkek içgüdüğü alarmda. Sanki birine ait olmak, onu her gün gözümün önünde tutmak, kaçabildiğim kadar hızlı kaçmam gereken boktan bir kadermiş gibi. Ama bu olmuyor. Söylediklerimde ciddiydim ve tam olarak olmak istediğim yerdeyim. Sadie'nin de dediği gibi, biz birlikte olmalıyız.

"Evan," diyor, sesinde endişe var. Bu hiç de duymak istediğim bir şey değil. Kaşlarının arasına küçük bir çizgi yerleşmiş. "Ya kimyamız uyuşmazsa?"

"Ne?" Şimdi sadece kafam karıştı. Beynimde hiç kan kalmadığı için her şey çok kolay oluyor. Yine de kelimeler ve delice anlamları eninde sonunda ortaya çıkıyor. "Sadie. Bebeğim. Kimyamız uyuşmuyor gibi mi geliyor?"

"Şey, hayır. Ama ya uymazsak?"

Sırtıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Aletin büyüklüğünden bahsetmiyorum. Demek istediğim, ya yatakta uyum sağlayamazsak?"

Düşüncelerimi düzene sokmak için alnımı göğsüne yaslıyorum. "Bu endişeyi taşımakta haklısın aşkım. Aslında, birbirimizi cinsel olarak en iyi nasıl memnun edeceğimizi bulmak için biraz zamana ihtiyacımız olacağını varsaymamız gerektiğini düşünüyorum. İlişkimizin bu yönünü şimdi ve burada ele almalı ve bol bol sevişmeyi planlamalıyız."

"Aptalca davranıyorum, değil mi?"

Kocaman sırtıyorum. "Sen ıslaksın. Sertleştin. İkimiz de çok heyecanlıyız ve tüm işaretler iyi. Yatakta sallanmayacağımızı varsaymaya gerek yok, sevgilim."

"Özür dilerim. Endişelenmeyi bırakmaya çalışacağım."

"Sorun değil." Ağır bir iç çekiş. "Tamam. Nerede kalmıştım?" "Memelerde."

"Pekâlâ. Hadi devam edelim, olur mu? Deyim yerindeyse endişelerini yatağa atalım." Dudaklarımı yalıyorum ve ellerimi yanlarından aşağı kaydırıyorum. Belinin kıvrımlarında, kalçalarının ve poposunun kıvrımlarında. Tam düşündüğüm gibi, şeftali gibi sulu. Bunu daha sonra kesinlikle ısıracam. Sonra parmaklarımı tangasının iki yanına geçirip bacaklarından aşağıya doğru çekiyorum. Yardımsever bir şekilde onları kıvrıyor, böylece rahatsız edici iç çamaşırından daha hızlı kurtulmamı sağlıyor. "Çok şirin küçük ayakların var. Şu ayak parmaklarına bak."

"Ayaklarımı seviyorum. Gerçi ellerim biraz tuhaf bir şekilde büyük."

"Sorun değil. Daha sonra sarabilecekleri büyük bir şeyim var. Görünüşe göre garip bir şekilde büyük olan ellerin çok işine yarayacak bebeğim. Güven bana."

Kıkırdıyor. "Komik. Tamam, iç çamaşırlarından da kurtul. Ve çabuk ol."

Emredileni yapıyorum. Yatağın başucundaki açık ve bekleyen kutulardan bir prezervatif almak için uzandığımda, hantal aletim karnının hafif yuvarlaklığına çarparak etrafta zıplıyor. İlk sefer için sadece basit bir ambalaj. Dikkat dağıtıcı ya da geliştirici şeylere ihtiyacımız yok. Bu sefer olmaz.

"Bunu yapabilirim," diye teklif ediyor.

"Bir dahaki sefere. Şu anda o kadar gerginim ki bana dokunursan muhtemelen boşalırım." Devam ediyor ve evet. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Sikimin şişkin başını sıırsıklam yarığında aşağı yukarı sürüklüyorum. "Ve bebeğim, çok güzel bir amın var. Tanrım. Şuna bak, şişmiş, pembe ve çok ıslak. Çok güzel, Sadie. Gerçek hayatta çok daha muhteşem."

Başlığımı onun sıcak noktasına sürttüğümde nefes nefese kalıyor, gözleri yuvalarından fırlıyor. Bütün kadınlar çok güzel ama Sadie'nin amcığı özellikle nefes kesici. Ve çok hoş bir şekilde hassas. Klitorisine masaj yaparak ihtiyacını daha da artırıyorum. Şu anda hiçbir şey için endişelenmediği kesin. Göğüsleri her nefes alışında çılgınca bir hızla yükselip alçalıyor, boşalmaya doğru yol alıyor.

"Lanet olsun, Evan."

Bu arada, kanım davul gibi çarpıyor. İçimden vuruyor, harekete gememi istiyor. Onun görüntüsü, kokusu, onunla ilgili her lanet Şey beni tahrik ediyor. Sikim titriyor ve nefesim kesiliyor. Her ne kadar n sevişme yeteneklerimle onu ŐaŐırtmak istesem de, bu daha sonra beklemek zorunda kalacak.

"Dalga geçmeyi bırak ve onu içime sok," diyor.

"Peki, hanımefendi." Kıkırdıyorum, onun için aresizim.

Aletimi onun giriŐiyle hizaladım ve yavaşça içeri ittim. Onu ilk kez doldurma hissinin tadını ıkarıyordum. Sıcak vücudunun beni sardığını hissediyordum. Şimdi gerçekten aklım baŐımdan gitti. Tüm lanet dünya onun teninin benimkine değmesine, bacaklarının kalalarımaya sarılmasına ve beni teŐvik etmesine indirgenmiŐ durumda. Bunu daha önce birçok kez yapmış olmama rağmen, konu kadınımaya seks yapmak olduğunda yeni bir adamım. Kalbim, ilk kez onun içinde olmanın mkemmelliğiyile göğsümün içinde ağıyor.

Sanki ağılayacakmıŐım gibi. Ya da boşalacağım. Muhtemelen ikisi de.

Yüzünde ince bir ter pırlıltısı var ve gözlerindeki ŐaŐkın ama sevgi dolu bakış nirvana gibi. Her Şeyi hatırlamak istiyorum. Her bir anı. Ama bundan daha da fazlası, hareket etmek istiyorum. Ben girip çıktıkça göğüs ularıntın göğsüme srtndğn hissetmenin heyecanını. nce yavaş, sonra hızlanarak. Ayak bilekleri kı yanaklarıma batıyor, beni zorluyor. Daha derine. Daha sert.

Bileklerini kavrayıŐım sıkılaŐıyor ve başının üstünde tutuyorum. Çünkü yazdıklarından anladığım kadarıyla aşkına biraz sapıka Şeyler katmayı seviyor. Benimle iyi. Kurtulmaya çalışırken kolları esniyor. Ama yüzündeki sinsi seksi gülümseme bunun kesinlikle onun işi olduğunu söylüyor.

"Sana dokunmama izin verir misin?" diye soruyor nefes nefese bir sesle. "Sadece hisset."

"Siktir." Başını geriye atıyor, kalçaları benimkilere srtnrken dudaklarımı boynunun uzun ve ince stnunda gezdiriyorum. "Evan, bu çok iyi."

enesindeki bir damla teri yalıyorum ve ona en vahŐı sırtıŐımı veriyorum. Kız beni çılgına çevirdi ve heyecanlandırdı. Hiç Şaşırmadım. Ona zekice bir Şey söylemek isterdim ama aklım baŐımdan gitti. Tek düŐünebildiğim, amındaki o narin küçük kasların sikimin etrafında titremesi. Boşalmaya yaklaŐıkça yanaklarındaki pembelik kızıla dnŐiyor.

Cennetin Sadie'yle seksten aŐağlı kalır yanı yok. Aletimin tabanını klitorisine srtyorum ve ağızlı açık kalıyor. En tatlı küçük nefesler düşüyor

ağzından çıktı. Her biri göğsüme doğru bir elektrik şimşeği gönderiyor ve omurgamın tabanında sıcak bir şekilde dönüyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse, hazır olmanın ötesindeyim. Taşaklarım vücuduma doğru sıkıca çekilmiş durumda. Bastırılmış gerginliğin her bir zerresi, bu kadına duyduğum baş döndürücü arzu patlamaya, sevdiğim kadının içine sıcak bir şekilde dökülmeye hazır. Sonra her şey oluyor. Sırtı eğiliyor ve lezzetli vücudunun her santimi geriliyor. Seksinin kasları, patlamaya hazır olana kadar sikimi sıkıyor.

Sadie boşalırken göz kapakları kapanıyor ve yüzünün hatlarını muhteşem, dingin bir güzellik ele geçiriyor. Vücudu şaftımı tüm değeriyle sağlıyor ve beni onunla birlikte doğrudan kenara itiyor.

Sık beni. Kalçalarım onunkilere çarpıyor. İçine girebildiğim kadar girmek istiyorum. Lanet olsun. Eğer yapabilseydim bizi kalıcı olarak birleştirdim. Beyaz sıcak ışık beni kör ediyor, vücudum titriyor. Hiçbir şey bu kadar iyi olmamıştı. Gol ya da mükemmel pas yok. Kupa ya da galibiyet yok. Hiçbir şey.

Ağırlığımla onu ezmek yerine üzerinden yuvarlanmayı başardım. Çünkü ben bittim. Tükendim. Yan yana, yatağa uzandık, ikimiz de nefesimizi tutmaya çalışıyorduk. Başımı yana çevirmeyi başarıyorum, orgazm sonrasını daha iyi izleyebilmek için. Hâlâ muhteşem. Yatağında gevşek ve doymuş bir şekilde yatıyor. Eğer oraya ait değilse lanet olsun. Hayatımın her gecesi bu manzaraya bakmak istiyorum.

Kalbimin çarpması durduğunda, "Haklısın. Birlikte umutsuzuz. Bu berbattı. Hayatımın en kötü seksiydi."

Sadie usulca gülüyor.

"Şimdi ayrılacak da olur. Eşyalarını dairene geri taşımana yardım edeceğim, çünkü ben böyle bir centilmenim."

Göğsüme vuruyor. Ama aslında daha çok eli üzerime düşüyor gibi. "Bu harika olur, teşekkürler. İstediyimi aldım."

"Bir daha düşündüm de, bu ilişkiye çok emek verdik. Bu ilişkiyi gerçekten ilerletmek için muhtemelen çok çalışmalıyız. Bilirsin, pratik mükemmelleştirir ve tüm bu caz. İkinci raunda kalmak istemediğine emin misin?"

Tek göz kapağını açıyor ve bana değerlendirci bir bakış atıyor. "Bilmiyorum, Evan. Sence içinde var mı?"

Gülümsemem keskin dişler ve alaycı. "Bilmiyorum aşkım," diyorum, yanıma dönüp uzanıyorum ve güzel pembe meme uçlarından birini nazikçe çimdikliyorum.

İnliyor ve uzun vücudunu geriyor, sanki sadece benim seyir zevkim için kendini sergiliyormuş gibi. Hemen sikim yeniden canlanmaya başladı. Ne diyebilirim ki? Bana ilham veriyor. "Hadi öğrenelim, olur mu?" Eğilip morarmış olanı ağzıma alırken diğer meme ucunu da çimdikliyorum.

"Aman Tanrım, evet. Hadi öğrenelim."

BÖLÜM 15

KARANTİNA: 15. GÜN

EVAN

Yuvarlanıp yüzümü yastığa bastırdığımda **bir** güneş ışığı huzmesi tam isabetle gözlerime vuruyor. Kolumu uzatıp Sadie'nin sıcaklığını arıyorum ve sadece boş bir çarşaf buluyorum. Sadece boş değil, çarşaf soğuk, bu da bana uzun süredir yatakta olmadığını söylüyor.

Gözlerimi açıp bir kolumun üzerine bastırarak gözlerimdeki uykuyu siliyorum ve odayı tarıyorum. Banyonun ışığı kapalı, yani orada değil. Yastıkta kafa büyüklüğünde bir çukur var. Tamam, o gece inanılmaz bir seks ve ilk, ikinci ve üçüncü kez bir araya gelme rüyası görmedim.

Kaşlarımı çatlıyorum ve yorganı geri itiyorum. Çırtlçıplak, şifonyere doğru ilerleyip bir çift ekose pijama altı alıyorum ve komando olarak üzerime geçiriyorum. Hâlâ göğsüm çıplak, tıkırtılar duyuyorum. Oturma odasından gelen ritmik bir ritim.

Kaşlarımı çatarak araştırmaya gidiyorum.

Ben oturma odasına yaklaşırken Jake'in masası ve bilgisayarını kapalıydı.

Ve işte benim kızım. Aşk koltuğunda oturuyor, bacaklarını uzatmış ve sehpaye dayamış, dizüstü bilgisayarını bacaklarının üzerinde ve bir şeyler yazıyor. Altın sarısı saçları yüzünün etrafına dökülmüş ve vahşi dalgalar halinde omuzlarına ve sırtına düşüyor. Burnunun üzerinde parlak deniz mavisi bir gözlük görünce şaşıyorum.

Parmakları klavyede o kadar hızlı uçuyor ki, yemin ederim biraz bulanıklaşıyorlar.

Çalışmalarını izliyorum. Büyüleyici. Hikayeye o kadar yoğun odaklanıyor ki orada olduğumu fark etmiyor bile. Muhtemelen arkasında zıplama hareketi yapsam bile fark etmez.

Kendime bu sessiz anı bahşederek onu inceliyorum. Sadie her erkeğin rüyasının gerçeğe dönüşmüş hali. Kalçalarında ve üst uyluklarında biraz ağırlık olan uzun, biçimli bacaklar. Pürüzsüz, doğal bronzlukta bir ten. Sikişmek için yaratılmış dolgun bir popo. A

Küçük belim var ama o öyle düşünmüyor. İri ellerim ve vücudum kadını neredeyse cüceleştiriyor, bu da onu mantıksızca eğlendiriyor. Göğüsleri büyü. Ben onun göğüslerine takıntılı bir adamım. Mükemmel bir avuç dolusu ama ağzıma güzel bir miktar alabileceğim kadar küçük. Kadın tepeden tırnağa güzel. Ağzım sulanıyor ve aletim onu tekrar alma arzusuyla salon pantolonumu yumrukluyor.

Bu gergin durumdan kurtulmamız gerektiğini söylediğimde yanılmamıştım. Belki de Jake haklıdır. Birini sevdiğinizde, bu eşit ölçülerde zevk ve acıdır. İstemenin verdiği acı, ona yakın olduğumda ya da onu düşündüğümde yüzeyin hemen altında fokurdayan sonsuz arzu. Sonra gözlerinde parlayan umut ve sevgiyle bana baktığında duyduğum haz. Sonunda birleştığımızda, onunla seviştiğimde hissettiklerim. Tanrım, bundan daha iyi bir şey yok.

Hiçbir şey.

Oyunla evli olduğumu, hayatımdaki tek saplantının, kendimi adadığım tek şeyin bu olduğunu düşünüyordum. Ancak Sadie için hissettiklerim bu duyguların çok ötesinde.

Futbol benim gerçek tutkum. İşle ilgili durumun olumlu sonuçlanmasını umuyorum ama artık Sadie var. Eğer işimi kaybedersem, o hala benimle olacak ve o daha değerli. Pek çok şey yaparak para kazanabilirim. Muhtemelen gerçekten zevk alacağım ve hatta seveceğim pek çok şey, ama geleceğimdiki hiçbir şeyin bu kadın için hissettiklerimin yerini tutabileceğini sanmıyorum.

Takırdama sesi aniden kesiliyor. Parmağını havaya kaldırıp bir tuşun üzerine indiriyor ve mutlu bir şekilde iç çekip gülümsüyor. Gözlüklerini çıkarıp yanındaki sehpanın üzerine koyuyor.

"Benim kızım neye gülüyor?" Aşk koltuğunun etrafından dolanıp onun yanına oturuyorum.

Gözleri sevinçle parlıyor. "Üç bölüm yazdım! Ve çok iyiler. Gerçekten iyiler."

"Oh?" Yüzümü onunkine yaklaşıyorum ve onu usulca öpüyorum. "Görünüşe göre çok fazla seks ilham perimi süper üretken yapıyor."

Sikim de aynı fikirde, yüzünün ve vücudunun her zerresini içime çektikçe sertleşiyor. Onun mutluluğu bir afrodizyak gibi. Üzerinde dün giydiğim tişört var ve tişört kalçalarına kadar sıyrılmış, bana okşamam için baştan çıkarıcı bir ten sunuyor.

Elimi bana en yakın olan kalçasına koyuyorum. "Onu sakladın mı?"

Bakışları benimkileri terk etmedi ama gömleğimin eteğiyle bacağının üzerinde oynarken gözlerinin ısındığını fark edebiliyorum.

"Mmm-hmm."

"Güzel," diyorum usulca, kapağı kapatıyorum ve dizüstü bilgisayarı kalçalarından kaldırıp sehpanın üzerine koyuyorum. Ayağımla masayı geriye itiyorum ve sonra dizlerimin üzerinde yere kayarak bedenimi onunkinin önüne getiriyorum.

"Gözlüklerinle çok seksi görünüyorsun, bebeğim."

Dudaklarını yalıyor ve yanakları pembeleşiyor. Acaba başka ne kızartır ve koyu pembe olur?

Dün gece yapmama asla izin vermediği tek şey onu tatmaktı. Onu ağzımla boşaltmak. Vücudunda her gezindiğimde, onu becermem için yalvardı. Ne yapmam gerekiyordu? Kadının sikimi istiyor, ben de ona veriyorum.

Her biri. Tek. Zaman.

"Seninle ilgili her şey seksi." Bacaklarını ayırdım ve beni aralarına hapsedene kadar kaydardım.

"Öyle mi?" diye sırtıyor.

"Evet." İkisini de kavıyorum ve başparmaklarımı diz kapaklarının etrafında hafifçe dolaştırıyorum. "Dizlerimi mi?" Gülüyor, sesi biraz gıdıklanmış gibi geliyor.

Öne eğilip sağdakini öpüyorum ve dilimi diz kapağının etrafında gezdirdikten sonra diğerine de aynıısını yapıyorum.

"Oh, vay canına. Bu çok hassas."

Cheshire kedisi gibi sırtıyorum. Ellerimi kalçalarının dış taraflarına doğru kaydırırken, mırıldanıyorum ve parmaklarımı kıvrıyorum, böylece kalçaları daha geniş açılana kadar vücudunu koltuktan aşağı çekebiliyorum.

Nefesi kesiliyor ve bacakları titriyor.

Gömleği yukarı sıyrıldığında çıplak amının beni selamladığını görmek beni inanılmaz mutlu ediyor. Onun uyarılmışlığı ve eşsiz kokusu aramızdaki havada dolaşüyor. Şiddetli bir yağmurdan hemen sonra kokan en tatlı çiçek gibi.

Sarhoş edici. Egzotik. Akıl eritici.

"Külot yok mu? Yaramaz kız."

"Evan..." İç çekiyor ve ellerini iki yanında yumruk yapıyor.

"Hmm... erkeklerini kızdıran yaramaz kızlara ne yapmalıyım?"

Yutkunuyor ve ben de boynundaki hareketlenmeyi izliyorum, ağzı zorlukla aldığı nefeslere izin verecek şekilde hafifçe aralanıyor.

"Bilmiyorum. Beni becerir misin?" Bu onu sırttırıyor. Benim şımarık kızım

kontrolü ele alıyor.

Ellerimi yuvarlak kışına doğru uzatarak başımı sallıyorum ve onu kenara yaklaştırıyorum. Geri çekiliyorum ve dizlerini bastırarak açgözlü bakışlarıma maruz bırakıyorum.

"Sikeyim. Sana yapmak istediğim çok şey var. Yala seni. Emmek. Parmaklamak. Sismek." Tadının nasıl olduğunu hayal ederek dilimi kaplayan arzuyu yutuyorum, ikimizin de istediği şeyi yemeden önce duyularıyla alay ediyorum.

"Tamam. Evet. Bunların hepsini istiyorum." Doğal olarak bacaklarını kapatmaya, belki kendini biraz gizlemeye çalışıyor, ama ben onları tamamen açık tutuyorum ve kızarmış seksine bakıyorum. Kalbinin her nefeste nasıl parladığını ve kasıldığını.

"Durmam için bana yalvarana kadar seni defalarca boşaltacağım," diyorum, bacaklarını açık tutarak, gözlerim ödölüne odaklanmış ve aşırı odaklanmış. Kalçaları havayı itiyor, amı gözlerimin önünde sıkılıyor.

Grafiksel, günah kadar ateşli ve yılan gibi baştan çıkarıcı bir kadın gibi beni cezbediyor.

Aletim bol pantolonuma sertçe vuruyor. Pantolonu aşağı itiyorum ve avuçlarımin tabanını çevrelediği ve sadece bir kez yukarı doğru okşadığı dik horozumun yerinde inlediğini duyuyorum. Bir alay. Hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştım.

"Evan, bebeğim, lütfen..." Kalçaları davetkar bir şekilde çalkalanıyor ve ben gidiyorum.

Ağzımı onun seksinin üzerine koyuyorum ve uzun, lüks bir yalama yapıyorum. Balla kaplı tadı tıpkı olgun bir karpuzu ısıtırken olduğu gibi dilimde patlıyor, suyu boğazımdan aşağı akıyor, dudaklarımin ve çenemi onun tadıyla kaplıyor. Parmakları saçlarımda dolanana ve kalçaları çılgınca itilene kadar dilimi üzerinde döndürüyor, her santimetresinin tadını çıkarıyorum.

Çabamı ikiye katlayarak dilimi onun sıcaklığına daldırıyorum, her santimini yalıyor ve öğreniyorum. Uyluklarını sıkmasına neden olan şeyi. Onu iç çektiren şey. Onu miyavlatan şey. Önce her bir dudağını emiyorum ve ısırıyorum, sonra dilimin uzun turlarıyla her birini okşuyorum, dokunmam için can attığını bildiğim sıkı sinir çekirdeğinden kaçınıyorum. Bildiğim kadar özenli davranarak, onu daha da yükseğe çıkarıyorum.

"Bebeğim..."

"Tadın çok güzel. Seni her gün yiyebilirim ve asla doyamam."

Sonunda, dilimi klitorisinin etrafında sıkı bir daire şeklinde döndürüyorum ve çığlık atıyor, orgazmının dalgaları içinden geçerken parmakları köklerini yumrukluyor.

Kasılmaları yavaşladığında sırtarak iki kalın parmağımı derinlere daldırıyorum ve ön duvarında kadınının aklını kaçırmasına neden olacak o zor noktayı arıyorum. Parmaklarımı yukarı doğru kıvrıyorum ve tam olarak aradığım şeyi bulduğumda kalçalarını sarsıyor.

Gözleri büyür. "Üst üste iki kez yapamam." Neredeyse paniklemiş görünüyor - sanki yapamazsa beni bir şekilde hayal kırıklığına uğratacakmış gibi. Ama kız arkadaşımın benim hakkımda öğreneceği tek şey, istediğim bir şeyin peşinde koşarken acımasız olduğum. Ve ben bunu istiyorum. Kötü bir şey.

"Evet, yapabilirsin" diyorum. Ve bu bir söz.

Parmaklarımı seksinin duvarına doğru kaydırarak dikkatimi onun küçük, sıkı klitorisine odaklıyorum. Çok şiş ve kırmızı. Ağaçtan yeni koparılmış sert bir kiraz gibi, o meyve parçasını emiyorum, amcığını yukarı aşağı çektiiriyorum, onu sert ve derin bir şekilde parmaklıyorum.

Vücudu çabalarımın altında titriyor.

"O kadar ıslaksın ki çenemden aşağı damlıyorsun," diyorum aşağı yukarı yalayıp melek yüzüne bakarken.

"Bilmiyorum... Anlamıyorum." Öpüşmemi ve klitorisini ağzıma almamı izliyor.

Gözlerini kapatıyor, teslim olurken başı geriye düşüyor. Ben onu fiziksel olarak çalıştırırken kollarının yanlarına düşmesine izin veriyor, vücudu durgunlaşıyor. Aldığı zevkin her zerresini kontrol ediyorum. Bu orgazm vücudunu sararken çok daha güçlü görünüyor. Göğsü tavana doğru sarsılıyor, muhteşem bir şekilde yükseliyor. Bacaklarını vücuduma doluyor ve elleriyle kanepenin arkasını kavrayarak topuklarını içeri çekiyor.

Arayışında çok zeki. Daha fazlası için aç, ne beklediğini bile bilmediği bir şey için.

Vücudu onu tutuşumun gücü altında ileri geri sallanırken onu sertçe, neredeyse acımasızca parmaklıyorum.

"Tanrım, Evan, hayır, yapamam. Bu çok fazla." Nefes nefese kalıyor, nefesi hızlı bir şekilde girip çıkıyor.

Sıkı tutuyorum, daha sert emiyorum ve sulu küçük klitorisini hafifçe ısıtıyorum. Çığlık atıyor, damarlarından çığ gibi bir coşku akıyor.

Şimdiye kadar yaşadıklarının en iyisi olmasını isteyerek, orgazmlar birbiri ardına onu sarana kadar onun üzerinde kalıyorum, emiyorum, yalıyorum, yiyorum. Nefes nefese kaldığında gözlerinde yaşlar parlıyor, o tuz dolu damlalar yanaklarının kenarlarından öpmek istediğim güzel nehirler halinde aşağı düşüyor. Kalçaları hala açgözlü bir şekilde

Alabildiği her son zevk zerresi için, ve ben ona içimdeki tüm sevgi ve arzuyu vererek tutunuyorum.

Sonunda başımı itmeye çalıştı. "Yeter artık. *Lütfen*, artık yok. Çok hassas" diyor. Ama onun zevkinin peşinde koşan bir hayvan olduğum için durmadığımda, saçlarımı köklerinden kavırıyor ve beni çekip çıkarıyor.

Aklımı kaybettiğimi biliyorum. Şehvetin sisi kanımda dolaşıyor, vücudumdaki her kas zonkluyor, onunla birleşmek, almak, kızılmak, becermek için ağrıyor.

"Sana ihtiyacım var," diye hırıliyorum sıkılmış dişlerimin arasından, vücudum o kadar gergin ki her an aşırı gerilmiş bir lastik bant gibi kopabilirim.

"Ben buradayım." Ayağa kalkıp pantolonumu tamamen çıkarırken bana doğru uzanıyor. Aletim kadife kaplı titanyum, tepesi şişmiş ve mor, ucundan sızıntı yapıyor.

Sadie Öne doğru kayıyor ve sikimi ağzının sıcaklığına alıyor, hassas etin etrafında inliyor. Neredeyse o anda boşalıyordum ama mengene gibi bir yumruğu aletimin etrafına sarıyor ve Şehre gidiyor.

"Siktir!" Sevdiğim kadın beni ağzıyla tatmin ederken kendimi kral gibi hissederek kükrüyorum.

Ve çok yetenekli. Tam bir uzman gibi doğrudan derin boğazına giriyor, kaygan dilini tüm uzunluğumda gezdiriyor ve sonra beni boğazının arkasına götürüyor.

"Lanet olsun, kadın." Yüzünü sikmemeye çalışırken taşaklarım gerilen kalçalarımın arasında beş kiloluk ağırlıklar gibi kalkıyor. "Boşalmam lazım," diye homurdanıyorum.

Aletimin etrafında gülümsüyor ve en güzel mavi gözleriyle bana bakıyor, kırmızı ağzı kolanımın etrafında müstehcen görünüyor. Başparmağımı sikimin etrafında gerilmiş dudaklarının etrafında gezdiriyorum. Yalarken ve emerken sırılsıklam olan tenimi okşarken ağzını kızdırıyorum.

Ellerinden biri kesemi kavırıyor ve parmaklarının arasındaki hassas mücevherleri okşuyor. Gözlerim yuvalarından fırlıyor ve elimde olmadan ağzına girip çıkıyorum. Her hamlemi isteyerek, heyecanla karşılıyor, her hareketimde daha da derine iniyor.

Cennet gibi dilinin ucuyla tepedeki küçük yarığı dürtmek suretiyle boyumdan aşağıya doğru hafifçe iniyor. Çok pis ve tam da ihtiyacım olan şey.

"Ağzın... Tanrım... Patlayacağım, Sadie." Homurdanıyorum ve vücudumda patlayan mutluluk mızraklarının arasından nefes alıyorum. Sikim ağrıyor,

Sadie beni derinlere çekerken, ellerini kalçalarımda dolaştırıp parmaklarının tırnaklarını kış yanaklarımdan etine geçirirken taşaklarım zonklıyor ve kalbim güm güm atıyor.

Kükrüyorum ve kontrolümü kaybederek yüzünü beceriyorum. Başının arkasını kavriyorum ve ipeksi saçlarını köklerinden yumrukluyorum, elim her itişti alırken kafa derisine doğru esniyor, zevk içimde coşkunun zirvesine yükselene kadar çabayla hevesle zıplıyor. Sıcak, sıcak ağzının coşkusu, bitmek bilmeyen emişi, dilinin alaycılığı, özümün sarsıntı üstüne sarsıntısını onun bekleyen boğazına boşaltmamı sağlıyor. Miyavlıyor ve inliyor, ben ham duygulardan, sıvı kemiklerden ve kaslardan oluşan titrek bir karmaşa olana kadar beni yutuyor.

Sadie beni aşk koltuğuna çekti. Oturduğum anda kucağıma oturuyor ve tişörtünü çıkarıyor. Muhteşem göğüslerini gördüğümde yorum yapacak kadar doğru düzgün düşünemiyorum bile çünkü arkamdan yorgana uzanıyor ve onu çıplak sırtına sarıyor. Sonra öne doğru eğilip göğsüme yaslanıyor.

Ten tene.

Alnını boynuma bastırıyor ve göğsümü öpüyor. Kollarımı ona doluyor, sıcaklığının harap olmuş bedenimi ve ruhumu rahatlatmasına izin veriyorum.

"Seni seviyorum Sadie. Ne kadar çok sevdiğimi ifade edebileceğimden emin değilim ama bu bana yakın hissettiriyor," diye mırıldanıyorum, saçlarının tepesini öpüyorum ve dudaklarımı orada dinlendiriyorum, lavanta kokusunu ikimizin ortak kokusuyla birlikte içime çekiyorum.

Göğsüme yaslanıp iç geçiriyor ve daha derine sokuluyor.

"Artık gerçek aşkın ve mutluluğun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ve bu korkutucu, Evan."

"Neden?" Ona sıkıca sarıldım.

"Çünkü artık ne kadar iyi olduğunu bildiğim için onu asla kaybetmek istemiyorum."

* * *

SADIE

Evan ve ben dizüstü bilgisayarlarımızla kanepede yan yana otururken Gloria, Jake'in oturma odasındaki halının üzerinde kendine uzun ve lüks bir banyo yapıyor. Gloria muhteşem bir yaratık ama şu ana kadar onu öpmekten kendimi alıkoydum. Şişip kızarması ve kaşınması

düşündüğünüzden daha az eğlenceli. Şimdiye kadar

Tanrı'ya şükür alerji ilaçları işe yarıyor. Evan da tüyleri minimumda tutmaya çalışmak için daha önce elektrikli süpürgeyle evin içinde koşturdu. Tüylü bebek gürültüden dehşete kapıldı ve cesurca bir dolabın içine saklandı.

Sonuç olarak, üçümüz aile içi mutluluğun bir resmiyiz. Tavuk göğsü akşam yemeği için marine ediliyor ve ben de bir salata ile tehdit edildim. Açıkçası Evan'ın daha iyi yemek seçimleri yaparak genel sağlığını iyileştirmeye çalışmasına aldırmiyorum. Özellikle de hastalık tehdidi hepimizin başının üstündeyken. Atıştırmalıklarına karışmadığı sürece sorun yok.

Sosyal medyadaki varlığım üzerinde çalışıyorum, hayran grubumda paylaşımlar yapıyorum ve herkesin nasıl olduğunu soruyorum. Ailesi sağlık sektöründe çalışan birkaç hemşire ve diğer insanlar zor zamanlar geçiriyor. Korkmuş ve hayal kırıklığına uğramış durumdalar ve ben de onları hiç suçlamıyorum. Grubum anında kadınların etrafında toplanıyor, sevgi ve destek mesajları yayınlıyor. Romantizm topluluğu gerçekten çok güzel bir şey.

Yazar sayfamda herkesin ne okuduğunu soruyorum, bu her zaman iyi etkileşim alan bir soru. Bazı insanlar herhangi bir şeye konsantre olamayacak kadar endişeli ve dikkatleri dağınık. Diğerleri ise kaygılarını hafifletmek için kitaplara kaçıyor. Ve doğru bir cevap yok. Bu korkunç ve ürkütücü zamanlarla başa çıkmak için tek bir en iyi strateji yok. Bazı insanlar stresli bir şekilde yemek pişiriyor ya da el işi yapıyor, bazıları ise Netflix'e gömülüyor.

Ebeveynler evde eğitimin pek çok zorluğundan bahsediyor. Tanrı biliyor ya, beşinci sınıf matematiğinin üzerindeki her şeyi açıklayabileceğimden şüpheliyim. Bir de stres seviyelerini yönetirken çocuklar için bir tür rutini korumanın en iyi yolu vardı. Diğer insanlar tek başlarına karantinada, temiz havaya ve insan dokunuşuna açlar ama dışarı çıkmaya çok korkuyorlar. Hepimiz toplumdaki yaşlılar için endişeliyiz ve sosyal mesafeyi ciddiye almayanlara öfkeliyiz. Bir COVID inkarcısı söz alarak hepimizin aşırı tepki veren aptallar olduğumuzu söylüyor. Hemen kapattım. Aptal.

Çaresiz hissetmekten nefret ediyorum. İşin özüne indiğinizde, şanslı ve ayrıcalıklıyım. Şu anda ve burada, yerel bir gıda bankasına bağış yapıyorum ve grubumdaki okuyuculara birkaç hediye kartı veriyorum. Çok büyük miktarlar harcamıyorum ama en azından bir şeyler yapıyorum.

Birden Evan yanımda sarsıldı ve "Becer beni" dedi.

"Sana bu konuda kısa bir ara vermemiz gerektiğini söylemiştim," diye mırıldanıyorum, hâlâ akranlarımdan birinin kitap tanıtımını izlemeye

odaklanmış durumdayım. Bu harika bir şey. I

onunla iletişime geçip videoyu kimin tasarladığını sormayı ve ayrıca bana ileri düzey bir okuyucu kopyası almayı not edin. Kitaplar inanılmaz görünüyor.

"Hayır. Bu o. *Onu* beceriyor. Partide bana ilaç veren kız. Mindy." Parmağını bilgisayarının ekranına saplar. Resimde sarı saçlı bir kadın, diğer birkaç kadınla birlikte bir kadeh şarap kaldırıyor. "Delirdiğimi ve onu uydurduğumu falan düşünmeye başlamıştım. Ama işte orada!"

"Evan, bu harika."

"Bu bir süre önce eski bir amigo kız tarafından paylaşılmıştı. Yanlış hatırlamıyorsam bebek sahibi olmak için ayrılmıştı." Elini sinirli bir şekilde saçlarının arasından geçiriyor. "Arkadaşlarıyla içki içiyor. Tek söylediği bu."

"Resimdeki insanları etiketlememiş mi?"

"Hayır. Kahretsin."

"Ve Mindy adında kimse beğenmedi ya da yorum yapmadı mı?" Dizüstü bilgisayarımı bir kenara bırakıp ona yaklaşarak soruyorum.

"yle görünmüyor. Son bir saatimi amigo kızların sayfalarını karıştırarak geçirdim ve bu kadını ilk kez görüyorum. Mindy ya da Melinda'dan ya da ona yakın bir şeyden bahsedilmiyor. Kahretsin!"

"Sakin ol ve şunu bana ver." Dizüstü bilgisayarı ondan aldım ve söz konusu resmi kaydetmekle meşgul oldum. "Bir fikrim var."

"Ne?"

"Tersine görsel arama. Bazen internette dolaşan rastgele bir erkek model resmi görüyorum. Ve onları bir kapak için kullanmak istiyorum ama isimleri geçmiyor, değil mi? Ben de kim olduklarını öğrenmek için diğer fotoğraflarını bulmak amacıyla tersine görsel arama yapıyorum." Parmaklarım klavyenin üzerinde dans ediyor. Fotoğrafı bir arama motoruna koymak yeterince basit bir iş aslında. Umarım işe yarar.

ıldırmayı bıraktı ve bana baktı. "Bebeğim, bu dahice."

"Teşekkür ederim. Dürüst olmak gerekirse, aslında bunu ben icat etmedim. Sadece bunu biliyordum. Bu da muhtemelen bilgisayar başında çok fazla vakit geçirdiğim anlamına geliyor, ama olsun." Gülümsüyorum. "iPhone'unuzdan başka bir iPhone'a pew pew kelimelerini gnderdiğinizde sizin için bu küçük lazer ışık gösterisini yaptığını biliyor muydunuz? Bunu dün gece Twitter'da gördüm."

"Odaklan, tatlım."

"Doğru. Özür dilerim." Ekranı inceliyorum. "O değil. O değil. Bingo! Evet.

İşte Instagram'daki bir fotoğrafı. Tamam, işte başlıyoruz."

Resmi büyütüyorum ve Evan kaşlarını çatıyor. "Bu Levi ve onunla bir partide."

"Levi kim?"

"Takımındaki adamlardan biri." Çenesini o kadar sıkmış ki dişlerinin kırılmasından endişe ediyorum. Dişçi ziyareti yakın geleceğimizde yok.

"Tamam. Hesap @mindybegood'a ait. Sanırım bu onun gerçek soyadı değil, uydurulmuş şımarık bir saçmalık. Görünüşe göre bir dansçı ve köpek sahibi. Nerede yaşadığı ya da çalıştığı hakkında hiçbir şey yok. Ayrıca internet güvenliği konusunda biraz dikkatsiz ve hesabını kilitlememiş. Bu da işimize geliyor." İmleci ekranda yukarı kaydırarak daha fazla fotoğrafını görüntüye getiriyorum. "Burada ne görebiliyoruz?"

"Okulunun amigo kız kıyafetine geri dönüş." Söz konusu fotoğrafı gösteriyorum. Kız gerçekten çok güzel. Benim gibi sarışın ama benzerlikler burada bitiyor.

"Bu aramaya değer mi?" diye homurdanıyor.

"Eh. Söylemesi zor. Nereden geldiğini gösterebilir ama şu anda nerede olduğunu söylemesi şart değil," diye öneriyorum.

Evan'dan bir homurtu.

"Aile Barbeküsü. Button adlı Fransız Bulldog'uyla bir selfie. Button aslında oldukça belirgin bir şekilde yer alıyor. Başka neyimiz var?" Ekranı kaydırıyorum. "Bikini bir fotoğrafı. Ne kadar seksi bir vücut. Onu neden yatak odasına kadar takip ettiğini anlayabiliyorum."

"Vücudun daha iyi ve o günler çoktan geride kaldı." Kendisine büyük bir kazık atan bir kadının fotoğraflarına bakarken açıkça mutsuz bir şekilde ofluyor.

"Öyle mi?"

Ve sonra gidip yapıyor. Bana sevgi dolu gözlerle en yumuşak, en sıcak bakışını attı. "İhtiyacım olan her şey yanımda."

"Evan," diye fısıldıyorum.

"Sana yalan söylemeyeceğim. Ben bir oyuncuydum, Sadie. O günler geride kaldı."

İçimde dönüp duran istenmeyen endişeye teslim olmak istemiyorum. Ama aynı zamanda yalan söylemek ve endişelerimi bastırmak zorunda kalmamayı da tercih ederim. Bu sağlıklı bir ilişki için uygun görünmüyor. İşte başlıyoruz. "Gerçekten de tecritten kurtulduğumuzda ve tüm bunlar açıklığa kavuştuğunda o takım partilerine gitmek ve tekrar çılgınca koşmak istemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Eğer çılgınca koştuktan kastınız eve gitmeden önce bir iki bira içmekse. Takımla vakit geçirmek önemli. Size yalan söylemeyeceğim ya da yanlış beklentiler yaratmayacağım. Futbolcu olmak bir işten daha fazlasıdır. Belli bir dereceye kadar bir yaşam tarzıdır. Aramızdaki kardeşliği inşa etmeli, beslemeliyiz. Ama bu seni incitecek bir şey yapacağım anlamına gelmiyor bebeğim. Ayrıca, çoğu zaman yanımda olmanı umuyorum."

Beni arkadaşlarıyla birlikte istemesi kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor ama içimde kabaran endişe ve korku için yeterli değil.

"Gerçekten sadece bununla mutlu olabileceğini mi düşünüyorsun? Bizimle?" Kalbim bir kez daha kolumda, soruyorum. Vay be. Bu adamla ilerlemek için gerekli olan duygusal olgunluk ve güven gösterileri çok büyük. Kolayca ezilmemle ya da incinmemle sonuçlanabilecek büyük, devasa inanç sıçramaları. Ama işte buradayız. "Bu benim yaşam tarzımı o kadar da değiştirmeyecek. Ben doğam gereği içine kapanık biriyim. Ama benimle birlikte olarak sosyal hayatının belli bir kısmından vazgeçiyorsun."

Bakışları yüzümde daralıyor, çenesi sertleşiyor. "Tatlım, hiçbir şeyden vazgeçmiyorum. Seni kazanıyorum ve bu her şey demek. Kendim için ne istediğimi bildiğime güven. Ve bebeğim, o sensin. Tamam mı?"

"Tamam." Ugh. Gözlerim sulanıyor. Tekrar. "İşte ilginç bir fotoğraf. Az giyimli ve tüylü hayranlarıyla poz veriyor. Acaba burlesk mi yapıyor? Gerçi gece kulüpleri kapalı olduğu için bu bize pek yardımcı olmaz ve sahne aldığı yeri bulsak bile konuşacak birini bulabileceğimizden şüpheliyim. Ne yazık ki fotoğraflarını konumlarıyla birlikte etiketlemiyor."

"Evet." İçinden umut sızdığını hissedebiliyorum ve bundan nefret ediyorum. Bunun onun hayatını mahvetmesinden nefret ediyorum ve keşke daha fazlasını yapabilseydim.

"Kızlarla dışarıda bir gece. Bu yüzlerden amigo takımından tanıdık gelen var mı?"

Çizgiler alnını çatlatır. "Hayır."

"Arkadaşınla çekilmiş bir fotoğraf var. Arka plan sana hiç tanıdık geliyor mu?"

İç geçirdi. "Eve yakın, birkaç kez gittiğimiz bir spor barına benziyor. Sahipleri orada olmamız konusunda oldukça rahatlar, yaygara falan yapmıyorlar ve kimsenin bizi rahatsız etmesine izin vermiyorlar."

"Bu güzel ama ne yazık ki yine de bize yardımcı olmuyor. Bir salgın sırasında onun izini bulmamıza ne yardım edecek? İşte bu

soru."

"Ev adresine ihtiyacımız var. Telefon numarası ya da bunun gibi somut bir şey. Onunla konuşmalı ve neler olduğunu öğrenmeliyiz."

Başımı sallıyorum, dudaklarım konsantrasyon içinde büzülüyor. "Okuduğum onca romantik gerilim ve dedektiflik kitabına rağmen burada pek işe yaramıyorum. Üzgünüm."

"Bu doğru değil. Beni kendi başıma başarabileceğimden çok daha ileriye götürdün." Koltuğa yaslandı ve gözlerini tavana dikti. "Belki de reklamcım Polly'yi ararım. Bulduklarımız hakkında onu bilgilendirir ve bir fikri olup olmadığını sorarım."

"Denemeye değer." Tam o sırada sehpanın üzerinde duran cep telefonum deli gibi çalmaya başlıyor. Evan'a dizüstü bilgisayarı geri veriyorum ve telefona uzanıyorum. Zehra'dan mesajlar. Sürekli güncellenen bir dizi mesaj. Ekran kilidini açıyorum ve Messenger'ı açıyorum. Ve işte o zaman gördüm. "Vay anasını."

Gerilir. "Ne oldu?"

"Fotoğraflarımız. Geçen gün eczaneye gittiğimiz zamandan." Sonsuz bir ekran görüntüsü geçidi bakışlarımın önünden geçiyor. Gözlerimin daha fazla açılabilceğini sanmıyorum. Ve tüm bunlar olurken midemde esneyen bir çukur açılıyor. Çünkü bu iyi olamaz. Sadece olamaz. "Sparky müstehcenleşiyor. Sorunlu futbol yıldızı için modern bir peri masalı. Bu... Tanrım, her yerde var."

BÖLÜM 16

KARANTİNA: 16. GÜN

SADIE

İŞİN ASLINA BAKACAK OLURSAK, ünlü biriyle çıkma konusunu bir şekilde inkâr ediyordum. Evan'ın kamuya mal olmuş bir kişi olduğu gerçeğini görmezden gelmek, tüm dünyanın durakladığı mevcut durum nedeniyle tamamen mümkündü. Ya da en azından öyle hissediyorum. Ve bu tür şeylerle ilgili hiç deneyimim yok değil. İmza günlerinde insanlar imzamı almak ve benimle fotoğraf çektirmek istiyor. Romancelandia'da nispeten iyi tanınıyorum. Ama şöhretim bu seviyeye yakın değil.

"Lisedeki erkek arkadaşım ona imzalı bir forma alıp alamayacağımı soruyor." Elimde cep telefonumla oturma odasında bir aşağı bir yukarı yürüyorum. Gloria benden memnun değil. O kadarını biliyorum. Mutfak tezgahına oturmuş, bana sinirli sinirli bakıyor. "Beni terk etmeden önce sadece üç hafta çıktık."

Evan kanepede oturmuş, kasıtlı olarak boş bir yüzle beni izliyor. "Sadece mesajı sil."

"Ayrıca, birkaç yıl önce Seattle'daki jakuzide sana sakso çeken Karen adındaki hoş bayan da selam söylüyor. Ayrıca koca kıcımlı tekmelemeye hazır olduğunda hala müsait olduğunu söylüyor. Büyüleyici, Karen. Kardeşlik buraya kadarmış." Öfkem tamamen mantıklı değil. Ama umurumda değil. "Jakuzide seks mi? Bu hiç hijyenik değil. Yine de kadının suyun altında nefesini bu kadar uzun süre tutabilmesinden etkilendim."

"Kıçını seviyorum."

"Oakland'dan rastgele bir adam benimle kesinlikle yatacağını söylüyor. Bu çok hoş. Güven oyu için gerçekten minnettarım." Pencerelelere kadar yürüyorum ve sonra mutfaka dönüyorum.

"Oakland'dan rastgele bir adam hayal kurmaya devam edebilir. Sen benimsin."

Kaydırmaya devam ediyorum. Deli bir kadın gibi. "Bu kişi Tarah'ın benim hakkımda ne düşündüğünü bilmek istiyor. Tarah kim, Evan?"

"Beni gerçekten hiç araştırmadın, değil mi?" diye soruyor, başının arkasına bir minder koyarak. Yüzünde belli belirsiz bir acı ifadesi var şimdi. Bu ilginç olacak.

"Hayır. Mahremiyetine saygı duyuyordum. Bana geçmişini ya da bilmem gereken herhangi bir şeyi anlatmanı bekliyordum."

Dilinin ucuyla dişlerini yokluyor. "Evet. Tarah, Sevgililer Günü yardım etkinliği için götürdüğüm bir mayo modeliydi. Hoş bir kızdı. Tek seferlik. Eğlenmiştik. Bir kere."

"Manken Tarah Moore ile mi çıktın?"

"Ben buna çıkmak demezdim." İç çekiyor.

Dramatik bir iç çekişle kanepeye yığıldım. "Vay canına. Muhteşem bir kız." "Sen de harikasin," diyor.

"Ve bu yıl onunla çıktın?" Sesim titriyor ve bundan nefret ediyorum. Sadece ünlü biriyle değil, inanılmaz derecede yakışıklı biriyle çıkmanın getirdiği güvensizlik duygusundan her saniye nefret ediyorum.

"Evet."

"Anlıyorum." Kalbim küt küt atıyor. Tarah Moore bir tanrıça. Ben içine kapanık tuhaf bir yazarım.

Adamımdan sinirli bir inilti dökülüyor. "Sadie. Bebeğim. Artık beraberiz. Bunların hiçbir önemi yok. İkimiz de bu ilişkiye bakireymişiz gibi davranalım. İkimiz de saf ve dokunulmamışız. Hiç mayo mankeni ya da Karen adında bir kız tanımadım. Sen kalem çüklü Sean'la çıkmadın ve lisedeki aptal erkek arkadaşın da kesinlikle yok. Anlaştık mı?"

"Ha. Bunu düşüneneğim." Tarah'ın ne kadar mükemmel olduğunu düşün. Somurtuyorum.

"Dışarıdaki herkesin bir fikri var. Bu onlara alan açmamız gerektiği anlamına gelmez." Bir eliyle saçımı düzeltiyor, eğiliyor ve başımın tepesini öpüyor. "Tüm bu aptal makalelerdeki yorumları okuyarak kendini delirteceksin. Bu insanların hiçbirisi bizi tanımıyor. Hiçbirinin kim olduğumuza ya da birbirimiz için ne ifade ettiğimize dair en ufak bir fikri yok. Bizim hayatlarımız bize ait."

"Biliyorum." Ve bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. "Kahretsin, ben kendi eleştirilerimi bile okumuyorum. Güvendiğim bir kaynaktan gelen yapıcı eleştiri, kesinlikle. Bırakın duyayım. Öğrenmek ve daha iyisini yapmak istiyorum. Ama internette rastgele bir kişi çok fazla seks, çok az seks, çok fazla küfür, çok az küfür olduğu için beni patlatmak istiyor. Olay örgüsü zayıftı. Kitap

komik değildi. Kötü adam daha seksiydi. Siz söyleyin, ben duydum. Kitabımı satın aldıkları ve okumaya zaman ayırdıkları için onlara teşekkür ediyorum ama genellikle bunu bir kenara bırakıp kitabı bitirdiğim gerçeğine odaklanabiliyorum. İçine kalbimi ve ruhumu koydum ve sonra onu serbest bıraktım. İnsanlar beğenecek ya da beğenmeyecek. Bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yok."

"O zaman neden bu konuda kendini hırpalıyorsun?"

Başımı yana çeviriyorum, yakışıklı yüzünü daha iyi görebilmek için. "Seni seviyorum. Bu beni biraz şaşırttı. Şimdi sakinleşmeye çalışacağım. Dünyadaki herkesin mutluluğumuzdan bir parça istiyor gibi görüldüğü gerçeğini bir kenara bırakacağım. Bu onları ilgilendirmez ve umursamaları bile berbat bir şey."

"Buna katlanmak zorunda olduğun için üzgünüm, sevgilim. İşin en büyük dezavantajı bu."

"Ama bu sevdiğin bir iş, o yüzden katlanmaya değer. Kendimi toparlayacağım. Bugün yeni olduğu için sızlanıp dur, sonra yoluma devam ederim."

Evan'ın telefonu kucağında çalışıyor. Onu tamamen görmezden geliyor, sadece bana odaklanıyor. Tanrım, bana karşı çok iyi.

"Bebeğim, telefonun." Ekranı bakıyorum ve kalbim çarpmaya başlıyor. "Ben Levi!" Çığlık atıyorum ve telefonu kapıyorum, elim titreyerek onunkine bastırıyorum.

"Sonunda beni geri aradı!" Aramayı kabul ediyor. "Hey, Levi."

Evan'ın yanına kıvrılıyorum. "Hoparlörü aç," diye fısıldıyorum. Ondan aramasını paylaşmasını istemeye hakkım yok ama beklentiden ölüyorum. Dün gece Mindy ile olan görüntüsünü mesajla gönderdik ve Evan arkadaşını aramaya çalıştı ama cevap alamadı.

Telefonu hoparlöre alıp kucağında tuttuğunda Evan yorum bile yapmıyor.

"Dostum, dün gece arayamadığım için özür dilerim. Ailemle meşguldüm. Annem virüs kapmış ve durumu pek iyi değil. Babam kendini kaybediyordu ama bu öğleden sonra morali daha iyi görünüyor."

"Kahretsın kardeşim, hiç bilmiyordum. Üzgünüm dostum," diye sempati duyuyor Evan.

"Berbat. Beşinci gününde ve inişli çıkışlı bir seyir izliyor. Doktorlar iyi atlatacağından umutlu ama tabii ki şimdi babam, ben ve Brent yüksek risk altındayız. Hepimiz karantinadayız ve her gün ateşimizi ölçüyoruz ama bu sadece bir zaman meselesi."

Tanrım. Bu dünyadaki en korkutucu şey olmalı. Sadece annenizin hakkında çok az şey bildiğimiz bir virüse yakalanması değil, aynı

zamanda

Aşı ya da bilinen bir tedavi yöntemi yok ama aynı zamanda bu hastalığa yakalanacağınızdan da neredeyse emin olmanız gerekiyor. Bedenimi Evan'a daha da yaklaştırıyorum ve alnımı onun güçlü omzuna yaslıyorum.

"Özür dilerim. Bilseydim mesaj atmazdım ama resimdeki kadın o parti gecesi bana ilaç veren kadın."

"Seni yatağa sürükleyen mi?"

Tüm vücudumun kaskatı kesilmesine engel olamıyorum. Evan iç geçiriyor ve kolunu sırtıma dolayarak beni başımı göğsüne yaslamaya zorluyor. Kalp atışlarını duymak, zihnimin etrafında sürünen çirkin yeşil canavarı anında yatıştırıyor.

İç çekiyor. "Evet, dostum. Onu tanıyor musun?"

"Var. Sayılır. Bu resmi görünce ikisini bir araya getirdim. Onunla ilk tanıştığımda daha çok esmerdi. Ben de mahvolmuştum. Geçen yıldı... Sanırım Los Angeles'ta The Bolts'a karşı kazandıktan sonraydı. Onunla bir kulüpte tanıştım. Onu otelime götürdüm. Onunla eğlenceli bir gece geçirdim. Kahretsin, adını hatırlayamıyorum." Sanki deniyormuş gibi konuşuyor.

"Mindy," diyor Evan kesin bir dille.

"Evet, evet, buydu. Sanırım numarası bende var. Dur bakalım." Dik oturup not defterimi ve kalemimi almaya çalıştım.

"Evet Mindy Goode, sonunda E var."

Sanırım Mindy Be Good Insta düşündüğümünden daha yakınmış. Levi numarayı okuyor ve ben de yazıyorum.

"Sana tuzak kuran o muydu?" diye soruyor. Sesi biraz işkence görmüş gibi geliyor. Neden, bilmiyorum.

Evan uzun bir nefes verir. "Sanırım öyle, evet."

"Kahretsin, kardeşim. Sen bu fotoğrafı gönderene kadar ikiyle ikiyi bir araya getiremediğim için üzgünüm. Açıkçası ben de o gece neler olduğunu pek hatırlamıyorum. Sosu bırakmalıyım. Bana hiç iyi gelmiyor. Burada kalıp annemin savaşımasına yardım ettikten, babamın her öksürük krizinde sanki tüm dünyası yıkılıyormuş gibi yemesini izledikten sonra, bir değişikliğe ihtiyacım olduğunu fark ettim. Büyük bir değişikliğe."

Evan yanağımı okşuyor ve usulca gülümsüyor. "Evet, ben de kendimde birkaç değişiklik yaptım. Hayat değiştirenler."

"Seni paçavra sitelerinde birlikte gördüğüm o muhteşem sarışınla bir ilgisi var mı? Romantik yazar Sadie Walsh?"

"Evet. O benim dünyam, dostum. O kadına aşık oldum. Karantina sırasında, daha az değil. O Jake'in komşusu."

Telefonda kahkahalar çınlıyor. "Pandemi sırasında hayallerinin kadını bulmayı sana bırakıyorum."

Bu da Evan'ı kıkırdatıyor. "Kader, sanırım."

"Bir kadını elinde tutmak için iki kere bile düşünmedin. Bunun nesi bu kadar özel?"

Evan dudağını yalıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "O kadar güzel olmasının yanı sıra güneşe bakmak gibi bir şey. Neredeyse acıtıyor. Ayrıca inanılmaz derecede esprili, beni her gün bütün gün güldürüyor."

"Bu bok sırasında bunu yapabilen biri. Paha biçilemez." "Evet ve çok yetenekli. Kitaplarını okudum."

"Sen mi? Aşk romanı mı okuyorsun? Kapa şu lanet çeneni!"

Şaşkınlığı Evan'ı gülmekten kırıp geçiriyor ve ben de yüzünün endişeden mutluluğa geçişini izlemekten keyif alıyorum. "Onu tanımak için çok uğraştım. Bana daha fazlasını öğretebileceğini düşündüm. Bana öğrettiği tek şey hikaye anlatabildiği ve pis bir akla sahip olduğuydu!" Kıkırdamama neden olan o aptal tavrıyla kaşlarını bana doğru sallıyor.

"Tabii ki. Bu bir bonus, dostum."

Evan hınzırca sırıtıyor. "Evet, öyle. Bana geri döndüğün için teşekkürler.

Tam bir isme ve numaraya sahip olmak çok yardımcı oluyor."

"Hey, umarım onu bulur ve neler olduğunu öğrenirsin."

"Ben de." Evan alnını ovuşturuyor. "Annen ve diğerlerinin durumu hakkında beni bilgilendirmeye devam et, olur mu?"

"Anladım. Sağ ol kardeşim. Umarım her şey yoluna girer, bu virüs ortadan kalkar ve hepimiz normale döneriz."

"İnşallah," diye kabul ediyor.

"Kesinlikle. Daha sonra,"

diyor Levi.

"Sonra görüşürüz. Kendine iyi bak." Evan telefonu kapatır, masanın üzerine atar, dirseklerini dizlerine dayar ve başını ellerinin arasına alır.

Dünyanın yükü yeniden erkeğimin omuzlarında ve ben bunun her saniyesinden nefret ediyorum.

"Bebeğim, bu iyi haber. İleriye doğru bir adım daha. Bunu bir zafer olarak kabul edelim." Gerginliği azaltmayı umarak elimi sırtında rahatlatıcı hareketlerle aşağı yukarı gezdiriyorum.

Başını sallıyor. "Annesi ve dördünün aynı evde olması konusunda endişeliyim. İçlerinden birinde virüs olduğuna göre, kesinlikle hepsine bulaşacak."

Aw. Adamım arkadaşı için endişeleniyor, kariyeri için değil. Kolumu onun güçlü sırtına doluyorum. "Tatlım, bunu bilemezsin. Olumlu düşünmelisin."

"Evet ama dünyada her şey boka sarmışken bu çok zor. Kariyerim risk altında. Kahretsin, bunların hiçbiri herkesin güvenliğinden daha önemli değil."

Alnımı sırtına yaslıyorum. "Haklısın. Şu anda geri kalan hiçbir şeyin önemi yok. Her şeyin büyük planında. Bu önemli olmadığı anlamına gelmez. Hepsiyle başa çıkacağız."

"Birlikte mi?" Sesi neredeyse hüzünlü geliyor. Gülümsüyorum. "Kesinlikle."

Dönüyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Teşekkür ederim, bebeğim." "Ne için?"

"Sen olduğun için. Burada olduğun için. Beni sevdiğin için, sigillerim ve her şeyimle."

Kocaman sırtıyorum. "Evan, senin her santimini tamamen çıplak gördüm. Hiç sigilin yok. Sadece pürüzsüz, seksi bir tenin var."

Bana doğru uzandı ve beni kucağına çekti. Kollarımı ona doluyor ve sarılıyorum. Başını boynuma doğru eğiyor ve sadece nefes alıyor. Beni kendine yakın tutuyor.

O anda ne olursa olsun onun yanında olmaya karar verdim. Onu koruyabildiğim her şeyden koruyacağım. Koruyamadığımda da ona sarılacağım.

* * *

EVAN

"Tatlım, telefona bir kez daha bakarsan seni dizime yatırırım," diye hafif bir ses tonuyla uyarırken, yağsız kıymayı iki inçlik mükemmel köfteler haline getiriyorum.

Sadie burnunu kıvrır. "Şimdiye kadar araması gerekirdi." Sinirli ve huzursuz. Birkaç dakikada bir telefonumu kontrol ediyor ve sanki çalmasını istiyormuş gibi bakıyor, çalmayınca da sinirleniyor. "Ve bu tehdidi zaten tartışmıştık. Rızası olmayan şaplak atılamaz."

"Anlaşıldı. Ama mesaj bırakalı ve mesaj atalı sadece birkaç saat oldu. Sakin ol. Ayrıca, bana ulaşmayabilir. Bir olaya karıştığını biliyorum.

bana karşı haince bir şey. Bana tuzak kurmaya yardım etti. Açıkçası arayacağını sanmıyorum. Büyük ihtimalle benden kaçacak ve aramamı engelleyecektir."

Sadie spagetti eriştesi için tencereye su doldururken oflayıp pufluyor. "Birinin çağrısına cevap vermemek kabalıktır."

"Şüphelenilmeyen bir adamı engerek inine sürüklemek, onu medyaya yem etmek ve kariyerini mahvetmeye çalışmak çok daha kabadır. Belli ki bu kadın birini incitmekten çekinmiyor. Ben sadece neden ben anlamaya çalışıyorum. Bana fotoğrafı verip karşılığında milyonlar kazanmaya çalışabilirdi."

Nefesi kesiliyor. "Milyonların mı var?"

Sırıttım ve kıkırdadım. "Bebeğim, sence profesyonel futbolcular ne kadar kazanıyordur?" Omuz silkiyor. "Sanırım bunu hiç düşünmedim. Çok mu?"

"Ne kadar iyi olduğunuza, geçmiş sicilinize, ne kadar süredir bu işin içinde olduğunuza ve benzeri şeylere bağlı. Son kontratım on dört milyon dolardı."

"Kaç yıllığına?" "Tatlım, bu bir yıl için."

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Vay canına. Erkek arkadaşım süper zengin! Bu delilik. Bu bilgiyi annem ve babamla yapacağım bir sonraki görüşmede kullanacağım. Dedikleri gibi, para konuşur, saçmalık yürür. Güçlü parayla onları senin lehine ikna edeceğim!"

Başımı salladım. "Ne gerekiyorsa. Gerçi eminim benimle tanıştıklarında tüm kur yapma işini kendim yapabilirim."

"Annem senin ne kadar yakışıklı olduğunu görür görmez, hemen küçük torunlarının hayalini kurmaya başlayacaktır. Ona çocukları ne kadar çok sevdiğini söyle ve bu işi halletsin." Göz kırıyor.

Tam ona bebeklerimi nasıl vermeyi planladığımı göstermek istediğimi söyleyecektim ki telefonum tekrar çaldı.

Sadie sanki bir bomba patlamış gibi tepki veriyor, tahta sos kaşığına havaya fırlatıyor, sos karşı duvardaki dolaba doğru uçuyor.

"Tanrım, kadın! Sakin ol!" Gülüyorum.

"Kim o?" diye soluk soluğa soruyor, damlayan kaşığı yerde biriken küçük sos birikintisinin üzerinde tutuyor.

Duvardaki ve dolaplardaki dağınıklığı gösteriyorum. "Bebeğim, ben telefonu getirirken sen de bunlarla ilgilenebilir misin?"

Kaşlarını çatıyor ve sonra yaptığı şeye tepki veriyor. "Kahretsin!" Kaşığı tutucunun üzerine fırlatıyor ve ardından bir havlu almak için koşuyor.

Telefonu açtım. "Ben Trina, bebeğim, Mindy değil. Sakin ol."

Tüm vücudu çökmüş gibi. Kızım, erkeğine bakmaya çok hazır.

"Hey, Trina. Nasıl gidiyor hanımefendi?" Cevap veriyorum. "Evan. Merhaba, tatlım." Sesi berbat geliyor.

"Trina, ne oluyor? Sesin berbat. Neler oluyor?" diye sordum.

Büyük bir öksürük nöbeti duyuluyor ve kalbim mideme iniyor.

"Trina, iyi misin?"

Daha fazla öksürük. "Biraz buldum..." Kusuyor ve yemin ederim sanki ciğerleri sökölüyormuş gibi.

Kollarımda tüyler diken diken oluyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

"Öksürüğün bir şey olmadığını söylemiştin!" Öfkeyle cevap veriyorum.

"Doktora gittin mi? Hastaneye?"

"Tatlım, virüs kaptım. Kendi seyrini izliyor ama atlatmaya çalışıyorum." Bir dakika daha hackledi.

Kalbim güm güm atıyor ve ter alnıma yapışıyor. On dört yaşında annemi kaybettiğimden beri sahip olduğum anneye en yakın şey olan kadının sesinin her geçen saniye daha da kötüleşmesini dinlerken titreyen elimi sertçe kulağıma götürüyorum.

"Evan, beni dinle. Mindy'yi buldum," diyor zar zor duyabildiğim bir sesle.

"Onu buldum da ne demek? Bu gece Levi'den adını ve telefon numarasını aldım. Ne buldun?"

Başka bir öksürük nöbeti.

Hay sikeyim. Odada volta atıyorum ve Sadie'nin tüm ocakları kısık konuma getirmesini izliyorum. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve pazularını aşağı yukarı ovuşturuyor. Ben çıldırırken bakışları saf sevgi ve şefkat saçıyor.

"Bugün onaylanmış tezahürat başvurusunun bir kopyasını aldım. Koç Bates'ten." Futbol koçu, *benim koçum*, amigo bölümünün başkanı değil. "M-mindy Goode için. Bu bahar başlayacak. Büyük bir ödeme ve normal kanallardan değil." Derin derin hırıldıyor.

"Ne? Koç neden bir amigo kız uygulaması göndersin ki? Ve neden bunu onaylayan o olsun ki... Siktir!" Bulmacanın parçaları bir araya gelmeye başladıkça fokurduyorum.

"Sana bir kopya gönderdim, evlat," diye mırıldanıyor Trina ve sonra sessizleşiyor.

"Trina?" Diyorum ama yanıt alamıyorum. "Trina!" Cep telefonuma bağıyorum ama karşılık alamıyorum. "Trina, lütfen, lütfen, tatlım, telefonu aç!!" Bağıyorum.

Yirmi saniye boyunca ölü havayı ve kalp atışlarımı dinledikten sonra Tom'un sesini sanki çok uzaklardaymış gibi duyuyorum. "Trin tatlım, Trinny, uyan. Uyan! Aman Tanrım, hayır! Yardım et, yardıma ihtiyacım var!" diye haykırıyor ve kalbim patlamaya hazır.

Sonunda telefonu açtı. "Alo, alo?"

"Tom! Ne oluyor? Bu Evan." Oturma odasına girdim. "Bayıldı. Nefes almıyor. Çok hastaydı, aman Tanrım. I Yardım çağırmalıyım" dedi ve telefonu yüzüme kapattı.

Ölü hava.

Sadie arkamda, iki elini kürek kemiklerime bastırmış, öylece duruyorum. "Evan..." diye fısıldıyor, ses tonu ağzına kadar hüznle dolu.

Az önce yaşadığım şeyin gerçekliği kalbime saplanıyor ve onu küçük küçük parçalara ayırıyor. Oturma odasının ortasında dizlerimin üzerine çöküyorum. Gözyaşlarım gözlerime doluyor ve yanaklarımdan akıyor. Duyduklarımın acısı bedenimi istila ederken yığılıyorum. Trina. Sevgili evlatlık annem. Öz annemden beri bana değer veren tek kadın.

Onun hayalleri zihnimde yüzüyor.

Zar zor konuşabiliyordu. Bana yardım

etmeye çalışıyordu. Sonsuz öksürük.

Bir şey duymak için beklerken hattaki sessizlik.

Tom'un çığlığı, onun orada cansız yattığını ve nefes almadığını hayal ettiğimde. "Lütfen, Tanrım. Hayır, Trina'yı alma. Bırak iyi olsun.

Lütfen Tanrım, bırak

iyi olacaksın." Yumruklarımı göz çukurlarıma bastırıyorum ve hüzn dalgalarının kendi akışına bırakıyorum.

Sadie'nin kolları belimi sararken, vücudu beni arkadan destekliyor.

"Bırak çıksın. Hepsini bırak. Ben buradayım. Seninle ilgileneceğim."

Kollarından tutup ellerini dudaklarıma götürüyorum ve her bir parmağını öpüyorum. "Beni bırakma, Sadie. Beni asla bırakmayacağına söz ver."

Gözyaşlarının boynumdan aşağı süzülüğünü hissettiğimde başı boynuma yaslanıyor.

Benim üzüntüm onun üzüntüsü. Ve onunki de benimki.

"Seni asla terk etmeyeceğim. Söz veriyorum. Bu işte birlikteyiz."

BÖLÜM 17

KARANTİNA: 17. GÜN

EVAN

SICAKLIK. Kaşınan, yorgun gözlerimi kırıştıtararak açtığımda ve uyuyan bir melek ile yüz yüze geldiğimde HİSSETTİĞİM TEK ŞEY BU. Sadie'nin altın sarısı saçları yüzüne ve boynuna dökülmüş ama yemin ederim hiç bu kadar güzel olmamıştı. Kolları bana sarılmış, tıpkı benim kollarımın ona sarıldığı gibi. Bacaklarımız rahatça iç içe geçmiş.

Dün gecenin görüntüleri geri geldi. Topal bir göt gibi ağlamama izin verdi. Ben sadece yıkıldım. Trina'yı duymak. Mindy'yi öğrenmek. Koç. Hepsi bir anda beni vurdu ve çatladım. Oturma odasında milyonlarca parçaya ayrıldım. Ama kızım oradaydı.

Sadie ben daha fazla ağlayamayana kadar bana sarıldı. Gözyaşlarımı sildi, yüzümü temizledi ve karnım guruldayana kadar kanepede bana sarıldı. Tek kelime etmeden bana tam sevdiğim gibi üç parmak sek viski getirdi ve ben boş geceye bakarken akşam yemeğini bitirdi.

Yemek bittiğinde bana kocaman bir tabak hazırladı, akılsız bir reality şovu açtı ve yanımda yedi. Yemeğimiz bittiğinde tabağımlı aldı, bardağımlı doldurdu ve kendi bardağını getirdi. Oturduk ve üzüntülerimizi birliktelik, içki ve sıkıcı televizyonda boğduk.

Ta ki gece yarısından hemen sonra Tom'dan telefon gelene kadar. Trina gelememişti.

Komplikasyonlar yüzünden öldü. Virüs onu ele geçirmişti. Trina'nın ciğerleri mücadeleye dayanamadı.

Gitti.

Bir an telefonda benimle konuşuyordu, sonra nefes almıyordu.

Sadie haberler boyunca bana sarıldı, beni yatağıma getirdi ve ben ağlayarak uyurken beni kollarıyla sardı. Bunu en son yaptığımda

On dört yaşımdaydım. Annemin öldüğünü yeni öğrenmiştim.

Haber beni ham yaptı. Kayıp ve bunun ne kadar yakın olduğu gerçeği ikimize de yoğun ve yıkıcı geldi. Sadie de benimle birlikte ağladı. Gözyaşlarımız öpücüklere ve hafif dokunuşlara dönüşene kadar birbirine karıştı. Sonra benimle sevişti. Kıyafetlerimizi çıkardı ve erkeğine güzel bir şey hissettirmeye koyuldu.

Bu deneyim, bu kadını ruhumda asla unutamayacağım bir şekilde pekiştirdi.

Diğer her şeyi siktir et. Onun için yaşıyorum. Sadie'yi mutlu etmek için. Sadie ile kendimi mutlu etmek için. Bir hayat kurmak için. Yaşamaya değer bir hayat.

Artık tamamen uyanmış bir şekilde elimi uzatıp kıvrımlı elmacık kemiğini izliyorum ve parmak uçlarımı saç çizgisi boyunca gezdiriyorum, ta ki kirpikleri kelebek kanatları gibi yüzüne çarpıp gözleri açılana kadar.

"Mmm, hey yakışıklı. Bu sabah nasıl hissediyorsun?"

Onun tenini izlemeye devam ediyorum çünkü bunu seviyorum ve yapabiliyorum. Ona dokunmak, alılabileceğimi hiç sanmadığım bir lüks. Alışmak da istemem.

"Daha iyiyim. Hâlâ kırgınım. Trina yüzünden kalbim kırıldı."

Bir elini uzatıp dağınık çenemi kavırıyor. "Böyle hissetmen normal ve muhtemelen uzun bir süre daha böyle hissedeceksin. O senin için önemliydi."

Başımı sallıyorum ve derin bir nefes alıyorum, bir anlığına da olsa hüznü bırakmaya çalışıyorum. Sırt üstü döndüğümde ne dediğini hatırlıyorum. "Hemen önce..." Ne olduğunu düşünmek istemediğim için elimi yüzüme sürüyorum. "Telefon görüşmesi sırasında. Mindy'nin adının yazılı olduğu bir amigo kızlık başvurusu aldığını söyledi."

"İlginç bir zamanlama ama bu neden bu kadar önemli?"

"Çünkü amigo koçu değil, Koç Bates tarafından gönderilmiş ve onaylanmıştır."

Kaşlarını çatıyor. "Yani bu, koçun kirli bir iş yaptığı ve başvuruyu uygunsuz kanallardan geçirdiği anlamına mı geliyor?"

"Evet. Ama neden? Bir şey için ödeme değilse tabii?"

"Takımda amigo kız olarak istediği işi alabilmek için bir oyuncuya ilaç verip kariyerini mahvetmesini sağlamak gibi bir şey mi?" Ayağa kalkıyor ve çıplak göğüsleri ortaya çıkıyor.

Sırıttıyorum, uzanıyorum ve güzel, pembe bir ucu çimdikliyorum.

Elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Oyalanma. Bunu çözmemiz gerek."

İç çekiyorum. "Artık ne önemi var ki? Dünyanın sonu geliyor ve Trina öldü. Sen varsın. Geri kalan her şeyi siktir et."

Sadie gözlerini küçük yarıklar halinde kısar. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Üç haftadır bunu anlamaya çalışıyorsun ve şimdi pes mi edeceksin? Tam da gerçeği öğrenmenin eşiğindeyken?"

"Dediğim gibi, artık kimin umurunda?"

"Önemsiyorsun. Bu konuda bana güven. Şu anda öyle hissetmiyor olabilirsin ama umursuyorsun Evan." Sadie çırılçıplak yataktan fırlar. Yatağın ayakucunda dinlenmekte olan Gloria, muhtemelen Sadie'nin ona kahvaltı hazırlayacağını düşünerek, kışını havaya kaldırıp zıplayarak mutfığa doğru gider.

Kız arkadaşım dünkü tişörtümü alıyor ve külotsuz giyiyor. Güzelmiş.

"O yalancı küçük sürtüğü arıyorum! Hemen şimdi. İhtiyacın olan kanıt getireceğim."

Sonra Trina'nın bayılmadan hemen önce söylediği bir şey hafıza bankamda parıldıyor. "Bebeğim." Yataktan kalktım, şezlong pantolonumu aldım ve üzerime geçirdim. "Tatlım, Trina bana başvurunun bir kopyasını göndereceğini söyledi. İhtiyacımız olan kanıt bu."

En azından o kısım için. Hukuk ekibi için hala zor bir nokta olan ekilmiş steroidleri düzeltmiyor. Bildiğim kadarıyla, bu konunun sonucu hakkında hala kararsızlardı.

Oturma odasına gidiyorum ve Sadie'yi dizüstü bilgisayarımda buluyorum. "Şifre" diye soruyor.

"Futbol2015. Büyük F."

Kodumu hızlıca giriyor.

"E-postayı göndereceğini söyledi mi?" diye soruyor ve Gmail hesabımı gösteriyor.

"Evet."

Seksi gözlüklerini takmış ve tüm vücudu ciddi olduğunu ve araştırma modunda olduğunu haykırıyor. Son birkaç gündür kadınımın araştırma yapışını izliyorum ve o bir usta.

Koltuğun etrafından dolanıyorum ve onun yanındaki kanepeye oturuyorum. Ekranı işaret etmeden önce okuduğu bir şeyi başıyla onaylıyor. "Tam burası. Bu bölüm. Teklif Koç Bates tarafından imzalandı. Başvuru Koç Bates tarafından onaylandı. Bu sizi takıma almaya yeter mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Bana ilaç verdiğini ve tuzak kurduğunu itiraf etmediği sürece başım hâlâ belada. Bunun yaptığı tek şey

güdü."

"Tabii onu arayıp gerçeği bildiğinizi ve kirli başvurusunun bir kopyasının Koç Bates tarafından imzalanıp onaylandığını belirten bir mesaj bırakmazsanız. Ve bunu onun başının üstündeki insanlara götüreceğinizi ve sizinle konuşmadığı sürece parlak ve parlak geleceğinin tamamen bittiğini. Reklamcınızın bu son derece suçlayıcı kanıtı basına vermeyi düşündüğünü de söyleyebilirsiniz. Sonra da geri araması için açık kapı bırakın, yoksa polise de haber verirsiniz ve gelip araştırabilirler. Güzel küçük başını döndürmek için güzel bir üçlü tehdit."

"Kahretsin, bebeğim. Çok iyisin."

Bana ısıltılı bir gülümseme hediye ediyor ve çıplak kalçalarını sapırdatıyor. "Bu boku yaşamak için yazıyorum. Çıldırmasını sağla. Ama ona sadece inanması gereken şeyleri söyle ki kendini asabileceği bir ip olsun." Ayağa kalkıyor, telefonumu buluyor ve bana getiriyor.

Hiç vakit kaybetmeden Mindy'nin telefonunu aradım.

Şaşırtıcı bir şekilde açtı. "Alo?"

"Mindy, bu Evan Sparks."

"Sana söyleyecek bir şeyim yok, aramayı kes."

Telefonu hoparlöre veriyorum ve Sadie telefonundaki kayıt tuşuna basarak tüm konuşmayı kaydediyor. Kadınım çok akıllı.

"Bence söyleyecek çok şeyiniz ve duyacak daha çok şeyiniz var. Onaylanmış amigoluk başvurunuzun bir kopyası önümde duruyor."

"Yalan söylüyorsun!" Resmen çılgılık atıyor.

"Hayır. Ve en alttaki bölümde Koç Bates'in teklifte ve başvuruyu onayladığı kısımda imzası var. Koç'un seni bu işe soktuğunu biliyorum ve ödemen de burada. Oakland Marauders'ın amigo takımında üç yıllık sözleşme. Gelecekte tonlarca paraya değecek - modellik işleri, kurumsal görünüm, yağmalar, takvimler ve benzerleri... Bir gecede ünlü olacağından bahsetmiyorum bile."

"Bunun bir kopyasını nasıl aldın! Koç Bates asla öğrenmeyeceğinize dair bana güvence verdi!" Sesi öfkeyle yükseliyor.

"Evet. Ben anlattım. Ve eğer bana o geceyle ilgili her şeyi anlatmazsan, ve o uyuşturucularla ya da dolabımdakilerle nasıl tanıştığını..." Isırıp ısırmayacağını görmek için bunları da ekliyorum. "...o zaman tüm bunları basına ve yetkililere bildireceğim."

"Hayır! Bunu yapamazsın. Mahvolurum! Ben sadece amigo kız olmak istiyordum ve o da kimsenin zarar görmeyeceğine söz vermişti!" diye bağıyor ve ardından telefona bir çocuk gibi hıçkırarak ağlıyor.

"Bana her şeyi anlat. Başından sonuna kadar. Ne oldu?"

Sadie gülümsüyor, ayağa kalkıyor ve ben de vücudunun mutfığa gidip bir kahve kapsülü yerleştirmesini izliyorum. Sonra Gloria'ya cıvıldıyor ve yemeğini hazırlıyor.

"Koç Bates yaklaşık üç ay önce bana ulaştı. Başvurumu gördü ve takıma kesin olarak girmek isteyip istemediğimi sordu."

Azı dişlerimi gıcırdatıyorum ama onun dışında sessiz kalıyorum.

"Sokakta bana steroid satacak bir adam bulmam için bana beş bin dolar ödedi. Ne kaldıysa alabileceğimi söyledi. Yaklaşık otuz mililitrelik birkaç şişe aldım. Aslında çok ucuzdu, bu yüzden paranın çoğunu bankaya yatırdım. Tanrım, bunu yapmamalıydım" diye sızlanıyor.

"Yani, uyuşturucuyu satın aldın. Sonra ne oldu?" Hâlâ kayıta olduğundan emin olmak için Sadie'nin telefonuna bakıyorum.

"Koç benimle bir parkta buluştu ve eşyaları aldı. Sonra bana birkaç hap verdi. O hafta katılmamı söylediği bir partide haplardan iki tanesini içkine koymam gerekiyordu. Sonra bana bir sürü başka uyuşturucu verdi ve sahneyi hazırlamamı söyledi."

"Ve sen yaptın?" Yüksek sesle ve net bir şekilde onaylamasını istiyorum.

"Özür dilerim, Evan. Gerçekten üzgünüm. Ben sadece... Çocukluğumdan beri amigo kız olmak istiyordum ve asla giremedim ve..."

"Peki o parti gecesi içkime ilaç attın mı?" Onu elimdeki konuya geri getiriyorum, ne istediği umurumda değil. Hayatımı mahvetti.

Gözyaşları içinde, nefesi sık sık kesiliyor. "Evet. Sana asıldım ve çok sarhoş olduğundan emin olduktan sonra sana yeni bir içki aldım ve içine iki hap koydum. Sadece uyutacağını söyledi ve sana zarar vermeyeceğine söz verdi."

Gözeneklerimin her birine mide bulandırıcı bir hızla sızan öfke burun deliklerimi patlatıyor. "Sonra ne olacak?"

"Seni yatağa yatırdım, bir süre öpüştük ve sonra sen bayıldın."

"Mmm-hmm...ve?"

"Evan, gerçekten. Seni incitmek istememiştim."

"Peki sonra ne oldu Mindy? Sen ne yaptın?" Telefona kükrüyorum, artık kendimi kontrol edemiyorum. Kaslarım geriliyor, boğazım kuruyor ve kaçma, sadece kaçma ve asla durmama ihtiyacıyla kanımda elektrik akıyor.

"Bana verdiği kokaini ve esrarları yerleştirdim. Birkaç şişe birayla odayı biraz daha dağıttım. Sütyenimi yatağın üzerine attım ve fotoğraf makinemle birkaç fotoğraf çektim."

Gözlerimi kapatıyorum. Yumruğumu duvara indirmeden önce, yakınımda sakinleştirici bir varlık hissediyorum. Karşımda duranın tüm güzelliğiyle Sadie olduğunu biliyorum. Güzel yüzünde bir endişe ifadesi beliriyor. Elini uzatıyor ve avucunu kalbimin üzerine koyuyor. Anında elimi onunkinin üzerine koyup orada tutuyorum, kendimi kaybetmemek için onun beni sakinleştirmesine ihtiyaç duyuyorum.

"Sonra resimleri, istediğini yaptığının kanıtı olarak Koç'a gönderdim. Bana kendi oluşturduğu e-postaya giriş yapmamı ve resimleri iletmem gereken gazete bağlantılarını verdi."

Derin bir nefes alıyorum ve her şey yerli yerine oturuyor.

"Teşekkür ederim Mindy. Sonunda doğruyu söylediğin için. Amigoluk pozisyonu için nefesini tutmazdım ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama şahsen sana karşı suç duyurusunda bulunmayacağım. Takım avukatlarının yapmayacağına söz veremem."

"Ama yetkililere söylemeyeceğinizi söylemişsiniz!"

"Ve yapmayacağım. Ama adımı temize çıkaracağım. Hoşça kal Mindy." Sadie'yi bıraktım ve aramayı kapattım. Sadie telefonunu açtı ve kaydı durdurdu.

"Neredeyse bitti." Gülümsüyor.

"Evet. Anlayamadığım bir şey daha mı var?"

Kaşları bir şaşkınlık ifadesiyle bir araya geliyor. "Peki bu ne olabilir?"

"Neden? Koç Bates neden en iyi koşucusunu yakmaya çalışsın ki? Hiç mantıklı değil."

* * *

SADIE

Ondan sonra işler hızlı gelişir. Evan'ın reklamcısı Polly işini şansa bırakmaz. Kaydı ve belgeleri basına verirken aynı zamanda takım sahibine ve polise de gönderiyor. Normal şartlar altında, sanırım paparazziler tepemize binerdi. Ama karantina altında yapabilecekleri en iyi şey, Evan kanepede otururken benim volta attığım ve yakındaki bir binadan birinin çektiği bir fotoğrafı satın almak. Kalitesi o kadar iyi değil ama yine de. Saçım berbat durumda. Şanslıyım ki sol popomun altında kocaman bir delik olan taytı giymiyordum. Bu gerçekten özel olurdu. Ve mahremiyetimizi bu şekilde ihlal etmek ne kadar aptalca bir hareket. Ünlülerin gerçek insanlar olarak görülmediği hissine hızla kapılıyorum. Daha çok kitleleri eğlendirmek için bir meta. Eğlendirmek için yaratılmış bir nesne. Onların acıları ve endişeleri açları doyurmak için kullanılıyor. Ondan sonra, perdeleri tutuyoruz

Oradan itibaren kapalı ve balkona çıkma.

Bu arada, koç arabasına doğru koşarken, başı eğik, eliyle yüzünü kapatmaya çalışırken fotoğraflandı. Mindy'nin fotoğrafı yok. Sanırım yeraltına çekildi ya da şu anda polise soruşturmalarında yardım etmekle meşgul. Al sana kızım. Ona zerre kadar acımıyorum. Bütün bunları kendi başına getirdi.

Evan birbiri ardına telefon görüşmeleri yapıyor. Çeşitli kişilere demeçler veriyor, röportajlar yapıyor ve Polly ile birlikte basına söyleyeceklerini hazırlıyor. Kardeşini ve babasını da bilgilendiriyor ki bu çok hoş. Arkasında iyi insanlar olduğu için mutluyum. Adını temize çıkarmak çok zorlu bir süreç ve bu bir gecede olmayacak. Ama oluyor ve ben daha mutlu olamazdım. Adamıma sürekli içecek ve atıştırmalık tedarik ediyorum. Gerçi çoğunlukla sadece havuç ve kereviz çubuklarını yiyor ve Reece's Pieces'a hak ettikleri gibi saldırmıyor, bu yüzden ona biraz yardım ediyorum. Ortaklar bunun içindir.

Telefonum çaldığında ve ekranda annemin adı belirlediğinde iç çekip telefonu açıyorum.

"Sadie," diyor aceleyle. "Sakın kapatma. İyi misin?" "Evet, anne. Biz iyiyiz. Haberleri gördün, değil mi?"

Rahatlayarak iç çekti. Belki de tüm iletişimi keserek ona karşı biraz sert davranmıştım. Sonra Sean'ın tüm o saçma beklentileriyle kapımın önünde dikildiğini hatırladım. Hayır, hayır, hayır. Annemle babam kendilerine zaman aşımı büyüü yaptılar. "Neler oluyor? Her yerde resmin var! Bazı gazeteciler yorum yapmak için burayı bile aradı. Sanki ben senin özel hayatın hakkında yorum yapacakmışım gibi!"

"Onlarla konuşmadın mı?"

"Tabii ki hayır, tatlım."

Vay be. "Teşekkürler anne. Minnettarım."

"Yani korkunç koçu ve korkunç bir kadın tarafından tuzağa mı düşürüldü? Bu korkunç. Zavallı adam. Şükürler olsun ki tüm bunları atlatmasına yardımcı olacak siz varsınız," diyor. "Evan'a bu zor zamanda onu düşündüğümüzü ve bizim de ona destek olduğumuzu söyleyin."

Sanırım az önce kırbaçlandım. "Ah... teşekkürler. Bunu yapacağım."

"Belki ona Alman kahveli kekimi gönderirim. Yine de postada ne kadar iyi gideceğinden emin değilim."

"Evet. Bunun işe yarayacağından emin değilim. Onun yerine fıstık ezmeli kurabiyelerinden yemeye ne dersin?" Çünkü Evan kibarlık olsun diye bir tane yiyecek ve sonra kutunun geri kalanını kendime ayıracağım. Harika.

"İyi fikir. Yan komşumuz Martha'nın yeğeni onları benim için postaneye götürecek. Yiyeceklerimiz ve her şey için bize yardım ederek harika bir iş çıkarıyor."

"Sevindim anne." Annemle babamın böyle bir zamanda ihtiyaç duydukları şeyi almalarına yardımcı olamadığım için kalbim biraz acıyor.

"Senin hayranın olduğunu biliyor muydun?"

"Gerçekten mi?" Sırıtiyorum. "Ona birkaç imzalı kitap göndermem gerekecek. Babamla senin evde kalmanıza yardım ettiği için gerçekten minnettarım."

"Evet. Umarım bu aptalca evde kalma saçmalığı yakında sona erer ve normal hayatlarımıza geri döneriz. Biz yaşlandık, Sadie. Son yıllarımızı evde sıkışıp birbirimize sıkılmış aptal aptal bakarak geçirmek istemiyoruz."

"Son günlerini nefes almak için savaşıyor, bir hastanede tek başına ölüyor mi geçirmek istiyorsun?" En iyi sahte tatlı sesimle soruyorum. "Evan'ın bir arkadaşı dün gece vefat etti anne. Bundan daha gerçek olamazdı."

Ondan bir sessizlik. "Bir arkadaşını kaybettiği için üzgünüm. Ve sana zaten burada kalacağımızı söyledim. Bana karşı bu ses tonunu kullanmana gerek yok."

"Tamam anne. Bu kadar makul olduğun için teşekkür ederim."

Çoğunlukla samimiyim.

Çoğunlukla.

Öfkelendi. "Babanın selamı var. Evan hakkında söylenenlere hiç inanmadığını söylüyor. Görünüşe göre çok fazla ham yetenek varmış."

Bana güç ver. "Tamam."

"Sana bakabilecek bir adam bulmuş olman harika. Bu futbolcular onun

seviyesinde oldukça fazla para kazanıyor."

"Biz birbirimize göz kulak oluruz, anne. Ve ben onun parasıyla ilgilenmiyorum." "Elbette değil canım," diyor yatıştırıcı bir şekilde.

"Ama zengin bir koca

sizin için hayatı kesinlikle kolaylaştıracaktır. Defterlerinizdeki ödemeler arasında kira konusunda endişelenmenize gerek kalmaz. Tabii ki bir hizmetçi tutması ya da kendine yemek yapması gerekecek. Bu hiçbir zaman güçlü yanlarınızdan biri olmadı."

"Yemek yapabilirim," diye homurdanıyorum.

Babamın kahkahası net bir şekilde duyuluyor ve annemin sesinde bir gülümseme var. "Hayır, yapamazsın canım. Tanrı biliyor ya, sana öğretmeye çalıştım ama sen her zaman burnun bir kitapta daha mutlu oldun."

"Dün gece yemek pişirdiğimi ve neredeyse hiç yakmadığımı bilmenizi isterim. Sadece biraz kenarları. Ama Evan umursamadı. Yine de yedi. İşte böyle."

"Aferin sana, tatlım. Sanırım ikiniz henüz gelecek hakkında konuşmadınız?"

"Şu anda sadece onun adını temize çıkarmaya ve tecritten kurtulmaya odaklanıyoruz. Seninle konuşmak güzeldi ama gitmem gerek anne."

"Pekâlâ. Sizi seviyoruz. Kendinize iyi bakın."

"Ben de ikinizi seviyorum. Hoşça kalın." Cep telefonumu yere bıraktım ve başımı masaya hafifçe vurdum.

"Anladığım kadarıyla sizinkilerdi?" Evan sırtarak soruyor.

"Sana her zaman inandılar ve zengin olduğun için çok mutlular."

Gülüyor. "Harika. Artık bizim tarafımızda olduklarını bilmek güzel."

"Benim hayatım olan bu çılgınlığı üstlenmek istediğine emin misin?"

Ona en acınası surat ifademi sunuyorum.

"Evet."

"Tereddüt bile etmedin."

"Hayır." Çenesini önümdeki dizüstü bilgisayara doğru eğiyor. "Hiç çalıştın mı? Bu senin için çok dikkat dağıtıcı olmalı."

"Her şey iyi ve güzel. Bu galibiyeti hak ediyoruz. Bunu hak ediyorsunuz." Gülümsüyorum. "Ve evet, tanıtım yazısı üzerinde çalışıyorum. Aşık olduğun bir hikayeyi birkaç kısa ve vurucu paragrafa indirgemek berbat bir şey. Yine de yapılması gerekiyor. İyi tarafından bakarsak, basında bu kadar yer alması kitap satışlarımı artırdı."

"Bu harika. Umut ışığı görmek güzel."

"Evet."

Koltuktan kalkıyor ve bir dizi esneme hareketi yapmaya başlıyor. Her şey olup biterken, bugün normal antrenmanını tam olarak yapmamıştı. Ve onun gibi bir spor salonu bağımlısı için bu durum başını ağrıttırıyor olmalı. Sadece içeride kapalı kalmak değil, aynı zamanda her zamanki enerjisini spor vb. için harcamamak. Şu anda çok fazla şeyle uğraşıyor, ama ayak parmaklarına dokunduğunda ve ardından bir dizi çömelme hareketine geçtiğinde bakışlarım hala kışına yapıyor. İyi bir kız arkadaş, onun şehvetinin sunağında kendini feda etmeye gönüllü olurdu. Ya da benim şehvetimin. Her neyse işte. Doğru yapıldığında seksin iyi bir egzersiz olmadığını söyleyemezsin. Ve Evan bunu nasıl doğru yapacağını biliyor.

"Beni süzüyorsun," diyor.

"Elbette bakıyorum."

"Fotoğraf çek, daha uzun sürer."

"Video olsa sorun olur mu çünkü burada daha sonra işe yarayacak çok fazla kas esnemesi var. Deplasmanda oynuyormuş gibi olduğunuzda ve ben tek başımayken."

Kıkırdıyor. "Buna ihtiyacın olmayacak. Telefon ve FaceTime seksindeki yetkinliğimizi çoktan kanıtladık. Ayrıca, her zaman benimle seyahat edebilirsin. Bunu bir düşün."

"Bunu yapacağım. Bu arada sana biraz yemek yapayım."

Yüzünden bir ifade geçiyor. Muhtemelen korku. "Bu konuda yardım istemiyor musun? Aklından ne geçiyordu?"

"Aman Tanrım. Benim de yemek yapamayacağımı düşünüyorsun." "Ben öyle bir şey demedim."

"Kendimi ihanete uğramış hissediyorum." Dramatik bir şekilde göğsümü tutuyorum. Dürüst olmak gerekirse, bir aktris olabilirdim.

"Bebeğim-"

Ona göz kırpıyorum. "Sakin ol, Sparky. Mutfak benim doğal yaşam alanım değil ve bunun gayet farkındayım. Dışarıdan sipariş verecektim. Küçük işletmeleri desteklemeliyiz."

"Güzel fikir. Mutfak çalışanlarına bahşiş vermek için iyi bir fırsat olur. Paramın bir kısmını dağıtmama yardım etmek ister misin?"

"Çok isterim." Telefonumu elime alıp ayağa kalkıyorum. Onun esnemesini izlemek bende de biraz hareket etme isteği uyandırdı. Gerçi son zamanlarda stresten adımlarımı hızlandırmamıştım. Bu sefer oturma odasında daha rahat ve yavaş bir yürüyüş yapıyorum. "Bir bakayım. Çin yemeği mi, Tayland yemeği mi, Hint yemeği mi yoksa pizza mı istersin?"

"Şaşırt beni."

"Ne? Yağ içeriği şartı yok mu? Izgara et ve yanında salata şartı yok mu? Sen kimsin ve profesyonel atlet ve süper sağlıklı bir adam olan Evan Sparks'a ne yaptın?"

Bana sadece eğlenen bir bakış attı.

"Annem senin için kurabiye yapıyor bu arada."

"Öyle mi? Biraz almama izin verecek misin?"

Dudaklarımı bir yandan yukarı çekiyorum. "Bak, bunun söz konusu olmadığını söylemiyorum. Ama henüz hiçbir şeye karar vermeyelim. Annem çok iyi bir fırıncıdır. Akşam yemeğinde pizza yiyelim. Erimiş peynirle kaplı bir porsiyon karbonhidrat için çok hazırım."

"Elbette, bebeğim."

"Sarımsaklı ekmek mi? Cehenneme kadar evet." İyi bir şey var mı diye kuponları karıştırırken olduğum yerde dans ediyorum.

"Sadie?" Sesi keskin ve gergin. "Bu da ne böyle?"

"Ha?" Kafamı kaldırdığımda onu dizüstü bilgisayarımın önünde oturmuş, çalışmalarımı okurken buluyorum. "Yeni kitabımın tanıtım yazısı. Sana söylediğim gibi."

Bakışları ekranda daralıyor. "Oh hayır, sevgilim. Bana bundan bahsetmemiştin. Kız karantina sırasında yan evde yaşayan profesyonel atlete mi aşık oluyor? Ve o sporcu haksız yere suçlandığı için bir skandal mı yaşıyor? Hayatımdan başka ne ödünç aldın?"

"Konu doping değil. Sana bundan biraz bahsetmiştim."

"Yeterince yakın." Sesi doğrudan ve son derece ciddi.

Ne oldu?

"Evan, aşırı tepki veriyorsun." Elimi havada salladım. "Bu insanlar biz değiliz. Onlar sadece sayfadaki karakterler. Bu yüzden durumumuzdan biraz ilham aldım. Basın bile bizi bir peri masalına benzetti. Bu kitabın kurgu olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

"Bu hikayenin diğer kısımlarını seninle benim aramda geçen olaylara dayandırmadın mı?"

"Şey... Yani..."

"Bu saçmalığa inanmıyorum." Dizüstü bilgisayarı kapatıp kanepeye fırlatıyor. "İnternette haftalarca parçalandıktan sonra özel hayatımın daha fazla kamu tüketimine açık olmasıyla ilgileneceğimi gerçekten düşünüyor musun?" Yüzü kırmızının benekli bir tonuna bürünür. "Sana güvenmiştim, Sadie!"

"Lütfen bana bağırma. Açıklayabilirim." Ellerimi teslimiyetle kaldırdım.

Yüzü gözlerimin önünde mutlak bir taşa dönüşüyor. "Kendine sakla." Isırarak söyledi. "Son zamanlarda hayatım boyunca yetecek kadar saçmalık duydum. Yine de senin tarafından kullanılmayı ve ihanete uğramayı hiç beklemiyordum. Tüm bu dünyada aşık olduğum tek kişi beni aldatıyor." Başını sallıyor.

Öylece bakakaldım. "Bunu kastetmiyorsun. Evan, ben asla-"

"Zaten yaptın," diye alay ediyor.

"Bebeğim, hayır. Anlamıyorsun. Her şeyi yanlış görüyorsun!" Gözlerim yaşlarla doluyor ve elimde olmadan düşmelerine izin veriyorum. Kalbim göğsümde kesik kesik atıyor ve panik atağın başlangıcındaymışım gibi hissediyorum.

"Anahtarlar!" Elini uzattı.

Kaşlarımı çattım. "Anahtarlar mı?"

"Anahtarların. Nerede lan onlar?" diye dişlerinin arasından hırlıyor.

"Çantamda. Sen mi," diye boğuluyorum, "benden Gidelim mi?" Şimdi akan burnumu koluma siliyorum.

Çantamı karıştırıp anahtarlarımı çıkarmasını izliyorum. Tek kelime etmeden ön kapıya gidiyor ve kapıyı çarparak kapatıyor. Onu takip ediyorum ve koridorda küfrettiğini, dairemin kapısını açtığını ve sonra onu da kapattığını duyana kadar kapalı kapıda duruyorum.

Benden kaçtı ve evime gitti. Az önce ne oldu öyle?

BÖLÜM 18

KARANTİNA: 18. GÜN

SADIE

GECE YARISINI ÇOK GEÇTİ VE UYUYAMIYORUM. Evan'ın yüzündeki acı ve ihanet anıları zihnimde dönüp duruyor. Ve eve geri dönmedi. Teknik olarak benim evimde, muhtemelen benim yatağında uyuyor. Jake'in yatağında doğruldum ve dizlerimi göğsüme çektim.

Bunu nasıl düzeltebilirim?

Öfkesini ve neden bu kadar sinirlendiğini düşündüm. İlk başta anlamadım. Ne yazdığım her zaman yüzde yüz bana bağlıydı ve seçimlerimin etkilediği tek kişi okuyucularımdı. Belki farklı bir karakter hakkında bir kitap istiyorlardı. Belki de değişiklik olsun diye kulvar değiştirip romantik gerilim yazmamı istemediler. Bilemiyorum. Ama bu sefer, bu kitapla... Cehennem. Olası tüm senaryoları saatlerce düşünmek beni net, kısa ve öz bir nedene getirdi.

Battırdım. Çok büyük.

Hayatlarımızdan alarak, onun güvenine ihanet ettim. Herkes ondan bir parça istiyor, özellikle de skandaldan sonra. İnsanlar bizim aşk hikayemize dayandığını bildikleri için bu kitap için yaygara koparacaklar. Bu da kitap satışları için harika olur ama ilişkiye zarar verir. Ve gerçekten halkın nasıl tanıştığımızı ve aşık olduğumuzu bilmesini istiyor muyum? Hayır. Ailem, elbette. Onun ailesi, kesinlikle. Arkadaşlarımız? Belki. Medya... kesinlikle hayır!

Tanrım, her şeyi mahvettim. Ne düşünüyordum ki? Düşünüyordum ki?

Değildim. Tıpkı annemin her zaman şikayet ettiği gibi. Kafam bulutlarda, kurgusal karakterlerle özel konuşmalar yapıyorum.

Şimdi bakıyorum da, üzülecek o kadar çok şeyim var ki.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını sızlatıyor ama yeterince ağladım. Şimdi acıma partimin içinde yuvarlanmanın zamanı değil. Hayır, harekete geçmeliyim. Gerekirse dizlerimin üzerine çökmeli ve erkeğimi geri kazanmalıyım. Ne pahasına olursa olsun.

Yataktan kayarak çıkıyorum, banyo kapısının arkasından bornozunu alıp giyiyorum, ince atletimi ve külotumu örtüyorum. Anahtarlarını bulmak kolaydı. Kapının yanındaki kancada asılı duruyorlardı. Anahtarları alıyorum, sonra da onun için hazırladığım flash belleği alıyorum. Görevimi tamamladıktan sonra boş koridora çıkıyorum ve Jake'in dairesinin kapısını kilitliyorum. Sonra Evan'ın öfkesinden benim dairemin kapısını kilitlememiş olması için dua ediyorum.

Eureka! DÜğmeyi çeviriyorum ve mümkün olduğunca sessiz bir şekilde iterek açıyorum. Kapıyı kapatıp arkamdan kilitlerken hareketlerimi küçük tutuyorum.

Birkaç gün önce bıraktığımdan beri hiçbir şeyin değişmediğini fark ederek dairemde sessizce dolaşıyorum. Tanrım, sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar çok şey olabilir? İşler yolunda gitmezse yine burada yalnız kalabileceğimi düşününce içimi bir hüznün kaplıyor.

Üzüntü ve korkumu bastırarak yatak odama gidiyorum. Evan yatağın onun tarafı olduğunu düşündüğüm kısmında sırt üstü uyuyor. Göğsü çıplak, saçları dağınık ve dudakları zar zor açık. Yine de kaşlarının çatıklığını fark ediyorum, sanki uyurken bile gerçek huzuru bulamıyor.

Bornozu çıkarıp sandalyemin üzerine koyarken kalbim göğsümde bir koç gibi çarpıyor. Yatağın diğer tarafına geçip yorganı geri çekiyorum ve içeri kayıyorum.

Evan kıpırdamıyor. Ta ki ben ona yaklaşıp bir bacağıma onun bacağına, bir kolumu da karnına geçirene kadar.

"Mmm, yazmayı bitirdin mi, bebeğim?" Evan belli ki bu akşam daha önce ne olduğunu hatırlamadan mırıldanıyor.

İçimi çekiyorum ve ona sarılıyorum. "Seni seviyorum ve çok üzgünüm Evan," diye fısıldıyorum, bunu sadece bilmesini değil, benim gibi iliklerine kadar hissetmesini istiyorum.

Kollarımda kaskatı kesiliyor, kalbim sıkışıyor ve boğazım düğümleniyor.

Kuru.

Kolumu kaldırdı, bacağıma itti ve kendini iterek oturdu. sırtımı yatak başlığına yasladım. Birkaç saniye içinde komodinimin ışığı yandı ve ihanetimin etkisini gerçekten görebildim.

Gözleri yorgun ve kırmızı çerçevesi, altlarında daha önce olmayan koyu halkalar var. Yüzünde acı dolu bir ifade var.

Bağdaş kurup oturduğumda o sinir bozucu gözyaşları bir hışımla geri geliyor. "Konuşmama izin vermen gerek."

Başını sallıyor ve çenesi geriliyor. "Sadie."

Bir elimi uzatıp kalçasını kavıyorum. "Lütfen. Her şeyi berbat ettiğinde konuşmana izin verdim. Şimdi söyleyeceklerim hoşuna gitmezse beni evimden kovabilirsin."

Dudakları seğiriyor ama sessiz kalıyor.

Yutkunuyorum, omurgamı sıkılaştırıyorum ve doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. "Haklısın. Her şeyi berbat ettim. Büyük bir hata yaptım. Başta ne yaptığımın farkında bile değildim. Yazarlar her zaman hayatlarından ilham alırlar."

Konuşmak için hamle yapıyor ama ben iki parmağımı dudaklarına hafifçe bastırıp başımı sallıyorum.

"Bu bir mazeret değil ve hatalı olduğum gerçeğini değiştirmiyor." İkiz gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken burnumu çekiyorum. "Çok yanlış. Sen gittiğinde kalbim de seninle birlikte gitti çünkü artık onun sahibi sensin. Onu sana verdim ve asla geri istemiyorum."

"Sadie, bebeğim..." diye fısıldar, sesi duygusal olarak harap olmuş gibidir.

"Hayır! Bunu bilerek yapmadığımı bilmeni istiyorum. Sana yazar tikanıklığıyla uzun bir savaş verdiğimi söylemiştim. Sonra bu seksi futbolcu bir salgın sırasında yan odaya taşındı ve bam! İlham perisi geri döndü. Dürüst olmak gerekirse, kendi aşk hikayemizin bu şekilde gelişeceğini hiç düşünmemiştim ama o kadar iyi aktı ki devam ettim. Ve haklısın, bu neredeyse bizim hikayemizin yeniden anlatımı ve rastgele insanların nasıl tanıştığımızı ve aşık olduğumuzu bilmesini istemiyorum. Bizim için önemli olan insanlar bilsin, evet. Tüm dünya değil. Bu çok özel, çok özel. Onlara kalbimizden bir parça vermek gibi. Sen benim için bu resmi çizene kadar bunu görememiştim."

Elini uzattığında daha fazla gözyaşı döküyor, ama ben geri çekiliyorum, yataktan kalkıyorum ve bornozunu alıyorum.

"Gitme, tatlım." Sesi hırpalanmış ve ihtiyaç doluydu. "Gitmiyorum.

Sana bir şey getirdim." Hafıza sürücüsünü

cebinden çıkarıp yatağın onun tarafına doğru yürüdüm ve avucumu açarak elimi uzattım. "Bunu almanı istiyorum. Kitabın kalan tek kopyası bu. Diğerlerini sildim. Bunu sana veriyorum. Asla yayınlamayacağım. Asla." Boğuluyorum. "Lütfen." Dizlerimin üzerine çöktüm ve yalvarmaya hazırlandım.

Adamım. "Bunun bizim sonumuz olmasına izin verme, çünkü buna dayanabileceğimi sanmıyorum. Hayatımın aşkını yaşadıktan sonra olmaz."

"Buraya gel." Evan bana doğru uzandı ve beni kucağına çekti.

Ona sarıldım ve boynuna sarılarak gözyaşlarına boğuldum. "Seni çok seviyorum.

Seni kaybedemem. Seni asla kaybetmek istemiyorum."

Beni o kadar sıkı tutuyor ki birbirimize karışmış olabiliriz. "Beni kaybetmeyeceksin. Asla, Sadie. Sen benimsin ve ben de seninim. Bu akşam sensiz kaldıktan sonra, bunu bir daha asla yaşamak istemiyorum. Sen benim bir parçam oldun."

"Çok çok üzgünüm," diye hıçkırıyorum tenine karşı, gözyaşlarım boynunu ve göğsünü ıslatıyor. "Yaptığım şey için kendimden nefret ediyorum. Aşkımızı bu şekilde riske attığım için."

Parmaklarını saçlarımdan uzun dalgalarına geçiriyor ve başımı kavrayarak beni boynuna karşı mükemmel saklanma deliğimden geri çekilmeye zorluyor.

"Bunu bilerek yapmadın ve bizim aşk hikayemiz özel. Bu kadar güzel bir şeyi paylaşmak istemeni anlayabiliyorum ama katılıyorum. Bu bizim hikayemiz ve sen kitabının tek nüshasını bırakıp buraya gelip ağlıyorsun. Bu her şeyi anlatıyor. Senin için her şeyden daha önemli olduğumu kanıtlıyor. Ve Sadie, ben de aynısını hissediyorum. Senin için her şeyden vazgeçebilirim. Seni hayatımda, yatağımda, diğer yarım olarak görmek için. Tüm bunlar bittiğinde seninle evlenmeyi planlıyorum, tatlım. Bir daha asla aramızda bir şey olmayacak."

Benimle evlenmek istiyor.

Yine hıçkırıklara boğuluyorum.

"Buraya gel." Gözyaşlarım ve üzüntüm azalana ve nefes alışverişim normale dönene kadar beni göğsüne bastırıyor. "Bitirdin mi? Şimdi seni öpebilir miyim?"

Gülümsüyorum, başımı kaldırıyorum ve başımı sallıyorum.

Dudakların dudaklara en tatlı dokunuşuyla ağzımı alıyor. Öpücüğüne iç çekiyorum ve o da daha derine götürüyor, dili bir dizi uzun ve kısa yalamayla benimkine karşı kışkırtıcı bir şekilde kayıyor.

"Dövüşmenin en iyi yanı ne biliyor musun?" diye fısıldıyor, kulağımın memesini ısırmadan önce dilini boynumun sütunu boyunca kaydırıyor.

Nefesim kesildi. "Ne?"

"Makyaj seksi. Bir sürü makyaj seksi." Sert sikini merkezime doğru itiyor.

"Oh, evet!" İki elini külotumun arkasına daldırıp avuçlarıyla kıcımı sıkarken ben de onun ereksiyonuna doğru bastırıyorum.

"Üstünü çıkar, hemen! Bana güzel memelerimi ver," diyor ve ben de hemen yerine getiriyorum.

Üstümü çıkarıyorum, göğüslerimden birini kaldırıyorum ve erkeğime yediriyorum. Ucunu iştahla emiyor, çabayla hırslıyor.

"Diğeri," diye bağıyor.

Dilini diğer göğsümün üzerinde döndürerek emiyor, ben de onun itişlerine eşlik ederek arzumu yüz kat artırıyorum.

"İkisi birden," diye ısrar ediyor.

Ona her şeyimi vermek ve ağzını her iki göğsümde de gezdirmek isteyerek, memelerimi birbirine bastırıyorum ve dilinin her bir dik meme ucunu emerek onları kıpkırmızı yapmasını huşu içinde izliyorum.

"Bu memeler. Onlara doyamıyorum." Ellerimi itiyor ve her ikisini de avuçluyor, her bir ucunu çimdiklerken hevesle izliyor.

Küçük acı ısırmaları hissedene kadar devam ediyor. Bu hissin içine giriyorum ve onun uzunluğunu kuru bir şekilde kamburlaştırıyorum.

Külotum sıırıslık ve sikilmeye hazırım. "Evan, sana ihtiyacım var, tatlım," diyorum zevk çığığına dönüşmeden önce onun yetenekli bakımları

altında. "Otur."

Aklım başımda değil, dediğini yapıyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Külotumun kenarları küçük elastik şeritlerden oluşuyor ve hiç vakit kaybetmeden çıplak elleriyle yırtıp parçalıyor.

İçimdeki uyarılma o kadar yoğun ki amım kasılıyor ve klitorisim zonkluyor.

"Bu hafta haplarını banyoda gördüm. Ekip diğer testleri yaptığında test yaptırdım. Temiz olduğumu biliyorsun ve sana güveniyorum."

"Ben temizim." Dudaklarımı yalıyorum ve kucağına bakıyorum. Aletinin ucu boxer külotunun bandından görünüyor, sanki kendi kendine kaçmaya çalışıyor.

İç çamaşırını aşığıya doğru kaydırıyor ve ben de uzanıp bacaklarının ve ayaklarının gerisine kadar çekiyorum.

"Atla, sadece sen ve ben olalım."

Tanrım, bunu ben de çok istiyorum. Hiç vakit kaybetmeden onun üzerine biniyorum, yuvarlak tepesini yarığımla hizalıyorum ve onu içeri sokuyorum. Bu pozisyonda dar geliyor ama bir milyon dolar verseler durmam. Kalçalarımla bir daire çizerek sikini özümle ıslatıyorum, bu da eve çok daha kolay kaymasını sağlıyor.

Zihnimde bir dizi kelime uçuşuyor.

Dolu.

Home.

Sevgil

er.

Biz.

"Tanrım, Sadie, iyi hissediyorsun. Hiç bu kadar iyi olmamıştım bebeğim. Hiç." Kollarını sırtıma doluyor, ağzımı almadan önce parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor.

Öpücük bir maratona dönüşüyor ve benim onun sikine hızlı ve sert bir şekilde binmemle sonuçlanıyor.

İlk kez boşaldığımda, beni içinden alıyor, beni çekiyor ve ellerimin ve dizlerimin üzerine çeviriyor. Sonra sikini girişime dayadı ve eve çarptı.

Haykırıyorum ve başımı öne eğerek beni arkadan almasının gücüyle hareket ediyorum. Bu pozisyonda kesinlikle devasa. Beni o kadar sert sikiyor ki memelerim zıplıyor ve dişlerim takırdıyor, ama daha fazlasını isteyerek ona karşı geri çekilmeye devam ediyorum.

"Kızım acımasız bir sikiş istiyor, ha?"

"Evet!" Çığlık atıyorum. "Daha sert," diye yalvarıyorum, benimle tamamen birleşmesini istiyorum, bir kişinin nerede başladığını ve diğerinin nerede bittiğini anlayamayız.

"Senin dileğin, benim emrim prenses." Hırlıyor, omzumu kavırıyor ve içime giriyor.

Yıldızlar görüyorum. Güzel ışıklar büyüü renklerle yanıp sönerken zevk, coşkudan başka bir şeyin olmadığı bir girdaba dönüşüyor.

O beni sikerken tüm vücudum ter içinde kalıyor. Bu bir sevişme değil ama yine de öyle çünkü bu biziz. Sadie ve Evan. İkimizi de mutlu eden şeyi buluyoruz.

Bükülmüş formumdan öylesine yoğun bir mutluluk fışkırıyor ki, beni her arzu dalgasına güçlü bir şekilde yaylanmaya zorluyor. İkinci orgazmım sistemimde yükseliyor, kanımı ısıtıyor, her nörondan ve gözenekten cızırtılı elektrik gönderiyor ve ben tamamen hislere kapılana kadar.

"Siktir, evet! Daha fazlasını alabilirsin!" diye homurdanıyor. Sonra bir göğsümü örtmek için kaslı bir elini vücudumun etrafına uzatıyor ve sırtım onun önüne yapışana kadar beni yukarı çekiyor. Evan kalın sikini arkadan vücuduma sokarak beni inanılmaz bir zevkle yeniden mahvediyor. Şimdiye kadar bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Uzun bir süre boyunca, sanki duramayacakmış, durmayacakmış gibi beni alıyor. Vücudu beni becermeye devam etme çabasıyla titriyor ve sarsılıyor.

Başının arkasını kavrayabilmek için bir kolumu vücuduna doluyorum. Başımı yana kaydırabilmek için bir omzunu geriye atıyorum. "Öp beni," diyorum.

Ağzı benimkine çarpıyor. Dilini alıyorum, sertçe emiyorum ve sonra tüm vücudu sarsılıyor ve sarsılıyor, horozu içime sıcak bir şekilde fırlıyor. Vücudu nihayet yavaşlayana kadar devam ediyor ve sanki gitmek istemiyormuş gibi yavaşça içime girip çıkıyor.

"Evan, tatlım, beni sonsuza dek beceremezsin... ne kadar istesem de."

Cevabı homurdanmak oldu.

Görünüşe göre yoğun seks erkeğimi bir Neandertale dönüştürüyor.

Bildiğim iyi oldu.

Sonunda kalçalarını oynatmayı bırakıyor. Vücutlarımızın buluştuğu alan artık sadece birleşik salınımlarımızın dağınık bir oyun alanı.

"Duş?" Öneriyorum ve gözleri parlıyor.

Cevap yerine bir homurtu daha duyuyorum ve beni kollarına alıp banyoya doğru ilerliyor.

Oraya vardığımızda beni yere bıraktı. Gözleri aşk ve şehvetle karanlık ve vahşi.

Kollarımı boynuna doluyorum ve yakışıklı yüzüne odaklanıyorum, ruhumdaki her şeyi bu ana dökmek istiyorum.

"Beni affediyor

musun?" Başını

sallıyor.

"Beni hâlâ seviyor

musun?"

Gülümsüyor.

"Bir gün benimle evlenmek ister misin?"

"Elimde olsa yarın seninle evlenirdim, Sadie."

Kocaman sırtıyorum. "Seni çok seviyorum. Sahip olduklarımızdan bir daha asla vazgeçmeyeceğim.

Söz veriyorum."

Yüzünü o kadar yaklaştırıyor ki burunlarımız birbirine değiyor. "Sana inanıyorum ve ben de seni seviyorum."

* * *

EVAN

O gün öğle yemeğini hazırlıyordum. Benim için bir sandviç ve salata, Sadie

için bir sandviç ve patates kızartması, telefonum bıraktığım yerden çaldığında

Oturma odasına. Jake'in dairesine geri döndük çünkü tüm yiyecekler orada. Ve şişman kedi Gloria.

Sadie tezgâha gelip tabaklarımıza baktı. "Neden cips yerine isteyerek salata yediğini anlayamıyorum." Bana çalan telefonumu uzattı.

Ekrana baktım ve Bilinmeyen Numara yazıyordu. Onlardan kaçınıyorum çünkü çoğu konuşmak istemediğim insanlar olacak. Sadie bu aramalardan hoşlanıyor. Kadını ne zaman bir basın araması gelse aklını kaybediyor. Bu telefonları ona ben veriyorum. Geniş kelime dağarcığını kullanarak her birini tam bir çamur gibi hissettiriyor. Çünkü onlar öyle. Hikayemizden bir parça isteyen balçık kaplı akbabalar. Resmi ifadelerimi çoktan verdim. Yapacağım tüm röportajları yaptım. Şimdi hayatımı yaşama zamanı.

Tüm sağduyuma rağmen kabul et'e tıklıyorum ve lanet şeyi kulağıma götürüyorum.

"Evet?" Cevap veriyorum çünkü bu 'merhaba, nasılsın' türünden bir durum değil.

"Bay Sparks, sanırım?"

"Evet, onu yakaladın. Ne istiyorsun?"

"Ben Oakland Polis Departmanı'ndan Teğmen Browne. Sizinle görüşmek istiyordum."

"Zaten ifade verdim, dostum. Söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Aslında sadece Donald Bates ve Mindy Goode'u suçladığınızı bilmenizi istedim."

"Bok yok mu?"

Sadie önünde bir cips tutarken kaşlarını çatıyor ve "Ne?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve bir parmağımı ona doğru kaldırıyorum.

"Bayan Goode itiraf etti. Bay Bates azami cezadan kaçınmak için itiraf anlaşması yaptı."

"Bu benim için ne anlama geliyor?"

"Her şeyden önce, size zarar veremeyeceklerini ve muhtemelen fazla olmasa da hapis yatacaklarını söylemek istiyorum. Mindy bize her şeyi anlattığı ve ilk olarak temize çıktığı için üç ay hapis yatacak ve bir yıl kamu hizmeti yapmak zorunda kalacak."

Sırıyorum. "Güzel. Peki ya Koç Bates?"

"Bir yıla kadar hapis cezası ve iyi halden altı ay içinde serbest bırakılma olasılığı. Üç yıl kamu hizmeti yapacak ve

bir daha sporla ilgili bir alanda görev alamaz. Bir iş bulabileceğinden değil."

"Yaptığı şeyi neden yaptığından bahsetti mi? Neden hedef alındığımı hâlâ anlayabilmiş değilim."

"Ah, evet. On dört milyon dolarlık bir sözleşmeyi yenilemek üzere olduğunuzu söyledi."

"Yani?"

"Meğer yatırımcılar ona birkaç milyon kesebilirse bir milyon ikramiye alacağını söylemişler. Görünüşe göre, karısı onun kanını kurutuyormuş. Sen işin dışında kalınca, bir sonraki koşucu çok daha az eder. Sağlam bir sicili ve geçmiş olmasın milyonlarca dolar daha az. Ancak Bates senin rakip bir takım tarafından alınmanı da istemedi."

"Şaka mı yapıyorsun? Milyon dolarlık bir ödeme alabilmek için beni ve itibarımı mahvetmek mi istedi? Para için tüm hayatımı mahvetmeye mi çalıştı?"

Göğsüme inen bir çekiç daha az acıttı. Kalbimde hissettiğim ağırlı noktayı ovuyorum. Değer verdiğim, beni önemseydiğini düşündüğüm bir adam, para için beni isteyerek becerdi. Ne olduğunu anlamadan kadınının kolları arkamdan beni sarıyor, alını sırtıma değıyor, beni sevgisi ve rahatlığıyla ıslatıyor.

"Bu çok saçma," diye mırıldanıyorum, aşırı kızgınlığımı belli etmemeye çalışarak.

"Öyle. Aramızda kalsın, Oakland Polis Teşkilatı'nın tamamı adına, ki hepsi de Çapulcuların ve sizin büyük hayranlarınız ve bir kardeşliğin üyesi olarak, o sahip olduğundan daha fazlasını hak ediyor."

Gülümsüyorum. "Evet, itibarını, kariyerini ve özgürlüğünü kaybetti. Tam da benden çalmaya çalıştığı şeyleri. Yani, sanırım her şey söylendiğinde ve yapıldığında, ben kazandım."

Sadie'nin kolları vücudumu sıkıca sarıyor.

Görüşmeyi bitirip telefonu tezgâha bırakıyorum. Dönüp Sadie'nin güzel yüzüne bakıyorum.

"Eğer tüm bunlar olmasaydı, seninle asla tanışamazdım."

"İşte bu iyi bir şey." Güzelce gülümsüyor. Hayatımın sonuna kadar bakmak isteyeceğim bir gülümseme.

"Evet, öyle. Çünkü tüm bunlar olurken sadece ona karşı kazanmadım, kızını da kazandım."

Sırıttıyor, kollarını bana dolamış, çenesini göğsüme dayamış. "Artık yiyebilir miyiz?"

Başımı eğiyorum ve yumuşak bir öpücükle
ağzını alıyorum. "Evet bebeğim, yiyebiliriz."

Beni bırakmaya çalışıyor ama ben onu daha sıkı kavıyorum. Kaşları
çatıldı. "Ne oldu?"

Kıkırdıyorum ve sadece ona bakıyorum. "Tüm bunlar, skandal, senin
yazar tıkanıklığın, benim Jake'in evinde saklanmam derken, hayallerimin
kadınını bulacağımı ve karantina altında aşık olacağımı kim hayal edebilirdi
ki?"

"Karantina Altında Aşk?"

"Evet." Ellerimi onun muhteşem kıkırına götürüp biraz sıkıyorum.

"Bu harika bir kitap başlığı olurdu." Göz kırıyor ve sonra parmak
uçlarında ayağa kalkıp ağzıma tatlı bir öpücük konduruyor.

"Yok, zaten kimse okumaz," diye takılıyorum yarı şaka.

Kıkırdıyor ve ben de onu öğle yemeğimize geri
götürüyorum.

Evet. Sadie ile bir ömür boyu karantinada kalmak yeterli
olmayacak. Her zaman daha fazlasını isteyeceğim.

Son

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

